

Kronika družiny asterionských dobrodruhů

-JohanJanVeverka-

Temný palác Gebbeth

7. úmor 845

Bylo to již velmi, velmi dávno...

Tenkrát probíhalo osídlování kontinentu Tara a na jihu stále zněly zvuky války se skřety. Khar démon tenkrát připravoval nové tažení na sever Tary.

Začátek všeho ležel na kontinentě Lendor. V jeho jedné části - království Danerii se odehrál tisíckrát již vyzkoušený "soudní proces" s několika nepohodlnými obyvateli království. Jako vždy byli i oni nevinní a ani snad netušili, že slavnostní ceremoniál jejich pasování do nejvíce prestižní funkce: danérských průzkumníků a objevitelů byl ve skutečnosti soudním rozhodnutím o jejich vyhnanství.

Pravda jim začínala docházet až na konci mořské cesty. Ani křik racků v blízkosti Tary, ani šeptání větru v plachtovním tenkrát nic neprozradil a pravda je udeřila až ve chvíli, kdy jejich nohy stanuly na půdě zapadlého přístavu v osadě Dunrilean na severu Tary. Nevěděli nic o Arvedanech, prastarých původních obyvatelích kontinentu, nevěděli nic o událostech, které na ně s lačnicí tlamou plnou ostrých zubů čekaly za obzorem, nevěděli nic ani o připraveném kladivu osudu, které se chystalo rozdrtit jejich iluze ...

Tak se tenkrát stali: Strix - elfka kouzelnice, její bratr Gawaen - elf hraničář, Rororh Vokarts 11 - člověk alchymista, Alch - člověk alchymista, Khetaré - barbar hraničář a Tom Orgalon - hobit zloděj - počátkem všeho.

Tak se vyhnanci - nová družina dobrodruhů začali seznamovat s osadou. Nejdříve se zastavili v městských lázních u Sirawy - sama Sirawa později vypověděla, že se dobrodruzi ničím nelišili od ostatních návštěvníků. Klasická cena 5 zlatých za oholení a vykoupání v nich také žádné reakce nevzbudila. Snad kromě požitkářského mlaskání Toma Orgalona. Po drobném incidentu Khetarého při holení se družina umytá a oholená do hospody Nový začátek.

V tehdejší době vedl hospodu Jarloch a s ním jeho nevlastní synovec Drukka - roznašeč, kuchař, vyhazovač, 2,2 sáhu vysoký. Drukkuův kožený krunýř, který nikdy nesundával, a který podle toho také voněl, se stával v okolí pověstným.

Družina se zde usídlila a při pivním dýchánku se seznámila s Aranem. Alkoholem ztrápená lidská troska prosila družinu, aby mu pomohla najít ztracenou dceru Adrianu. Před dlouhou dobou jí prý hlavu pomátl mladík z čarodějné školy - Karbat a společně odešli do Džungle padlých stromů, kde měli prozkoumat Gebbeth - prastarou ruinu, která mohla být starým arvedanským sídlem.

Družina ještě delší dobu žejdlík za žejdlíkem zvažovala svůj další cíl. Roroh Vokarts II v návalu pivního amoku dokonce zgtoužil po povyražení a začal se v přílehlé stáji rozhánět zapálenou lampou. Drukka, ostřílený kuchař zvyklý na všechno, vše Rorohovi ručně rozmluvil s pečlivostí jemu vlastní a tak se družina vydala do Džungle padlých stromů.

Hned za osadou se však stala věc velmi podivná. Na široko daleko prázdné cestě družinu zničehonic oslovila postava v plášti - Reda - postavy netušily, že se jedná o agenta Kharových nočních stínů a kouzelníka na 15. úrovni. Reda požádal družinu o Karbatovu knihu, kterou by případně mohla najít. Slíbil jim 2000 zlatých a čekat bude prý v přístavu. Nyní je třeba zmínit události, které se staly o šest let dříve než družina temného světla do razíla do Dunrileanu,

Temný palác Gebbeth

"Temno se vynoří ze všech stran, když se vysloví jméno tak prokletého místa, jako je Gebbeth.

-Palác byl kdysi vystavěn Vicienem v dobách, kdy se teprve učil vyvolávat mrtvé -

Před šesti lety dorazil do Dunrileanu z Lendoru Karbat - nepříliš vzdělaný mág nadaný od přírody mocnou silou. Jeho duše byla lačná jakéhokoliv střípku arvedanské minulosti. Nikdo již dnes netuší, jak se o existenci Gebbethu dozvěděl. Snad z Nekromantovy knihy, kterou s sebou přivezl...

Jednoho večera se bez jakékoliv zanechané zprávy odebral do Džungle padlých stromů, v ruce jenom Nenekromantovu knihu a svůj zápisník. Spolu s ním odešla do pralesa i dívka, která se v Dunrileanu s Karbatem seznámila, a která Karbata tak zaujala, že byl ochoten nechat ji nahlédnout do Nekromantovy knihy. Karbat se do dívky, aniž by o tom věděla, zamiloval.

Palác Gebbeth byl pustý. Jeden nález však Karbata přesvědčil, že hledá na správném místě. Nález dvou kruhových místností s kamennými a křišťálovými sochami. Byla to Síň duší, přesně taková, jakou ji popisovala Nekromantova kniha. Podle návodu v ní začal Karbat vyrábět Kameny moci a Adriana mu při tom těžkém úkolu pomáhala. Karbat několikrát naznačil dívce, že k ní chová více než náklonnost, ale Adriana zůstávala k těmto slovům lhostejná.

První pokusy s ožíváním mrtvých byly úspěšné a Karbat najednou propadl myšlence získání nesmírné moci skrze armádu nemrtvých. Často s Adrianou pořádal výpravy do vzdálenější zapadlé vesnice Miar. Zdejší hřbitov porostlý tropickými stromy poskytoval první materiál pro pokusy. Karbat pokusy také zjistil, že v nemrtvé lze obrátit také živé a tím je zbavit vůle a učinit je svými sluhý.

Po nějakém čase už se Karbat výprav neúčastnil. O ně se postaral rostoucí zástup Karbatových služebníků. Jejich zástupy rostly. Z Miaru začali mizet osadníci. Budoucí (v tu chvíli ještě živé) oběti byly vězněny v kobkách a nemrtví jim sem nosili potravu.

Karbatova touha po Adrianě byla den ze dne silnější. Adriana však ve skrytu duše stále více toužila ne po Karbatovi, ale po Vieenově (Nekromantově) knize.

Jednoho dne se Karbat rozhodl k hrůznému činu. Omráčil Adrianu a odvěkl ji do Síně duší. Tam Adrianu z dívky s vůlí změnil na ghúla bez vůle. Při proměně se však proces Karbatovi na chvíli vymkl z ruky a tak vzniknuvší ghúl měl vlastní vůli. (A Karbat o tom nevěděl.)

Ezra (jak Adriana nazývala svoje nové bytí) měla v mysli hlubokou nenávist ke Karbatovi. Postupně získávala nadvládu nad Karbatovými nemrtvými a nakonec zaútočila na Karbata. Karbat útoku podehl a jeho tělo skončilo na posteli v jeho komnatě s mnoha ranami na celém těle. Ezra se prohlásila královnou Gebbethu a od té doby pronásleduje vše živé.

Z Dunrileanu se Adrianu nakonec vydal hledat její nevlastní bratr (o dva roky později). Dorazil až do Miaru, ale cesta dál byla natolik nebezpečná, že se dál neodvážil. Jeho jméno bylo Sigfried. Sigfried se nakonec v Miaru usadil a čekal tam na někoho, kdo by mu pomohl v cestě dál. Nakonec však bylo třeba Miar bránit před nenačalými útoky nemrtvých, kteří se brali nikdo neví odkud. Sigfried statečně pomáhal při obraně vesnice a stále doufal, že se podaří nalézt vhodná chvíle k cestě dál, k cestě do Gebbethu.

"Rychle ach rychle s k hrdinství chvátá.

Cesta ta je ale trním posetá a krví ..."

Družina se vydala na cestu. Tropický prales v měsíci úmoru neposkytoval zrovna pohodlné cestování. Vláhko prostupovalo vším a kolem se ozýval řev místního ptactva tak intensivně, až z toho bolela hlava. Nejprve byla cesta pohodlná a družina sršela veselostí. V podvečer se džungle začala zvedat do mírných kopců. Na jednom z nich se družina rozhodla přenocovat. Noční hlídky byly překvapeny snad jen kolem slídícím Enwengem a pronikavým chladem. Noc byla jinak klidná.

8. úmora 845

Druhý den krátce po novém vykročení na cestu dorazila družina k ruinám bývalého zámku. Nic z toho, co ze Sial Saenu zbylo však nenasvědčovalo o původním významu stavby. To, že se základy a hlavně sklepení stalo skryší pro kořist místním lapkům postavy nevěděly. Prvním náznakem byla past s bambusovým ramenem a bodcem. Tom Orgalon však tuto past lehce překonal a zneškodnil. Po krátkém boji se zde žijícími pavouky se podařilo družině nalézt i truhlu s kořistí lapků a rozdělit se právem silnějšího. Další cesta lávirovala mezi kopci stále na východ a pak se prudce stočila k jihu. Vlhkosti přibývalo a postupně se družina dostala do bažinaté oblasti Džungle padlých stromů. V tomto prostředí byla družina nucena strávit další noc. Džungle už zdaleka nevypadala přívětivě a noc tak znamenala daleko menší odpočinek i pro družinu.

9. úmora 845

1 následující den se močál nezměnil. Stezka se ztrácela ve zmeti kořenů rozmočených drnů a družina jen díky slunci odhadovala svůj směr. Nakrátko. Později se i slunce skrylo za přicházející deštivé mraky. V sychravém podvečeru začalo světlo džungle mizet až nečekaně rychle. Šumění pralesa nedovolilo usnout. Družina se proto rozhodla ještě nějakou dobu pokračovat v cestě. Kráčeli už skoro tmou, když se dešť utišil. Po nějaké chvíli se objevily ve tmě houfy malých světýlek. Vířila a točila se a přibližovala se k postavám. Za nimi se však začalo ozývat šplouchání vody a tupé kroky došlapující do trsů uschlé trávy. A pak to vstoupilo do světla luceren. Nemrtví. Olezlé kostry s meči a dýkami se jedna za druhou sápalý

směrem k družině. Nebylo kam utéci. Boj byl těžký a štěstí se začalo přiklánět na stranu nemrtvých příšer jejichž zástupy nebraly konce. Přesto boj družiny nebyl z posledních. Z východu uprostřed noci přišla světla. Louče. Hlídky z Miaru. Družina byla zachráněna a s ní i její cesta k temným činům budoucnosti.

10. úmora 845

V Miaru byli přijati chladně. Považováni za lupiče, kteří se v okolní džungli potloukali velice často, byli všichni členové výpravy odzbrojeni. Jediný, kdo nepadl do zajetí, byl Tom Orgalon. Nad ránem byli všichni přivedeni k náčelníkovi Miaru - Taranovi. Po Taranově boku seděl Sigfried a po kratším rozhovoru Sigfried pochopil, že přišla jeho šance. Šance dostat se z vesnice sužované nájezdy nemrtvých dál na východ, snad až ke Gebbethu. Taran se nerad se Sigfriedem loučil. Při obraně vesnice byla každá ruka dobrá. A Sigfriedova dvojnásob. Za roky vládnutí mešm se ač vyhublá a nenápadná postava Sigfrieda změnila ve ztvrdlé tělo válečníka. Sigfried spolu s družinou vyrazil na svou poslední cestu na východ.

11. úmora 845

Kroky družiny se brzy ztratily ve vrchovině. Stromy a palmy postupně ustupovaly travnatému a podmáčenému terénu mezi kopci obnažujícími ve svých bocích skály jako žebra lezoucí z rozpadajícího se těla. Začalo pršet, když stanuli před hranicemi Gebbethu. Jako rozštěpená jizva proti družině stála vstupní chodba do Gebbethu. Vstup byl ohraničen vylámaným plotem ze železných prutů. Mrtvé tělo nabodené ba jednom z nich rozhodně nečinilo místo opuštěným. Neznajíc zlo a osud sídlící v Gebbethu všichni vstoupili do podzemí.

Pod schody se nacházela široká kobka se sarkofágy. Místnost, přes zdánlivou opuštěnost, osvětlovaly dva koše se zelenavým plamenem. Jejich světlo kreslilo po okolních sloupech znepokojivé stíny. Skoro jakoby družina nebyla v sále sama. Nebyla. Ze sarkofágů pokrytých pavoučími nožkami run se na zelené světlo začaly drát oživé mrtvolky. Kostlivci a ghúlové družinu vyčerpali, ale podařilo se všechny poslat do správného posmrtného odpočinku. Po průzkumu chodeb narazila družina na kobky, ve kterých ještě

přežíval poslední ze zajatců (živých) královny Gebbethu. Jeho duch však byl zlomen a při pohledu na vstupující dobrodruhy nedokázal rozlišit skutečnost od noční můry a v návalu děsu jeho vyčerpané tělo zemřelo. Nemrtví ani nyní dlouho nečekali, protože jejich pozornosti otvírání zamřížované kobky neuniklo.¹ tento boj dopadl pro družinu dobře. Zkušenosti přibývalo.

12. úmora 845

Družina při prozkoumávání dalších podzemních prostor sešla do nižšího patra. Po průzkumu chodby se všichni dostali do trunního sálu. Mezi sloupky spočívaly sarkofágy s Ezřinými nejvěrnějšími služebníky a na trůnu seděla postava s divčími rysy, šedivou kůží a hrůzného pohledu, ve kterém se zračily jen nenávist a krvelačnost v odlescích zelených plamenech ohňů, které hořely po stranách trůnu. Sigfried poznal, že je jeho cesta u konce. S křikem se vrhl na Ezru a jakoby na povel se otevřela víka sarkofágů kolem a z nich se vyhrnuli Ezřini nejvěrnější. Ghulové, zombie a kostlivci. Boj to byl litý a více než nad síly celé družiny. Ezra byla strašlivá a v souboji Sigfried zahynul. Okolní planemy však strávily i Ezřino nebytí a tak skončila poslední oběť Karbatova rituálu. Křůček od smrti většiny členů družiny byl zabít poslední z Ezřiných věrných. Hledání v Gebbethu neskončilo. Družina se rozhodla v neprozkoumaných temnotách zbývajících sálů nalézt Nekromantovu knihu a získat za ni od Redy peníze. Karbatova místnost byla nedaleko. A zde pohlédla vyčerpaná družina na zbytky těla Karbatova, jež zahubila ve své nenávisti Ezru. Našli se zde i zápisky, které Karbat psal a také postupy jeho nečistých rituálů proměny v nemrtvé.

Karbatovy zápisky

Moc, to slovo zní sladce na jazyku. A já ji již brzy budu mít. Je to snad až příliš snadné. Opis Nekromantovy knihy ke mně znenadání promluvil a já byl schopen číst její písmo. Rozluštil jsem její řeč! Vše jsem již připravil a v síni duší čekají sochy na svou první oběť. Je to neuvěřitelné, že síň duší dokáže přeměnit živého člověka v nemrtvého, který absolutně poslouchá svého stvořitele. Možná je to krok k temnotě, ale ta moc ...

Zde je postup, kterým nemrtvé tvořím:

Výrobou kamenů pro Síni duší jsem prošel zasvěcením. Nikdo jiný, než síly temnot by je stvořit nedokázal. Snad jen Vieen byl dostatečně silný. Vzal jsem všechny kameny s Vieenovými runami a položil je na symboly na zemi. Kameny se ale nesmí v ničem odrážet, vznikla by pravděpodobně neřízená magická reakce a možná také konec všeho.

Pak jsem vzal Adrianu a omráčenou ji donesl doprostřed kruhu. Pak již stačilo zasunout rubínové srdce do jamky a proces začal. Nevím, jestli se Adriana probudila, nebo trpěla, ale její duše vsáklad do soch a zmizela do jiných světů. Pak, plný napjatého očekávání jsem srdce obrátil špičatým koncem ????? a proces se obrátil. Ze soch zasvítilo světlo a jako vír se vsákl do těla. Duše byla přivolána zpět. A ona byla tady. Vše se zdálo v pořádku. Pamatovala si a byla, byla poslušná. Už mě nikdy neopustí! Nikdy ...

Pokusy jsem zjistil, že Síň duší je konstruována hlavně na ožívání mrtvých. Stačí použít vhodný vazebný předmět a tělo a dají se kombinovat různá ozyénová kouzla. Do jak daleké míry tento postup lze provádět zatím nevím, protože v některých případech se oživilí mrtví rychle rozpadají a někdy dokonce vybuchnou (snad to způsobuje větší množství energie, než jsou těla schopna pojmout). Přemýšlím často, co Vieen musel udělat se všemi nemrtvými, které tvořil.

...Dnes, ani nevím kolikátého je, se vše zhoršilo. Poslušnost byla jen iluzí. Jsou blízko. Už jdou. Někde jsem musel udělat chybu. Slyším, jak vyrazejí dveře. Za chvíli povolí .. kameny a srdce jsem schoval v ďáblových zádech. Tam je nenajdou a nikdy nademnou nezískají moc. Jak jsem byl pošetilý. Ted' padly dveře a já slyším jejich kostnaté kroky. Už jsou zde. Ó né! To je A

Družina našla kameny po kratším hledání v tajné komůrce za Karbatovou ložnicí. Ale Nekromantova kniha nikde. Rozhodli se pro velmi nebezpečný čin. Oživit Karbata. V horním patře se nacházely dvě stejné místnosti kruhového půdorysu. Síň duší a Projekční síň. Ze zápisů se podařilo družině vyčíst postup a nedbajíce na důsledky uložili Karbatovy ostatky do Síně duší. Oživení se zdařilo. Karbat procitl a zuřivě se snažil napadnout členy družiny. Místnosti však vytvářely iluze a Karbat útočil jen na iluze postav. Nakonec se uklidnil a na vyptávání družiny prozradil místo, kde je kniha ukrytá. Pod podmínkou, že družina přinese knihu zpět jemu. Nalezení knihy pak již nebylo žádnou těžkostí. Družina se už ke Karbatovi nevrátila. Ten, kdo na knihu sáhl, najednou získal nutkání se jí nevzdát.

A tak Družina Temného Světla, aniž by o tom cokoliv věděla, zahájila své první kroky na Tare temným směrem. V okolní místnosti vznikla silná pole zbytkové magenergie, do které vsákl strach a nenávist a po

odchodu družiny se zde vytvořila trhlina do Stínového světa a na přírodní úroveň Asterionu vstoupil Fext. Nenávist, která jej do této úrovně přivedla, se mu stala hybnou silou a nedbaje na vzdálenosti, či překážky, vyrazil jako honící pes po stopách družiny. Vychladlých sice a přeci ne dostatečně vzdálených.

13. úmora 845

Vně Gebbethu zuřila tropická bouře a družina složila své hlavy pod nedalekým převisem. Děšť zpomalil Fextův postup v hledání svého cíle a družina unikla své zkáze jenom díky rozmaru počasí.

14. úmora 845

Cesta do Miaru nebyla ničím narušena, ale příchod do vesnice nevypadal podle představ vítězů. Vesnice se nacházela v plamenech a pod těžkým nájezdem nemrtvých. Družina přidala své zbraně k obráncům. Taran v boji padl a vesnice se ocitla bez vůdce. Družina zanechala vesnici nejisté budoucnosti a vydala se na dlouhou pouť zpět do Dunrileanu.

15. - 19. úmora 845

Zde, jak doufali, mělo čekat bohatství, které jim Reda slíbil za Nekromantovu knihu. Čím blíže však družina k Dunrileanu byla, tím méně se jí chtělo vzdát se knihy. V Novém začátku - dunrileanské taverně - našli Arana opět v plné opilosti. Když mu Tom sdělil, jak skončila jeho dcera Adriana, i přes silnou podnapilost plakal. Údajně něco takového tušil, ale pravda byla horší, než myslel. Přesto s posledními zbytky střízlivých sil družině nabídl, že jim domluví cestu do vnitrozemí - do Albirea u svého přítele Amstrida Plavína - kapitána na koze (1.p. Koga) - 25 sáhové jednostěžňové lodi nazvané Liwen. Cesta do hlubin Dálav tak byla otevřená. Nezbyvalo nic víc, než nalézt Redu a uzavřít obchod s knihou. Reda v přístavišti našel je. Došlo nejprve k mírnému jednání, pak handrkování, výhrůžkám a nakonec k boji. Družina se nehodlala vzdát své knihy. Reda se prokázal jako pokročilý magik, boj se stal silně nerovným, když na sebe Reda seslal neviditelnost a posléze levitaci. Jeho ohnivá kouzla nvydělila celý

přístav a způsobila paniku. Okolní lodi zakotvené u mol se snažily zvednout kotvy a zmizet před ohnivým běsněním dřívě, než je oheň začne měnit na popel.

Družina poznala, že boj je jasně ztracený a nakonec Redovi knihu vydala. Vprossřed zmatku se jim podařilo nalézt Liwen a tak nastoupili cestu za dalším osudem, zanechávajíc za sebou hořící bahno a hořící slámu na ploše přístaviště. Za nimi však stále postupoval z východu temnější oblak. To Fext bezvdával svoji cestu a blížil se k Dunrileanu. Proti proudu plula loď snadno, neboť v této oblasti byl příhodný vítr směrem od pobřeží. Družina se na palubě seznámila se 14ti člennou posádkou a dvěma kapitány. Amstridem Plavínem a Lugdou Řečanem. Dozvěděli se ale také, že plavba není plně bezpečná. Královskou řeku totiž občas sužují pirátské výpravy Moskytů ze slepých ramen končících v džungli. Plavba byla několik mil tichá. Ale ani tentokrát družina neměla štěstí a daleko proti proudu začaly být viditelné drobné světelné tečky na pozadí husté spleti pralesa. A pak se tečka oddělila a mířila k Liwen. Balista se zápalným šípem tentokrát nedostřelila. Ale vzdálenost se zkracovala a zásahy začaly být přesnější. Liwen měla na palubě balistu a družina se statečně postavila za její ramena. Ale Moskyti byli zkušenější. ostrým bodcem na přídí najeli na Liwen a podařilo se jim také zapálit zásoby oleje na palubě. Poslední, co si družina pamatovala, byl druhý prudký náraz a pak nic.

V doupěti Moskytů

20. úmora 845

Když se všichni probrali, zjistili, že snad zázrakem jsou živí a válejí se v ohořelých troskách na kousku nezaroostlé travnaté země těsně u vody. Nedaleko se pnuly štíty Marangorské vrchoviny a skalisek. Voda je vyplavila v jednom ze slepých ramen. Po kratším průzkumu družina zjistila, že je obklopuje veliký kruh vlhké až pramenité, ozónem vonící země. Jako by je něco obklíčovalo nebo chránilo. A skutečně. Za kruhem se tu a tam objevil život, tedy spíše neživot. Nemrtví ovládali i tuto vrchovinu. Možná Fextova vůle byla vyslána napřed. Kruh však družinu bezpečně chránil. Zbytky jakési stavby uprostřed pobřežního pahorku družinu na dlouhou chvíli zaměstnali zdáním tajemnosti. Skutečné tajemství však

leželo nad zemí. Ze země začal totiž z ničeho nic tryskat pramen a získával tvar pramenitě zurčící postavy. A tu najednou promluvila. Pramenitá postava požádala družinu o pomoc při znovu zasvěcení chrámu bohyně Dunril. Nedálko stál kdysi chrám a nyní se v něm usídlili Moskyti. Postavy neměly moc na výběr a pramen jim ukázal cestu. A tak družina stanula před skalním štítem, kde kdysi stál chrám uctivačů bohyně Dunril a nyní stála pouze ohromná základna Moskytů, která měla opravovat poškozené lode, a která také byla překladištěm orků orčených k přikování k veslům. Nebyla náhoda, že před vstupem do jeskynního přístavu se spustil hustý a silný déšť. Vlázat se dovnitř nebyl až takový problém. Výhled, který se družině naskytl uvnitř, jim vzal dech. Ve skále byl vytesán ohromný dóm, do kterého se pohodlně vešla celá loď. Na obou stranách byla vytesána skladiště plná sudů s potravou, vodou, olejem a dalšími věcmi. Vpád do jeskyně však úplně pozornosti neušel. Strhla se bitva a družina se přes palubu probíla na druhou stranu skladiště.

23. 2. 2004

Na druhé straně družina zvolila spodní dveře. V plném proudu postavy vrazily do ubikace Moskytů. Boj byl krátký a tři Moskyti se ani nestihli zorientovat. V následující místnosti družina narazila na černou kuchyni a sudy s jídlem. Nedbajíc nebezpečí napíchl Gawaen v jednom sudu na rožeň řadu masa a bez ostychu začal maso na ohni rožnit. Uprostřed grilovacího večírku se otevřely severní dveře a do místnosti vstoupil kuchař. Zcela překvapen hleděl vstříc mířícímu šípu z kuše Toma Orgalona. I když prdtím zazněl povel, aby byl kuchař zticha, nedbajíc varování se kuchař otočil a běžel zpět do místnosti za ním. Za ním však se smrtící silou opustil kuši Tomův šíp. Prostřelil kuchaři s nevídanou silou záda a takřka v okamžení byl mrtev. Jeho tělo bylo mrštěno na zadní zed' a v ní také zůstal Tomův šíp. Po marném prohledávání okolních postelí se družina vrátila zpět do kuchyně a Tom Orgalon za sebou převrátil na zem sud s masem a to zaplavilo celou kuchyňskou podlahu.

Družina se vrátila zpět do skladiště a zkusila velké dveře na severu. Skrz ně se dostali do sálu se schodištěm a u něj dvěma sochám bohyně Dunril. Zohavené a zneuctěné. Místnost byla osvětlená několika loučemi zasunutými ve zdi. Ve východní podlaže klesaly schody k masivní železné mříži a za ní ...

Vězení a překladiště. Moskyti používali a vlastně stále používají pro pohon svých lodí vesla a k veslům jako hnací sílu používají pochytané orky z podzemní říše. V bývalé svatyni Dunril vyudovali svoji základnu a také zařízení na opravu lodí no a v neposlední řadě i překladiště orků. Se stravou nebyl problém. Orkové, z důvodu že nemají na výběr, rychle přešli na lidskou stravu. Na lidské maso. O ně nebyla nouze, protože Moskyti krutě zacházeli se zajatci. Stačilo je šoupnout za mříž a orkové se o zbytek postarali. Stejně skončila i Erika (naivně nastoupivší na loď Moskytů v Dunrileanu pod záminkou levné cesty do Albirea) spolu s dalšími cestujícími. Postupně orkové "užírali" zásoby, až zůstala v jejich doupěti jen Erika a další tři spolucestující. V té chvíli se jeden z nich odplížil, z nutkavého pocitu, že k něčemu dojde, ke mřížím, když orkové spali. Tamtudy spatřil vstupující družinu do haly a tam mu povolily nervy. S křikem začal na družinu volat o pomoc a odhalil jim i vypožgované tajemství tajné páky otevírající mříž. Družina se rozestavila do obranné pozice Erika se v hrůze tiskla k zadní zdi kobky a v dálce jen jako siluetové divadlo spatřila temné shrbené postavy orků, jak strhli křičícího člověka do boku a křik o pomoc se změnil na křik ve smrtelné agónii, jež ukončilo několik tupých úderů a praskání kostí. Mříž se otevřeli a do podzemí vstoupili neznámí (Eric) dobrodruzi s pochodní. Boj ve stěsnaných prostorách neponechal příliš prostoru k manévrování a většinu úderů tak utržil Khetaré. Jako barbar však odolal i opakovaným úderům orčích pěstí a sám kosil jednoho za druhým. Tom Orgalon rozseval smrt svojí lehkou kuší a Gawaen také chránil boky družiny před průchodem orků. Eric se vedlo zle. Ve tmě kobek byli sraženi její spoluvězni a ona sama podlehla brutálnímu útoku jednoho z orků. Jen dílem štěstěny, či řízení osudu nepodlehla krvelačnému běsnění orků. Ostatní dva spoluvězni takové štěstí již neměli. Jejich těla se změnila v potrhané hromady masa.

Družině orkové s prázdnými rukama odolat nemohli a nakonec byli všichni do jednoho vybiti. Erika byla zachráněna. V litém boji v těsné vchodové chodbě byl sražen i Gawaen. Po té co se oba vzpamatovali, došlo na vzájemné vyprávění. Této chvílky využila kouzelnice Strix a vyrazila zpět do haly pro pochodeň. Zcela nekryta se střetla s jedním z ostřelovačů Moskytů. Souboj by pro kouzelnici pravděpodobně dopadl velmi zle, nebýt pomoci ostatních z družiny. Byl to nakonec Khetarův šíp, který trefou do oka ukončil Moskytův život. Po zajištění dvojkřídových vstupních dveří ze skladiště padlo rozhodnutí (navzdory Eričiným protestům) k prohledání podzemí.

Družina po několikerém prohrabávání hromad tlejících zbytků mrtvol narazila také na bývalou zasvěcovací místnost bohyně Dunril. Voda v nádrži však byla znečištěná a dvě boční sochy mořských

obyvatel byly zneuctěny. Nas dně jezírka byl v pečlivě ukryté příhradce zvlášť obyčejného zasazeného kamene ukryt diamant Ranní slza. Diamant, který byl schován ze sousoší bohyně Dunril v její kapli. Postavy o něm nic netušily a také zbytky koster a znečištěná voda je od jakékoliv další hledací akce odradily. Při zpáteční cestě Khetaré zapálil slámu, která kryla všude v rozbaňžené zemi výkaly, u boků jeskyně. Sláma rychle hořela zanechávajíc za svou existencí hustý dým. Tak hustý, že brzy družině začala hrozit smrt udušením. Vyběhli proto všichni o patro výš do haly (Khetaré s Gawaenem se k požáru nepřiznali) a odtud nahoru po schodišti do výše umístěného podlaží. Tam k uším družiny dolehly železné pravidelné úder a občasné zasyčení. Že se jedná o kovářnu družina vydedukovala. Gawaen se převlékl za sílicího dýmu (spodní dveře byly uzavřené) do oblečení střílejšího Moskyta. Jako první se vydal do kovářny ve snaze zjistit od kováře nějaké informace. Po průchodu skladní místností (v sudech se zde uchovával olej a železná ruda) stanul čelem proti kováři. Kovář si jej skutečně spletl, ale po té co se do místnosti začal hrnout dým rozkázal Gawaenovi, ať okamžitě informuje Radvaze - zdejšího velitele. Gawaen se nechoval úplně přesvědčivě a rychle se otočil a z místnosti kvapně odcházel. Za ním do zorného pole padl Tom Orgalon a dříve, než se kovář zmohl na nějakou obranu, roztrhl mu šíp několik žebířů a šikmo proletěl zády ven. Kovář se bez života zhroutil na zem vedle výhně. Sílicí dým zahltnal postavy do kovářny. Zdejší výhně i oknem vytesaným do skály a spojujícím kovářnu s lodním dómem však poskytl dostatek prostoru, aby kouř postavy nezadusil. Khetaré se pokusil dostat v sále vedle kovářny na druhou stranu ke dveřím, ale uprostřed cesty se v nedýchatelném kouři ztratil a zhroutil se do kašlajícího a slzejšího klubka. Kolem něj (nedokázal ho odtud odtáhnout) se propířil Tom Orgalon aby otevřel protější dveře. Khetaré svou křeč překonal a tak se vrátili oba do kovářny. Protože družina potřebovala získat čas na odpočinek, zatarasila vchod do kovářny stoly a dalšími věcmi. A pak za hlídání Toma Orgalona na sedm hodin usnuli. Měli ukrutné štěstí, protože Moskyty obhlížející požářiště nenapadlo zkontrolovat kovářnu.

21. úmora 845

Až o dobu později (Strix zrovna zaostřovala mysl) vstoupili do kovárenské chodby dva Moskyti a snažili se družinu zlikvidovat. Nepodařilo se jim to. Místo toho našli smrt díky Gawaenovi a Tomu Orgalonovi sami. Gawaen se pak rozhodl k velmi riskantnímu činu. Bezodvážně se rozhodl vydat se do haly a zkontrolovat dole dvojkřídlé dveře. Vyrazil sám a nečekal na pomoc ani své sestry ani svých přátel. Ve

dvěřích však byl překvapen dvěma Moskyty (1 střelecký, 1 trojzubcový). Toto setkání se stalo Gawaenovi osudným. Dobře mířená střela a dvojitá probodnutí bylo i na barbara Gawaenova typu příliš. Těžce pobodán se Gawaen zhroutil k zemi. navždy zavřel oči a jeho duše opustila svět Asterionu. Moskyti však byli zplundrováni Tomovou kuší. Poslední Palven se vzdal a prozradil na co se orkové používají a pár věcí o Radvazovi. Pak ale náhle jeho život ukončil Khetarého šíp a Strixino kouzlo. Mezitím na zaparkované lodi v doku pod skalou zjistil trpaslík Drunkwan, že se jeho léčka zdařila (při plavbě se odkutálel a schoval se na málo přehledném místě - mezi sudy. Moskyti při vykládání jídla Drunkwana přehlédli. A Drunk měl tolik štěstí, že se mu podařilo nalézt dýku a tou přerušit pouta.

Po opuštění lodi se Drunk přidal na stranu družiny a dál postupoval na její straně. Družina zjistila výhledem z kovárny, že na jejich stranu přechází po provazovém žebříku další Moskyti. Zvolili proto rychlý přesun přes sál do dalších dveří a zcela zvláště zadrželi postup na opačnou stranu, než hrozilo nebezpečí. Nakonec se oba konce družiny zapletly do boje. Dole ve spodním rameně chodby za dveřmi objevily postavy hlídající místnost s výhledem ze skály ven do džungle padlých stromů. Ale byli zde také dva strážci s kuší a širokým mečem. Nahoře se v chodbě také ukázali dva Moskyti. Jeden z nich měl naitou kuší a pečlivě mířil. Erika jak bůh pomsty běžela neohroženě proti hlavici šipky a v kuší a nedbala na bolest v boku, kde ji šíp zranil. Dokázala nakonec přeběhnout celou chodbu a střelce i s jeho zástupem (šir. meč) probodnout. Dole zatím hlídka ukazovala družině zač je toho loket a na zemi se složil Khetaré i Drunkwan. Tom Orgalon rozesel smrt svojí kuší i v této místnosti. Po boji se družina stáhla do strážnice a pomocí sudů a mrtvol strážných zabezpečila vchod. Protože boje stály družinu stále více síl, rozhodla se zde odpočívat.

Po několika málo minutách však střelci, kteří poslali na obhlídku předchozí dva Moskyty, sami vyrazili ověřit situaci. Po silném zapření dveří Erikou dveře na chvíli přestaly rytmicky bušit. Ale pak se síla obnovila a dveře nakonec povolily. První z Moskytů byl zase usmrcen smetitelnými šípky Toma Orgalona. Druhý, vidě kolegovu zkázu začal prchat. Erika se ho rozhodla pronásledovat. Moskyt využil svého náskoku a zmizel družině z očí ve vzdálené zatáčce. Tak stanula družina před dubovými dveřmi vedoucími dál.

Po otevření dveří se družina vrhla do ubytovny Moskytů. Prchající moskyt však proběhl místností dál a družina ho zde nezastihla. Část se jala prohledávání postelí a Tom Orgalon a Khetaré dále sledovali prchajícího Moskyta. Ten přeběhl provazovou lávku a pokusil se provaz přerušit. Orgalonův šíp ve

spršce Moskytova hrudníku však proměnil naději na zmaření průchodu družiny v bezdechou mrtvolu. Orgalon s Khetarém přešli přes most a stanuli u krvácející mrtvolý Moskyta. Ve výklenku byly další dveře. Zbytek družiny až na Drunkwana pokračoval ze Khetarém. Drunkwan ještě navštívil vedlejší místnost. Místnost náčelníka místní stráže. Kořisti z této návštěvy byl zelený 0,5 mn diamant (nebroušený) a Pelsův lektvar držímajícího lva. Drunkwan věrný své nátuře lektvar hned vypil a v následující vlně euforie se vydal za zbytkem. Uprostřed provazového mostu ho nadcházející rozkoš skolila a pak už vydával skřeky hodné pouštního lva.

Zbytek družiny se pustil do nitra protějšního jeskynního systému. V pokračující chodbě minula družina zával a vstoupila do místnosti se skříněmi. Po delším prohledávání se Khetaré zneklidněn doléhajícím řvaním vydal zpět a uprostřed mostu našel Drunkwana svíjejícího se vlnami rozkoše. Právě byl před pádem do hlubin. Khetaré ho v poslední chvíli zachytil a dotáhnul k družině. V další jižní místnosti našla Erika svazek map a zprávu z Dunrileanu o plavbě Lugdy Řečana a pobídce k přepadu. Mapy zaznamenávaly východní Dálavy a Albireo. V této místnosti se také nacházeli dva obrazy - jeden zobrazující Thaliona Sjednotitele a druhý Tři kouzelníky. Drunkwan se probral. Družina prošla místností s tapisériemi a vstoupila do Radvazova sálu. Radvaz seděl na svém trůnu a dal se s družinou do řeči (bylo nanejvýš zjevné, že boj by byl jeho posledním). Družině nabídl, že jí ukáže cestu do svatyně Dunril. Uprostřed řeči se pokusil Khetaré a Drunkwan Radvaze zastřelit. Šípky se však minuly se svým cílem. Radvaze to velmi popudilo. Ale přesto se ovládl. Družina velmi obezřetně nechala Radvaze jít před sebou. Khetaré a Drunkwan ještě předtím vyrazili zpět a pokusili se o likvidaci provazového mostu. Radvaz se pokusil o útěk, ale dostal se těsně za Khetarého. Radvaze dohonila Erika. Sek vedený napříč Radvazových zad byl drtivý a Radvaz jen s vypětím všech sil neklesl k zemi. Vší silou těl před sebe a síla úderu ukončila Khetarého život. Tak skončil barbar hraničář z Danérie, jejíž hvozdý již nikdy nespátří. Drunkwan mezitím úspěšně podřízl jednu stranu provazového mostu. Erika druhým těžkým sekem srazila do náruče smrti advaze. Pak začalo obírání mrtvol. Tom se mezitím odpízl do Radvazova doupěte a prohledal jej. Našel zde klíč od mříže v jeskynním přístavu a malý majetek, který si Radvaz ve svém pokoji nashromáždil. Hlavním nálezem ale bylo svázané tělo trpaslíka válečníka - Jarka. Podobně jako Erika a Drunkwan se i Jark stal obětí přepadu. Mučení mu mnoho sil neubralo a tak se k družině bez problémů připojil.

Družina se rozhodla projít skrz zával. Drunkwan celý zátaras rozebral a objevil za ním pokračující chodbu uzavřenou ze severu dveřma. Drunkwan dveře neohroženě otevřel a před jeho chodidla spadla lahvička s jedem Jablečná vůně. S typickým alchymistickým reflexem Drunkwan uskočil. Jed jej nezasáhl. Chodba pokračovala až do kruhové místnosti a tudy schody o patro níž. Tam družina objevila svatyni s Dunrilínou sochou a nádrž s průzračnou vodou. Socha měla v rukách vyhloubené otvory. Strix si nabrala (Drunkwan také) z bazénku vodu do měchu. Jark s Orgalonem mezitím začali vymýšlet způsob jak se dostat zpět na druhou stranu (provazový žebřík Drunkwan přerezal). Tom se rozhodl přivázat k žebříku lano a slánit do vody hlouběji pod ním. Podařilo se mu to bez problémů. Za ním se začal spouštět Jark, ale zůstal viset nad hladinou. Při plavání ke kotvě lodi se Toma dvakrát pokusilo uchopit něco z vodní hlubiny. Povedlo se mu však doplatat až ke kotvě a vyšplhat na palubu. Chapadla jej dál nepronásledovala. Jark se vyšplhal zpět a po kratší domluvě s Drunkwanem, za použití lana, lávku spravili. Nakonec se celá družina sešla ve vypáleném doupěti, kde byla vězněna Erika a dorazili až do místnosti se dvěma mužskými postavama a šnilou vodou a rozkládajícími se torzy těl naplněnou nádrž. Strix pohled na rozklad v nádrži neunesla a s hlasitým dávením opustila činnost vyprázdnování nádrže. Nakonec Jark do nádrže skočil a všechn nepatřičný materiál odtud vyházel. Erika nalila do kalné nádrže vodu ze svatyně a i zdejší voda se změnila před očima v čistou a osvěžující. Na dně se zalesklý dvě modré slzy kuželovitého tvaru. Jark pro ně ještě jednou skočil. Slzy pak družina zanesla zpět do chrámu Dunril a vsadila je do dlaní sochy. Voda kolem se rozzářila a uprostřed hladiny se objevila postava vytvořená vodou a družině poděkovala a slíbila jí pomoc pro cestu do vnitrozemí. Po napití z vody svatyně se družiníkům zahojily rány a občerstvily ruce a nohy.

22. úmora 845

Družina se vyspala v klidu. Následovalo stěhování vybavení na palubu. Sudy s šípy nebyly jedinou věcí nákladu. Při odražení a zvedání kotvy zaútočila na loď mladá hladová krakatice. Jark se ocitl dvakrát v oběti chapadla a málem jej to stálo život. Pak začala působit moc Dunril a loď se rozjela i bez plachet a vesel. Krakatice se pokusila loď naposledy zastavit, ale skončilo to pouze menší demolicí horní paluby. Po královské řece (budíce velký údiv a zděšení) se loď plavila dvanáct dní.

V Albireu

2. travna 845

Před branami Albirea byla družina vyzvána k zastavení plavby a zvednutí rukou. Přístavní strážce loď zadržovaly a odvedli družinu k dohlížiteli nad celou místní posádkovou službou - Sandorovi. Sandor byl vysvětlením družiny velmi udiven a nabídl družině práci ve městě. Bližší informace se měla družina dozvědět v hospodě U zlaté lžice od agenta městské stráže Markuse.

Část družiny se pak vydala na tržiště, část družiny (Drunkwan) hledal Pelsův dům a koupil si zde alchymistickou výbavu a truhlu. Strix navštívila magickou univerzitu a pokusila se získat nějaké nové kouzlo. Bohužel den nebyl k takové věci vhodný. A tak Strix zklamaně odešla. Družina se nakonec (Drunkwan - cech klenotníků - se pokusil prodat nebroušený diamant - neúspěšně) sešla v hospodě U zlaté lžice. Zde ještě před příchodem Markuse dostali nabídku od ????? kapitána na prodej jeho domku do tří aldenů - za 1500 zlatých. Družina si objednala pivo a jídlo.

(15. října 2005)

Roznašeč jidla nakonec na stůl nanosil ryby, pečené prase a všichni si 2x objednali sardugu. Při druhé rundě přinesl Belin o 1 více. Tom se rozhlédl po lokále a u vedlejšího stolu zachytil pohled cizího muže v šedivém nenápadném koženém kabátu. Kývnutí odpovědělo na kývnutí a Markus (byl to skutečně on) si přisedl ke družině. Všichni si přitukli a Markus se začal vyptávat odkud kdo je. Odděchl si, že nikdo není z Almendoru a pověděl družině o Svobodných městech, Orlich poutnicích, městské strážci a špatné kanalizaci v arvedanských základech. Do podzemí byli vysláni nejprve 2 a když se nevrátili tak 3 další strážníky. Nevrátil se nikdo z nich. V podzemí byl zajištěný prostor mřížemi a tak kromě malých krys nemělo co proniknout do uzavřeného prostoru. Dál družinu upozornil na možné pasti, a na to, že je prozkoumaná pouze cesta vodou. Úkol nakonec zněl: Nalézt všech 5 strážců (živé či mrtvé) a pousit se

zprůchodnit hlavní odtok z této části. Odměna měla činit 500 zř. Stačí, když ráno před osmou dorazí družina na konec přístavní čtvrti. Tam na ně bude čekat stráž. Družina úkol přijala.

Mezitím se Albireem potloukal i nový přistěhovalec - elfka kouzelnice Alexandra. Protože se strážím zdála podezřelá, byla předvedena před velitele stráže Sandora. Sandor měl zrovna rušný pohovor s Markusem, protože ten zapomněl předat družině klíč. A protože nechtěl víc ohrožovat svoji anonymitu, požádal o službu Alexandru. V hospodě U zlaté lžice zůstal pouze Drunkwan a Strix. Ostatní ještě vyrazili nakupovat na zavírající tržiště. Nákupy proběhly s většími přírůžkami (družina si toho nevšimla). Po návratu všech do lokálu dostihla družinu Alexandra. Slovo dalo slovo a do družiny přibyl další kouzelník.

Padla noc a postavy se rozhodly nocovat u Zlaté lžice. Drunkwan a Jark spali na pokoji se dvěma opilými námořníky. Drunkwan v noci využil námořnickovy žaludeční indispozice a při zvracení za postel jej okradl o peníze. Ráno, když zbledlý námořník marně hledal peníze a nadával si, že propil úplně všechno, mu Drunkwan dal 1 zř. (z jeho vlastních peněz).

3. travna 845

Po krátké snídani začal být nejvyšší čas na to vyrazit. Družina šla po Zlaté promenádě. Na konci přístavní čtvrti zašvihla do oblasti malých domků s chudinou a nakonec našli člena městské stráže, jak je vyhlíží (jmenoval se Birk). Prohodili spolu pár slov a pak sestup mezi splašky. V podzemí se často vyskytovaly ochozy podél vody, ale ne všude. Někde bylo třeba slézt z celkem bezpečného ochozu do zapáchajících stoky. Občas byl volně vyveden do stropu odpad se všim všudy.

Za několik zatáček si družina ověřila, že jsou všechny mříže zavřené a dostali se do boje se dvěma obřími slímáky. Drunkwan byl zpomalený slizem, který po něm červ vyplivl.

Několikrát slímák dokonce útočil kusadly. Drunkwan nakonec silným úderem jednoho sprovodil ze světa a druhý padl Alexandřiným kouzlem. Podzemí mělo opravdu složitý půdorys a po prozkoumávání několika prázdných místností a zeleného mechu a jeho oškrabávání ze zde Drunkwanem družina moudře zvolila jít podél vody, co to půjde. Za rohem bylo slyšet hovor a ten pak přešel v šepot. Družina se vydala za hlasy. V nedaleké místnosti končila voda ze západu mříží. Družina se zde rozdělila. Jark běžel dolů a Erika a Tom hlídali východní vstup. Jark bezhlavě vlétl do malé místnůstky a propadl se s ním

podlaha. Zachytil se. U východního východu už nebylo slyšet skoro nic, až na šepot, který znepokojeně oznamoval, že v podzemí někdo je. Pak hlasy utichly. Po výpadu do jižní místnosti se nic nenašlo. Družina se pak vydala na sever. Po prozkoumání hadrů a plísni na zemi se Jark dostal do osvětlených dveří. V tu ránu dostal 4 vážné rány šípem. Pak se uhnul za roh místnosti a Tom udělal totéž. Část družiny (Alexandra a Erika) objevila 1. mrtvolu. Ležela v pasti a Drunkwan se jí nechal omyšlem bodnout. Pak došlo i na průzkum zdejších místností. Nic důležitého v místnostech nebylo až na staré hadry obtočené kolem dokola místnosti v úrovni hrudi. Jark a Drunkwan vyrazili prozkoumat potmě jih a tamní místnost pomocí infra.. Nenašli vůbec nic. Družina se vydala za nimi. Strix při prohlédávání našla tajný vchod a zdejší agenti Zylových stínů byli překvapeni. Byl to těžký boj. Strix byla jednou nohou v hrobě. Stačila poslední jakákoliv rána. Ale štěstí družině přálo a tak všechny tři stíny zlikvidovali. Družina se po boji dala do prozkoumávání místnosti s regály 2 dračí přesky, červený kříž 4x, 5x vodní louč a nějaké drobné.

Ještě došlo k pokusu prozkoumat jih - zde družinu zrazila runa se symbolem ohně. Otlukávání nepomohlo. Tak se vzalo mrtvé tělo Stína a vrhlo se na past. Okamžitě se zapálil firebal z obou stěn a explodoval Drunkwanovi do obličeje. Ale Drunkwan měl štěstí stejně jako před nalezením tajných dveří - v místnosti byl flakónek s rudou kapalinou. Drunkwan ji otevřel a málem se otrávil jablečnou vůní. (Nakonec Strix otevřela dveře do tajné místnosti a poslala tam jako pozdrav Fireball. Jeden ze Stínů dostal zásah. V následující bitvě málem zemřela Strix a Erika ale Stíny se podaří vycouvat. Vítězství bylo naše)

Při návratu k opuštěné vodní stezce se dostala družina až k železným mřížím dřívějšího odtoku. Na ní ležela mrtvola druhého strážce s hlavou pod vodou. Po jeho vyproštění je to jasné - podříznutý ze zálohy. Po delším návratu skoro až na začátek labyrintu se družina vydala poslední zhyňující vodní cestou. Nakonec došlo k objevení místnosti s vystouplými reliéfy do země (2x jehlan, 1x polokoule).-půlválec. Před místností družina vyčkává ...

(14. ledna 2006)

Po bližším průzkumu místnosti se Drunkwan pokusil do prohlubní štourat bičem. Na stěnách prohlubní (nákres) byly malé šedivé tečky připomínající kontakty. Po neúspěšném prozkoumávání prohlubenin

bičem to Drunwkan vyzkoušel ještě kladivem, ale kromě bezvýznamných škrábanců to nemělo žádný efekt. Družina místnost opustila a Strix při odchodu do jedné z prohlubní upustila peříčko. Na konci jižní chodby došla družina k velké železné mříži, u níž ležel uražený zámek. Za mříží se chodba rozšířila do veliké místnosti s velikou vodní nádrží, okovy a dřevěnými lávkami a u západní stěny s dřevěným molem. U dřevěného mole plaval ve spláskách velký chuchvalec hadrů. Na severní zdi na stěně rostl zelený mech. Drunkwan se pokusil zasáhnout mech bičem, který našel dřívě, ale dvakrát šlehl jen sám sebe. Pak do mechu zabušil kladivem a zjistil, že se jedná o mech. Alexandra prozkoumala chuchvalec hadrů a ukázalo se, že je to třetí z městských stráží. Chyběla mu však spodní polovina těla. Po neúspěšném pokusu s prozkoumáváním mechu se Drunwkan vypravil prozkoumat východní branku s otevřenou mříží. Jeho trpasličí infravidění mu odhalilo nenápadnou změnu teploty mířící do místnosti - slímáka. Nastalo překvapení. Slímák dvakrát po Drunkwanovi plivnul, ale ani jednou se netrefil. Na pomoc mu přiběhla Erika. Po neúspěšném zásahu byla sama zasažena slímákovým hledením a začala tuhnout. Aby neskončila jako slímáková potrava, skočila okamžitě do splásků. Rozruch na hladině a světlo v místnosti vyprovokoval k útoku mladou krakatici. Šlehla svým chapadlem po Alexandře a pokusila se jí obtočit. Nepovedlo se a v zápětí oddělil chapadlo Orgalon přesně mířenou střelou a Alexandra byla zachráněna. Na pomoc Eriky se rozběhl Jark a s odvážným trpasličím křikem si naběhl do slímákovy plivance a v zápětí také skočil do splásků, aby nezatuhnul. Erika se zatím vyškrábala na kamenný ochoz za slímáka. Přesně mířená střela Toma Orgalona však slímáka okamžitě usmrtila. Jark se pomalu vyškrábal na kamenný příčný ochoz a pokusil se ochránit Alexandru před útoky nových chapadel. Erika se rozběhla na pomoc. Strix mezitím v příšeří mole, kam už nedopadalo světlo lucerny spřádala tenké nitky kouzla a z jejích očí dvakrát šlehlý modré blesky. Spálené chapadlo bezmocně padlo do vody. Zbývající chapadlo však obtočilo Jarka a jeho osud začal být nahnutý. Erika na poslední chvíli chapadlo odsekla. V záchvatu zuřivosti se ze splásků vynořila ohavná hlava se zobanem a velkýma vodnatýma očima. Jark se proti náhlému útoku nedokázal ubránit a byl citelně zasažen. Tom Orgalon statečně postřelil dvakrát hlavu a ukončil tak život krakatice. V jihovýchodním rohu nádrže byla masivní mříž s velkými nánosy hadrů, chaluh a dalších nečistot. Jark za pomoci Alexandry celý nános odstranili a voda v nádrži postupně začala klesat. Po vyčištění přepadové místnosti se družina vydala prozkoumat chodbu za východní mříží. Stáčela se k jihu a na východní straně ústila do dvou místností. Chodba končila odemčenou mříží a před ní ležela mrtvola čtvrtého strážného se třemi šipky v zádech. Po bližším

průzkoumání poznala družina, že strážný u sebe nic nemá. U mříže byl odemčený zámek. Drunkwan se spolu s Erikou a Strix vydal do chodby za mříží na průzkum. Charakter chodby se zásadně změnil, místo kamenných stěn, podlahy i stropu byla chodba spíše tunelem proraženým skrz hlinu a suť a kamení. Chodba byla uzoučká a oslabený Drunkwan na podlaze zaznamenal stopy slímáků. Nebezpečí mu ale došlo až ve chvíli, co na jednoho narazil a obdržel pozdrav ve formě tuhnoucího slizu. Erika a Strix se zachovaly duchapřítomně a Drunkwana polily vodou. Drunkwan se se zděšením otočil a v záchvatu hrůzy se chytil Eriky za opasek. Ta ho svou silou dvakrát potáhla a pak se Drunkwan zpoložil na zem. Ještě před tím stačil Drunkwan hodit pochodní po slímákově, a to (ač to nikdo netušil) se slímákově stalo osudným. Následoval útěk zpět za družinou.

Mezitím Tom Orgalon a Jark, každý v jedné neprozkoumané východní místnosti, zazěhli louče a hodili je dovnitř. Tento čin se ukázal jako velice prozřetelný, protože se z obou místností ozvalo vlhké žuchnutí a louče zhasly. Inteligentní sliz žuchnul zbytečně. Tom s ním chvíli láskoval se zapálenou loučí a pak oba s Jarkovým přispěním spálili. K průzkumu se nabízela ještě západní část kanalizace. Tam po chvíli průzkumu družina narazila na místnost, ve které bylo zaseknuté velké kolo z tvrdého dřeva a kudy měla voda v kanalizaci odtékat kdoví kam. Kolo připomínalo kolo vodních mlýnů. Ve spodních místnostech našli dobrodruzi posledního ze strážných. Měl zohavený obličej a vykuchané břicho. Nedaleko něj byla otevřená mříž. Potom co Drunkwan odběhl přes celý kanalizační systém pro klíče, které zapomněl u předchozí branky a ostatní se zatím zabývali zaseknutým kolem. Drunkwan se vrátil i s klíčem a branka byla uzamčena. Jark se obětavě vrátil ke kolu a jal se ho čistit. Nezastavil se ani nad zaklesnutým rozkládajícím se slímákem. Kolo se začalo otáčet. Část družiny odběhla sledovat, co se děje v místnosti s prohlubněmi hranolů. Nic se nestalo. Kolo se naposledy zaseklo a Jark si vypůjčil od Strix kovanou hůl. Celý odpad prošťouchl ale otáčející se těžké kolo mu hůl vytrhlo a rozdrtilo. Kanalizační systém byl zprůchodněn. Poslední průzkum provedla družina v severozápadním rohu kanalizačního systému. Zde narazila na prastarou arvedanskou sochu boha Faerona. Kamenná socha měla v zadní části podstavce prohlubeň v podobě půlválce s kontaktem. Drunkwan omylem došlápl na dlaždici u sochy a okamžitě se na něj snesl proud ohně ze stropu. S ohromnou dávkou štěstí se mu podařilo uskočit. Jark si navlékl prsten (Zylových nočních stínů) a v domění, že se jedná o magickou ochranu vstoupil dobrovolně do pasti. Získal četné popáleniny, protože prsten samozřejmě nefungoval. Úkoly, ke kterým

se družina zavízala byly splněny. Přišel čas, aby se družina celá smradlavá, rozmáchaná a polámaná vyhrabala z kanalizace na čerstvém vzduchu.

Bylo 7 hodin večer a u vstupu do kanalizace je opět čekal Birk - člen městské stráže. Když mu dobrodruzi pověděli, co potkalo ostatní členy městské stráže, rozplakal se. Bylo to několik jeho blízkých přátel. Když se uklidnil, požádal družinu, aby ho následovala do městské strážnice. Zde se setkali s Markusem. V půli vyprávění si Markus všimnul visícího prstenu Zylových nočních stínů na Drunkwanově krku. Místnost se zaplnila ozbrojenci, kteří dostali za rozkaz Drunkwana zatknout a uvěznit. Tom na ozbrojence zamířil svou kuši a celá situace vypadala na těžké krveprolití. Drunkwan se svými hláškami přiléval ještě více oleje do ohně. Tom Orgalon požádal Markuse o chvíli aby se vše vysvětlilo. Nakonec Tom vypravoval Markusovi vše, co je potkalo v podzemí jak přišli k prstenům. Markus jim zase vysvětlil, co jsou Zylovy noční stíny zač a také jim popsal symbol Kharových agentů. Tomův popis na Markuse hluboce zapůsobil a družina kromě slíbeného obnosu 500 zř, také dostala nabídku na ubytování a stravu po dobu výcviku na 2 úroveň. A tak se družina na dva týdny usídlila ve zdech městské strážnice a vycvičila se na používání nových dovedností. V průběhu výcviku si družina doplnila zásoby a nakoupila nové věci.

V síti tajných spolků

3. větrnce 845

Ten večer se celá družina sešla v jídelně na městské strážnici a přišel k nim velitel městské stráže Sandor. Pověděl dobrodruhům, že je jejich výcvik u konce a s tím končí i jejich pobyt ve zdech strážnice. Družina si zabalila své věci a vydala se do města shánět nocleh. Před hospodou "U zlaté lžice" je však šeptem a posuňky oslovila hubená postava v šedivém plášti a oblečení, s obličejem protáhlejším, s tenkým a dlouhým knírem a brádkou. Pas měla převázaný neznámou, krásně modře obarvenou látkou. Požádal (šakal) družinu o služby. Údajně v zájmu existence Svobodných měst je třeba zabít místního agenta Almendoru - Birkana, který se snaží o spolupráci s agenty guvernéra Engoltyho v Novém Amiru a ten

hodlá poslat pro armádu na Lendor do království Almendoru (kterému dříve Albireo patřilo) ke králi Riodenovi II.

V družině zavládl rozkol a nedokázali se mezi sebou dohodnout jestli úkol přijmout či ne. Šakal je upozornil na to, že pokud přijmou a nesplní úkol, že se stanou sami pronásledovanými. Tom přijmout odmítl, ostatní váhali a Drunkwan bez problémů přijal zálohu. Bylo dohodnuto. Vražda se měla uskutečnit do týdne. Šakal pak až pozgruhodně rychle zmizel ve stínech.

Družina se rozešla, každý za vlastním nápadem. Jark navštívil hospodu U Tří skřetů. Protože zde ale probíhala rvačka, utřil ránu do obličeje a vycouval ze dveří ven. Pak ještě došel do penzionu Dobré bydlo. Po incidentu s místní obsluhou a zděšením nad nobel způsoby a cenami s křikem odešel zpět do Zlaté Lžice. Strix a Drunkwan vyrazili přímo k domu Birkana a zabušili na dveře. Otevřela jim služebná Mira. Drunkwan jí nabídl obchodování s cennostmi a obrazem. Mira odmítla, s tím, že její pán s podomními obchodníky neobchoduje. I oni dva se nakonec vrátili ke Lžici.

Alexandra a Erika se rozhodly vyhledat na městské strážnici Markuse. Dostalo se jim slyšení u Sandora, ale když se ho dobrodružky zeptaly na Markuse, tak Sandor říkal, že nikoho takového nikdy neviděl. I ony se vrátily do Lžice. Tom mezitím co ostatní bloudili městem zašel přímo do Zlaté Lžice a objednal si 2x sardugu. Po chvíli se k němu posadil Markus. Orgalon Markusovi vypověděl, vše o setkání se Šakalem. Trochu jej nahlodalo, že ač neřikal Šakalovo jméno, Markus jej znal. Markus pověděl Tomovi, že musí za každou cenu ochránit Birkana, protože je to úzký spolupracovník Lorda Firuna a naopak, že pracuje pro Svobodná města. A že svými obchody a zisky významně podporuje místní domobranu, která se snaží zamezit snahám o znovupřipojení Albirea pod Almendorskou nadvládu. Markus ještě jednou požádal Toma o pomoc a o to, aby zastavil své přátele, aby nedokončili plánovanou vraždu a pak odešel.

Když se všichni sešli, navzájem si sdělili své poznatky a Tom vypravoval o setkání s jakýmsi člověkem. Že to byl Markus a co mu povídal však ostatním nepověděl. Nocleh proběhl v již známých pokojích a ráno se dokonce Drunkwan znovu setkal s místním opilem Kendorem. Ten na něm vymáml 50 zř se slibem, že se na cestě poptá, jestli někdo neví něco o Šakalovi.

Ještě před svítáním Tom opustil hospodu a ve Vnitřní čtvrti obhlédl dům Birkana. Podíval se ve kterých částech domu se větrá a z kterého komína se kouří. Zjistil si také, kde se dá vyšlézt na střechy domů a jak jsou daleko od sebe. Všichni se pak sešli na snídani a znovu se rozdělili. Strix, Alexandra s Erikou navštívily palác Lorda Firuna a místní kanceláře různých úřadů. V několika frontách se ptaly na Birkana, ale nikdo ho neznal. Pak se dostaly do jedné kanceláře a přímo se úředníka zeptaly jestli by mohly hovořit s Birkamen. Úředník si je s nedůvěrou prohlédl a pak řekl, aby počkaly. Asi za 10 minut přišel zpět s několika městskými strážemi a vyzval Alexandru, Eriku a Strix, ať opustí úřad a více se tam nevrací. Všechny tři v tichosti odešly a vydaly se k mostu.

Drunkwan s Jarkem znovu vyrazili k penzionu Dobré bydlo. Drunkwan zašel dovnitř na recepci a poptal se, jestli mají rezervaci na jméno Birkan. Recepční ale vůbec nikoho takového neznal, a tak Drunkwan opustil penzion. Tom Orgalon vyrazil do sídla Cechu malířů map. Zde se poptal na různé druhy map a nechal si také vysvětlit, které jsou vzácné a jak se to pozná. Nakonec i on vyšel ven.

(2. prosince 2006)

Tom se mezi řeči dozvěděl, že jedním ze znalců a sběratelů map je i Birkan. Celá družina se nakonec sešla na albirejské tržnici, kde si pověděli o svých úspěších. Nejnadějnější cestou se zdál obchod s mapami. Všichni se dohodli na opětovné návštěvě malíře map a zde se pod záminkou prodeje vzácné mapy (a úplatku) dozvěděli, jak Birkan vypadá, že ráno nakupuje na malé tržnici a také že jednou s obchodníkem s mapami obědval v penzionu U Slona. Po odchodu se družina vydala na několik míst. Jark s Drunkwanem vyrazili k penzionu U Slona, kde měli okouknout, jestli tam Birkan skutečně obědvá. Zbytek družiny se vydal k Birkanovu domu.

U Slona vzbudili Jark s Drunkwanem pozdvižení. Nóbl podnik nebyl připraven na jejich dobrodružné vzezření a již recepční je nechtěl pustit dál. Nakonec ho Jark s Drunkwanem trpaslíci vyzvali, aby došel pro majitele. Mezitím v jeho nepřítomnosti vešli do lokálu, kde způsobili další nepříjemnosti. Celá restauračka ztichla a když trpaslíci zjistili, kde sedí Birkan vydali se ho pozdravit. Birkan byl velice vyděšený a bylo na něm vidět, že by nejraději utekl. Už na něj halekali a v tom je zezadu od východu

zgarazil hřmotný a úsečný ženský hlas. Zianar ??Ziamar?? - majitelka penzionu s koláči drdolů po stranách hlavy trpaslíky vyzvala k opuštění penzionu. Po výhrůžce stráží trpaslíci poslechli.

Po té, co se všichni znovu sešli došlo k dohodě, že je třeba vypátrat více o tom, kde a jak se Birkan přes den pohybuje. Tom hlídkoval kolem baráku, Erika a Strix kolem paláce a Drunkwan s Jarkem v přístavních docích. Nakonec se dočkaly Erika a Strix - v pět večer Birkan opouští Lordův palác a sledují ho až do hospody Pekařův lok a tam si nenápadně sedly a sledovaly Birkana. Kolem šesté večer hospodu opustily a zamířily ke Zlaté lži. Jark s Drunkwanem po cestě z doků do Zlaté lže zažili nemilé překvapení. Těsně před Drunkwanem zadrnčel šíp a něm vzkaz 4 dny. Byli sledováni. Tom před příchodem ostatních v hospodě potkal Markuse a probrali spolu situaci. Družina měla vší silou Birkana chránit a dopadnout Šakala. U Zlaté lže dali všichni hlavy dohromady. Drunkwan a Jarkvše upevnili své přesvědčení mnoha pivy. Nakonec všichni usnuli v horních pokojích.

5. větrnce 845

Ráno došlo k další poradě plné nejistot a podezření. Nakonec se Jark a Erika vydali k západním troskám městských hradeb prozkoumat místo, které v mapě z Moskytího doupěte bylo označeno křížkem. Po cestě si všimli kolemjdoucího (Alvin), který měl kolem pasu ovázan pás z výrazně modré látky (takovou měl na sobě Šakal). Zastavili jej a vyptali se na ni. Dozvěděli se, že látka (vzácná) pochází z malé tržnice. Také se dozvěděli že pár pásů má také několik bardů z bardské akademie. Při průzkumu hradeb si Jark a Erika všimli tři kup sutí, které by mohly sloužit jako orientační bod.

Tom, Drunkwan a Strix zatím zkoumali na Malé tržnici zboží a v krámku s látkou se vyptali na speciální modrou látku. Momentálně byla vyprodána ale dodavatele a původce látky družina nezjistila. Tom a Jark se vypravili k bardské akademii. Alvin se při rozhovoru s Jarkem a Erikou zmínil o brzkém koncertu. Tam by mohla být šance uvidět více lidí s modrým pásem. A třeba také Šakala. Na dveřích bardské akademie visel plakát, na kterém byla pozvánka na dnešní koncert. Tom s Jarkem ještě prozkoumali vnitřek bardské akademie a prohlédli si připravovanou koncertní síň (vystoupit mimo učedníky měli i Finian Stříbrovlasá a Jarodál Pěvec ve společném čísle).

Po dalším setkání a další poradě došlo k dohodě, že Tom se vypraví do Pekařova lóku kontaktovat přímo Birkana a ostatní se rozestaví v okolí jeho domu. V případě, že by Tom se svým přesvědčováním nebyl úspěšný, měli při Birkanově návratu domů ostatní vtrhnout dovnitř spolu s Birkanem.

Birkan byl velice vyděšený a delší dobu nedůvěřivý, ale Tom mu nakonec celou situaci vysvětlil. Birkan se rozpovídal. Při zmínce o Šakalovi - původce modré látky je penzion u Modrého stínu - žena majitele Mera. Birkan prozradil, že má v Novém Amiru své agenty, že zajišťuje zakázky pro Svobodná města a že díky svým mapám, které sehnal na Jihu může předvídat místo, kudy by na sever Tary mohly táhnout skřeti armády Kħara Démona. S Tomem se pak domluvili, že by měl poznat i ostatní členy družiny.

Vyšli se spolu k Birkanovu domu.

Tam číhaly postavy z družiny. Tom spolu s Birkanem přišli ke dveřím a smluveným signálem Birkan zaklepal. Dveře otevřela stará služebná Mira. V tu chvíli se ze druhé strany ulice vyřítíl Drunkwan a Tom na něj zakřičel, aby se zastavil. Birkan ale spanikařil a dal se na útěk ulicí k jihu. Tom se rozběhl za ním a po chvíli ho srazil k zemi. Okamžitě tasil nůž a dal ho Birkanovi pod krk. Když mu vysvětlil, že by ho mohl zabít již dávno, Birkan přestal řvát. Z protějšího domu se na ulici vřítíl místní soused s dřevěnou holí a zjišťoval situaci. Birkan ho uklidnil, poděkoval mu a ulicí se dali spolu s Tomem zpět ke dveřím jeho domu. Tom ucítil nejasně cizí přítomnost někoho na střeše, ozvalo se rachotění kroků po taškách a pak se zvuk vzdálil. Tom s Birkanem urychleně doběhli k domu a dovnitř vběhli i Strix, Drunkwan a Erika. Jark schválně zůstal venku a vylezl si do koruny stromu. Erika a Drunkwan ještě opustili dům a šli nalézt Jarka. Ulicí od severu k jim probíhali zrovna dvě postavy a za nimi jedna další - nejspíš městská stráž. Drunkwan, Erika i Jark (kterého Drunkwan odhalil svým trpasličím viděním se schovali na plácku kolem stromu a skupina prchajících a pronásledovatele proběhli kolem. Po chvíli se ozval jeden výkřik a zuchnutí. Všichni tři se rozhodli opatrně obejít Birkanův dům zezadu a zjistit, jestli není někdo na střeších kolem. Jark se nechal vysadit na střechu Birkanova domu a ostatní dokončili svou cestu kolem. V domě mezitím Strix zhyponotizovala Birkana a vyzpovídala ho pro koho pracuje (Firun) co dělá (zná přístupy na jihu - Kħarovy i Zylovy armády) obchoduje s Novým Amirem a má tam své agenty. Strixino hypnotizování bylo přerušeno nenadálým útokem. Jark na střeše se stal prvním terčem pršky šípů, několik jej náhodně poranilo a jeho řev zburcoval ostatní. Družina rozsvítila louč na dvorku domu a také v místnosti, kde Tom a Erika a Strix chránili Birkana. Drunkwan se stáhl ze dvorku do zadní místnosti a tam se přes okno střetl s útočícím trpaslíkem s černě pomalovaným obličejem. Na střeše musel Jark

ustoupit přibližujícímu se hobitovi s kuší a člověku s krátkým lukem. Hobit přeskočil úspěšně ze střechy na střechu, člověk v černém přiléhavém oblečení také a barbar válečník svůj skok nedokončil. Když se sebral po pádu, napadl dům zepředu. Na střeše se objevil ještě 4. útočník - člověk válečník, ale s taseným válečným kladivem nepřekonal mezeru mezi střechami. Zútočil tedy do domu skrz zadní okno. V místnosti se ale ukrývala ustrašená služebná Mira - a to ji nakonec stálo život. Jark vtrhl do místnosti právě ve chvíli, kdy válečné kladivo ukončilo její život. Střetnutí bylo rychlé a intenzivní. Jark nakonec člověka udolal, ačkoliv sám utřel také zranění. Drunkwan u zadního okna zoufale bojoval o vlastní život a nakonec se mu podařilo útočníkovi uprchnout. V místnosti s Birkanem se Tom a Erika připravili na nejhorší. Dveřmi z hlavní chodby se dovnitř vřítíl barbar válečník ale přesně mířená střela Toma jej zastavila a Erika dokonala dílo svým mečem. Po chvíli do místnosti číhavě nakoukl další z útočníků, ale ani teď Eričin meč nezahálal ale zřivil ho života. Tom zatím začal ostřelovat okno ze dvorku, kam se sápal sveřepý hobit s kuší. Rána Toma ho vyhodila z okna ven, ale po zjištění, že se na dvorek vyřítíl rozlícený Jark a že jeho druzi leží uvnitř rozsekaní se pokusil vyskočit znovu do okna a z něj na střechu. Jark však zručně mrští oštěpem a ten hobita probodl zezadu. Na zem ze střechy se zřítilo už jen mrtvé hobitovo tělo. Poslední boj se odehrál ze severu do Birkanovy místnosti. Drunkwan, zle posekaný, udýchaný vběhl dovnitř a po chvíli za ním trpaslík válečník. Tom spustil střelbu z kuše a Erika se s ním dala do boje. Vše nakonec ukončil Tomův šíp. Po boji prohledala družina mrtvolky a nakonec se rozhodli, že se zabední ve stáji.

(27. ledna 2007)

Birkanovi se podařilo odnést z domu své mapy. Všichni vyčkávali. Jark se svým trpasličím zrakem pozoroval situaci ve dvoře. Mezitím vystrašený Birkan požádal družinu o pomoc. Potřeboval doprovod - aby dorazil živý do albirejských doků, kde měl domluvenou únikovou cestu do Koru. Nabídnul i odměnu - váček s pěti rubíny (a 0,5 mn). Mezitím Jark pozoroval, že na dvorku již nejsou sami. Po střeše se opatrně plížily dvě postavy. Po drobnějším průzkumu dvorku a opatrnějším naslouchání slyšeli zloděje, či vrahové, nebo mohli být i kýmkoliv jiným, do dvora. Podél zdi se propížíli až ke vchodu Birkanovy obývací místnosti. Ve stájích družina ani nedutala. Zloděje však zponenáhlu vycouvali ze dveří ven a zmizeli směrem do ulice. Začalo foukat, přidal se déšť a zima předváděla všechny své dovednosti. Nadešel čas

opustit Birkanův dům. Jark a Tom se ještě dohodli, že stáje podpálí, aby zahladili stopy. Louč byla zažehnuta a v suché slámě vzplála rychle. Promáchaná střecha však ještě dlouho držela ohnivé plameny jako tajemství ve svých útrobách.

Cesta přes Albireo do přístavu byla provázena velkým strachem. Družina jen se zatajeným dechem procházela kolem penzionu Modrý Stín, kde měl být údajně ubytovaný Šakal. Zazněly dokonce názory, že by se družina měla zastavit za Šakalem a zlikvidovat ho. Zdravý rozum zvítězil a k návštěvě nedošlo. Konečně dorazili do doků. Birkan zabořil na vrata jedné ze skladištních budov a otevřel mu nevrlý námořník. Birkan se otočil, předal družině odměnu v rubínech a pak přidal ještě vzkaz pro Markuse: "Vzkazte Markusovi, že jsem v Kukaččím hnízdě." A pak se za ním dveře skladiště zavřely a družina ho možná viděla naposledy v životě.

Jark, Erika a Tom kolem půl páté ráno dorazili do hospody U Zlaté lži. V lokále seděl u krbu pouze vyhazovač a nikde jinde nikdo nebyl. Hospoda se pomalu chystala na další perný den. Družina zalezla do svého pokoje a dospala, co zameškala.

Tabitská vřesoviště

6. větrnce 845

Budíček byl komel poledne. Dole v lokále už bylo patřičně živo a tak družina spojila snídani s obědem. I když ve vzduchu visel strach z nenadálého útoku, vydali se všichni na tržnici doplnit zásoby. Bylo totiž nad nebe jasné, že Albireo bude třeba opustit. Do prodeje dal Jark dokonce i nalezené zbraně a brnění, které pobral na zabitých lupičích.

Hospoda je všechny znovu uvítala v pozdní odpoledne. Byl akorát čas na odpočinek. Ostražitý odpočinek. Setmělo se. Dole v lokále to bouřilo hlasitěji, vyhazovač měl práci a u volného stolu si družina objednala 2x sardugu. Po chvíli kolem prošel Markus v kápi a lehce rukou naznačil, aby ho družina následovala. Za hospodou, pod rouškou tmy došlo k setkání. Markus se vyptával na to, co se dělo předcházející noc a při zprávě, že je Birkan v kukaččím hnízdě si očividně oddychl. Upozornil družinu na to, že nyní je pro ně

ve městě velice nebezpečno. Také jim učinil nabídku na službu pro Svobodná města. 6. větrnce ráno došlo k hroznému události - nájemný vrah se pokusil zavraždit Lorda Firuna. Jurka, jak se zločinec jmenoval, ve vězení prozradil, že byl najat Kranem. Kran byl ale jeden z Orlich poutníků a tudíž - zrádce. Jenže Kran před dvěma dny odcestoval do Tabitu. Jeho prozrazením se začal Markus obávat o životy 5 agentů - Orlich poutníků, kteří byli nasazeni v Tabitských vřesovištích. Markus poprosil Jarka, Toma a Erika, aby varovali starostu Tabitu Sáma, aby varovali také agenty ve vřesovištích a pokusili se zneškodnit Krana.

Tom se Markuse zeptal, jak se nejlépe dostat z města pryč a kudy se vydat do Tabitu. Markus družině dal zprávu pro městskou hlídku u severní vodní brány aby družina mohla přejít po ochozu. Nejlepší cestou měl být údajně Tabitský les. Ale Markus je také varoval. V Tabitském lese se rok co rok objevují stínová stvoření - Trigoni - vznikající ze zkamenělé krve mnohohlavce, která se dotkla země. I když v lese nikdy mnohohlavec nebyl, pravděpodobně tam někdo ztratil sice velice cenný, ale hlavně velice nebezpečný šperk vyrobený ze zkamenělé mnohohlavcovy krve. Také družinu upozornil na lupičská doupata, která jsou v hlubších částech lesa budována. Pozdrav a rozloučení bylo rychlé a družina se vydala ulicí směrem na sever. U vodní brány proběhlo vše hladce a družina přešla na druhou stranu řeky. Pár chvil a končí dostavěné hradby. A tak se konečně dotkly nohy družiníků suché trávy na albirejské planině a zasmířily do temného Tabitského lesa. Na okraji se družina utábořila a přečkala chladnou a vlhkou noc.

7. větrnce 845

Po snídani ve vlhkém porostu Tabitského lesa se družina vydala na západ. Ostražitý postup byl sice pomalejší, ale nikdo nechtěl riskovat setkání se ze stromu seskočivším trigonem. Les ubíhal, občas minuli paseku a v hlubších částech lesa míjeli starší a silnější stromy. Mezi nimi potkali albirejského lesníka Malena. Byl na obchůzce. Tom vyzvěděl, že je zrovna doba, kdy se v lese objevují Trigoni. Po kratším rozhovoru se družina s Malenem domluvila, že společně vyrazí na západ. Malen je zkušeně prováděl hlubším lesem, vyhýbal se otevřeným pasekám. Dále po cestě je Malen zaražl. Před nimi leželo mrtvé tělo v zeleném (zbytcích) plášti, kamizole a bylo hrozně zohavené mnohými bodnými ranami, kterých byly snad tisíce. Trigon. Někde musel být. Erika byla první, která jej objevila v koruně nedalekého

stromu. Družina měla štěstí, protože si jich Trigon nevšiml. Tom opatrně ukročil a Erika zámířila. Malen už nestihl vykřiknout varování, když Eričin šíp zasáhl vzduchem. "Měli jsme střílet všichni najednou!" Bylo to už pozdě. Poraněný trigon se vrhnul ze stromu na zem, kde se schoulil do ostnaté koule a nepříjemně rychle vyrazil proti Erice. Další kvapná rána z Eričina luku šla vedle. Trigon poskočil a vbodnu nesčetně bodlín Erice do břicha. Jark s Tomem pomáhali útočit a brzy měl v sobě Trigon dva šípky z Tomovy kuše. Trigonovi se podařilo vážně poranit i lesníka Malena. Jark unikl jen o vlasek. Nakonec se podařilo trigona zabít. Malen ostatním nabídl, že odkoupí jejich podíl. Tom si s Jarkem řekli o část výdělků ve formě Trigoních ostnů. Zbytek (120 - Erika, 60 - Tom, 110 - Jark) dostali ve zlatě (Albirejští orli) v lesnickém srubu. Lesníci vyrazili pohřbít roztrhaného Edina a s družinou byl jako průvodce vyslán upovídaný Ramil ??Romil??. Erika dostala od lesníků také mast na trigoní zranění. Ramil ?Ranil? je za příválu řečí a otázek doprovázel skrz Tabitský les až do setmění, pak se rozloučil. Družina si našla vhodné místo na přespaní a po další studené a vlhké noci

8. větrnce 845

Za ranní mlhy družina vstala a vyrazila sama dál na západ. Netrvalo dlouho a objevili v lese před sebou staré rozvaliny. U rozvalin tři ozbrojené postavy. Družina zachovala chladnou hlavu a radši místo obešla. Přiblížil se okraj lesa. Za suchou travou plání se tyčilo menší městečko. Po jižní straně lesa se táhla obchodní cesta, která se v prostřed dělila na dvě - jedna dál vedla k městečku a druhá mířila na sever. Za městem se tyčily mohutnější kopce a ještě dále ležel na zemi nehybný oblak mlhy. Na jižním konci kopců.

Po vstupu do Tabitu došla družina až na náměstí míjející řemeslné dílny, kováře, hospodu u Měďáku. Na náměstí se pyšně tyčil dvoupatrový dům do tvaru L - mincovna Svobodných měst. K její zadní části dojížděly vozy tažené koňmi a cosi vykládaly. Radnice v podobě jednopatrového kamenného domu stála opodál. Po cestě na radnici minula družina skupinu ozbrojenců v jejímž čele kráčet sveřepý muž oblečený do kroužkové zbroje s bílým přehozem a s vyšitým stříbrným lvem na zeleném polí. Mužovu tvář zdobila šedivějící trojúhelníková bradka. Adaslavm jak se měli později dozvědět.

Audience u starosty nebyla nijak náročná. Starosta vyslovil obavy o život Orlich strážců v tabitské oblasti, ale nevěděl, že je Kran zrádce. Měl pouze zprávy o tom, že asi před dvěma dny se Kran v Tabitu skutečně objevil. Poslal pak pro Zbrojnoše a ty odeslal s úkolem zjistit, co se s Kranem stalo.

Družina se také v průběhu rozhovoru dozvěděla, že dál na západ od Tabitu je ještě jedna zchátralá hospoda či usedlost, kterou vede Juliga a jmenuje se U opuštěné vdovy. To měl být další cíl výpravy. Na místní tržnici se Jark a Erika doplnili (Tom také) své zásoby, zejména ovoce a vyrazili k místní bráně. Ale nedošli. Na cestě je dosti úsečně zastavil Adaslav se svou čtyřčlennou posádkou a oznámil jim, že mají jít znovu za starostou. Úsečné a odměřené Adaslavovo chování družině příliš po chuti nebylo, ale poslechli. Starosta je informoval, že se dozvěděl, že Kran se ve městě zkontaktoval s místním čarodějem Sulfanem a pak že kamsi odešel.

A tak družina opustila Tabit směrem k neprostupnému, širokému pásu mlhy, která ukrývala tabitská vřesoviště. Cesta trvala déle, než by se družina nadála a mlhy stále více přibývalo. Bylo už navečer, když se cesta stočila k severu a u ní se objevilo staré stavení do tvaru písmene L. Kdysi nad dveřmi asi visel nápis, ale dnes tomu tak již nebylo. Hospoda U opuštěné vdovy. Družina zabušila na dveře. Po chvíli se ozvaly šouravé kroky a otevřel jim nevzhledný mladík, který (jak se po prvních slovech ukázalo) nepobral příliš bystrosti. Zlam. Tom se vyptával na Juligu. Zlam se strachem a zoufalstvím vypověděl, že asi před dvěma dny se Juliga večer odebrala do svého pokoje. Po nějaké době se odtamtud začaly ozývat divné zvuky, které Zlama upoutaly. Ozvalo se řinčení, pak výkřik a pak jakési neznámé šustění. Zlam se snažil doklepat, ale když mu nikdo neotvíral, vyrazil dveře. V místnosti však nikdo nebyl. Jen na zemi bylo trochu krve. Okna byla zavřená zevnitř. Družina Zlama poprosila, jestli by si mohla prohlédnout tu místnost. Zlam svolil. Prohlídka však nic neodhalila. Jark ještě chtěl prozkoumat půdu. Vlez na ni byl ale zvenku a byla už mlhavá tma. Na dvorek dopadlo mírné světlo ze stájí a kdosi tam chrápal (štolba). Na půdě byla tma. Zlam se vypravil pro lucernu a pověděl Tomovi, že občas někdo přišel za Juligou a ona mu dala lucernu a řekla mu, že má lucernu rozsvítit na tupé homolí na západ od Třech kamenů.

Prohlídka půdy nepřinesla nic nového. Bylo zde jen staré harampádí a jinak nic podezřelého. Zlam se ještě rozpovídal, kromě štolby zde kdysi žila i žena Lorka, vyznala se v bylinkách a znala různá zvířata "i ty z jinýho světa nó ..." ale jednou se jí v bažinách utopila dcera a ona zmizela ve vřesovištích.

Družina se domluvila na přespaní a také na tom, že ráno jim Zlam ukáže alespoň cestu ke Třem kamenům.

Ráno bylo stejně mlhavé a nevlídné jako večer, ale bylo alespoň více světla. Vyrazili. Mlha se courala kolem a za chvíli čvachtali v tůňkách a hledali obtížněji sušší zem. Po delší chvíli dorazili až ke Třem kamenům. Zlam se zde spěšněji rozloučil a odešel do mlhy směrem k východu. Družina začala propátrávat krajinu směrem na západ. Byla zrádná. Často se zdánlivě pevná půda propadala do hlubokého bahna. Průzkum byl náročný. Kolem míjely i suvislejší vodní plochy plné žabince a řas, z nichž vyrůstaly a dnes již pouze trčely pahýly stromů jako umrlcovy pařáty.

Byla objeven skála zvaná Tupá homole a při bližším průzkumu okolí našla družina mrtvolu. podle přívěsku to byl Orlí poutník. Měl ale vyžranou břišní dutinu a v ní se svíjela ohromná bílá larva. Jark bez rozmýšlení ťal a larvu zničil.

Postupovali dál na průzkum. Brzy našli dům. Chatrč byla celá podmáčená, uvnitř očividně někdo nocoval. V okolí chatrče našli 2 další mrtvolky. Obojí Orlí poutníci. Jeden s vyžraným (ale prázdným) břichem, druhý téměř neporušený s dvojím vpichem na krku (u hospody družinu včera Zlam varoval, že údajně v bažinách žije upír). Mrtvola byla celá od krve. Víc nalezeno nebylo. Při zkoumání na družinu zaútočili dva brouci ostnatci a zubatým ostrím po obvodu svého krunýře pošramotili Jarka a Eriku. Ale brzy bylo po boji. Družina se pak stáhla zpět k Tupé homoli a vyšla nahoru. Tam je také zastihla tma. Rozhodli se, že rozsvítí lucernu. Dlouhou dobu se nic nedělo, ale pak se v mlžných temnotách rozsvítilo ve větší dálce mihotavě zelené světlo a jakoby zvalo za sebou. Družina nejprve nereagovala, ale světlo se nepřibližovalo. A tak se Tom s Jarkem a Erikou rozhodli, že se za světlem vydají. světlo začalo ustupovat a oni jej následovali. Byla to docela dlouhá cesta, ale bezpečně podle světla šli mimo zrádná rašeliniště. A pak se světlo zastavilo. Zelený plamen uprostřed tmy. Družina se opatrně přibližovala a pak ...

Najednou zelený plamen vyšlehl do hučícího zeleného plamenného sloupu uprostřed kterého stála seschlá napůl šílená s hadem okolo krku. Šílený smích proťal vzduch, již tak dost mrazivý. Po podivném rozhovoru pozvala babka družinu k sobě do chýše. Zнала totiž podrobnosti o smrti Orlich poutníků. Pozvala je také podívat se (a nejen to - na Jarkovy narážky) na její dcerušku. V chýši byl hnus. Hnus jaký si lze jenom představit. V rohu na posteli ležela dávno seschlá mrtvola, v níž měl útočiště babin had. Baba družině řekla, že v bažinách žádný upír neřádí. Další informace si však nechala pro sebe a družina musela vypít její dryják. Pak se rozpovídala o Zelence Blanokřídle, o tom, jak se rodí jako larva v

živočiších a že pochází ze Stínového světa. Že mágové Zelenku zneužívají jako zbraň. Larvě se dá totiž vtisknout obraz oběti, a když se pak vyklube Zelenka, je schopná přejít lehce do Stínového světa i zpět a to kdekoliv - tedy na místě, kde je její nepsaná oběť. Tu omráčí jedem apak do ní naklade vajíčka. Někdy zmizí do Stínového světa a někdy ne. Po určité době se larva prokouše ven a oběť hyne.

Vnímání Eriky, Jarka i Toma však rychle mizelo. Ještě postřehli radu, že jestli chtějí vědět víc, musí zapálit lucernu u Umrčívho dubu. A pak je pohltily halucinace. Letěli v rudých oblacích a pod nimi pochodovaly nesčetné armády skřetů a za nimi temná postava v brnění a po nebi letěli draci. Pak je pohltil krvavý vír a najednou pod nimi byla prazvláštní krajina. Na severu spousta sopek a láva z nich tekla k jihu. Po cestě chladla a měnila se na vodu. Na východě byly hluboké lesy a na západě pustá planina.

10. větrnec 845

Všechno se otáčí a víří a víří ...

A bylo ráno. Baba je všechny vyhodila z chýše ven. A družina se vydala po menší poradě hledat Umrčív dub. Den byl zasvěcený hledání, prozkoumávání bažin, máchání se a neustálé ostražitosti. Mlha vládla všude. Zima také. Bylo už pokročilé odpoledne, když družina došla k osamělému stromu, na kterém visela čtyři vysušená těla. Umrčív dub. Kolem byla dost nejistá půda. Družina také měla pocit, že něco není v pořádku. Po menším zvažování se družina rozhodla strom pokácet. Dřevo však bylo velice pevné. Erika a Jark svými zbraněmi neúnavně nahloďovali kmen a Tom hlídal. Pořád se mu zdálo, jakoby s nimi někdo byl, ale nic kolem vidět nebylo. A pak zaútočilo cosi velice podivného. Mokřan. Jakoby země obživila a vysunula pařáty a zuby a zaútočila na Toma. Tomovy šípy z kuše prolétaly do Mokřana s tupým čvachtáním a s velkou dávkou štěstí spolu s Jarkem a Erikou Mokřan utekl do hlubin bažiny. Pomalu se stmívalo. Pak padla tma. Lampa byla rozsvícena. V hlubinách mokřadu v odpověď zasvítilo mihotavé světýlko. Směrem na západ však byla družina od světla oddělena bažinou. Bylo třeba nalézt cestu skrz nebezpečný mokřad. Řada zrádných drnů se potopila, ale družina nakonec velkým obloukem dokázala nalézt cestu až k skalnatější, pevnější zemi, kudy se otevírala skalnatá asi 4 metry hluboká soutěska mířící k tajnému světlu v dálí. Uprostřed soutěsky však družina narazila na stráž. Už čekala. Byla to past. Boj byl prudký a Erika byla těžce zraněna. Boj o průchod se změnil v boj o život. Tomovy

rychlé střely, Eričina odvaha a Jarkova pádnost nakonec hlídku udolala. Jeden z bojujících dokonce boj přežil. Po prudším výsledku a ostrých slovech se družina dozvěděla, že nedaleko stojí věž a v ní je jak Sulfan, tak Kran. Situace byla nad momentální síly družiny a tak padlo rozhodnutí, že se vrátí do Tabitu a požádají o pomoc. Jark pak sraženou stráž podržnul.

11. větrnce 845

Po namáhavé cestě se vyčerpaná družina distala až do Tabitu. V Tabitu se znovu setkali na ulici s Adaslavem, který přes všechnu přisnost a drsnost družinu ohleduplně doprovodil ke starostovi. Zde družina vypověděla o celé situaci. Adaslav byl pověřen průzkumem Sulfanova domu. Jark, kterému ještě stačily síly se s Adaslavem vyrazil také. Tom a Erika byli uvedeni do obývací místnosti, aby si zde zatím odpočinuli.

V Sulfanově domě, přes menší odpor slůhy, bylo nalezeno několik znepokojivých věcí. Ve věži několik knih a hlavně kniha popisující Stínové bytosti - v níž byla založena právě Zelenka blanokřídla. V místnosti bylo také 7 dřevěných krabic vystlaných slámou. A na parapetu okna tři obrazy. Na jednom z nich byl vyobrazen Lord Firun. S touto zprávou se Adaslav a Jark dostavili ke starostovi Sámovi. Netrvalo dlouho, a padlo rozhodnutí, že spolu s družinou bude do vřesoviště vyslán Adaslav se svými muži. Cesta proběhla bez problémů, U opuštěné vdovy je dokonce pozdravil rozpačitě Zlam. Vřesoviště se halily jako již tradičně mlhou, do které začalo zapadat slunce a vše barvilo doruda.

Věž stála, připravená, ozbrojená a tichá. Adaslav zavelel rázným hlasem k útoku a jeho muži vyrazili. Jark s Erikou a Tomem klíčkovali mezi útočícími. Z úzkých okýnek věže vylétly vstříc útoku šípy. Kroužková brnění útočníků odolávala a nad vším se nesly různé rozkazy Adaslava. V půli vzdálenosti k bráně vytáhli Adaslavovi muži ohnivou hlinu a zaútočili jí na střílny. Jeden ze šípů však vojáka z Adaslavovy družiny usmrtil a následný výbuch rozmetl jeho umírající tělo. Nikdo další však výbuchem zraněn nebyl. Útok pokračoval, podařilo se vyrazit bránu a dovnitř věže vtrhla i družina. Sulfan neváhal a začal po Jarkovi pálit zelenými blesky. Naštěstí málo účinnými. Adaslavovi muži i sám Adaslav útočili s velkým odhodláním i přes smrt dalšího ze svých mužů. Sulfan byl rázně zraněn a podařilo se mu zmizet. Udělat se neviditelným. Umírali i muži na Kranově straně. Sám Kran se střetnul s Erikou. Zpočátku výhodné Eričino postavení se velice rychle změnilo ve smrtící past, když se všude kolem

namačkali Aďaslavovi muŹi, Sulfan padl Jarkovou ranou, Tomova kuŹe kosila ďalŹi a Erika dokázala skolit jednoho z posledních útočníků, který po sraŹení k zemi jeŹtĚ dýchal. Kran vŹak Erice znaĉně ubíral nadĚje na přeŹítí. Pak se ale projevila disciplína Aďaslavových muŹů, kteří jako stroj začali na Krana dorážet. Pod jejich kovaným botama zhasnul i Źivot sraŹeného obránce. Kran nakonec padl pod nesčetnými ranami Aďaslavovy družiny, která jej zcela obstoupila a nakonec usmrtila. Družina ohlĚdala mrtvé.

5. ledna 2008

Po ohlĚdání a posbírání kořisti se družina s Aďaslavem pustila do prohlĚdání vyšších pater. Aďaslav se svými muŹi vyrazil jako první. U schodů prvního patra se všichni zastavili. Drunkwan a Tom vycítili v sousedících místnostech cosi Źivého. Drunkwan se pokusil vyrazit dveře do jiŹní místnosti, ale zranil se. Aďaslav pak dveře otevřel sám a spolu se svými muŹi vstoupil do místnosti. V místnosti byl velíký a široký stůl, několik Źidlí. Aďaslav spolu s členem Aďaslavovy hlídky vŹak vbĚhli k připraveným, ĉernĚ maskovaným elfům, kteří ihned zaútoĉili na Aďaslava hvĚzdicemi. ObĚ úspěšně zasáhly Aďaslavova muŹe. Ten byl náhlým útokem natolik otřesen, Źe z místnosti odstoupil zpĚt. Aďaslav se vŹak s hrdinským křikem hnál na elfího agenta.

Drunkwan mezitím pomocí kladiva a hřebíku odstranil vnitřní krytku zámku. Alexandra pak dveře otevřela. Ve východní místnosti byly u Źdi pouze 2 stoly. Na nich leŹely dřevĚné krabice vystlané slámou a v jedné se kroutily 2 larvy a ve dvou byly 2 zámotky, ĉerstvě k vylíhnutí. Drunkwan hodil do jedné z krabic flakónek oleje, ale ten se nerozhlil. Nakonec se Drunkwanovi podařilo larvy zapálit.

Boj ve vedlejší místnosti pokračoval. Aďaslav přišel o jednoho z muŹů. Záhy jej vŹak pomstil. 2. elf padl pod údery cepu ďalšího z hlídky.

V místnosti s larvami se Alexandra pokusila zniĉit jeden ze zámotků. Líhnutí Zelenky se jí už zastavit nepodařilo. Za Zelenkou se objevil opalizující ovál, za nímŹ bylo vidĚt neznámý les, a bĚhem momentu Zelenka zmizela. Druhý kokon se podařilo zniĉit bez problémů. Zbýval průzkum poslední místnosti. Vybavení tvořila postel, regál s různými věcmi, stůl. V regálu Tom objevil 4 svíce, 2 flakónky se Źlutou a ĉirou tekutinou a 1 svitek. Lektvary pak nechal Drunkwanovi. (mlhovina, metamorfóza). KĚtekování, o

jaké lektvary se jedná vyrobil Drunkwan lakmusové papírky. Odhalené lektvary si pak ponechal. Tomovi potom předal pavoučí lektvar.

O patro výš nenarazila družina na žádné nebezpečí. Všechny místnosti byly prázdné. Kuchyně (menší), jídelna i pokoj byly bez obyvatel. Třetí patro nakonec dalo odpověď na spoustu otázek. Družina zde našla zamřížovanou místnost, ve které byli uvězněni dva Orlí poutníci. Chvilí po příchodu do patra, dříve, než se podařilo Orlí poutníky osvobodit, se v jejich vězení objevila Zelenka. Jeden z poutníků byl zasažen kladélkem zelenky, která jej vzápětí obalila svými křídly a zmizela v zlatavém oválu pryč. Druhý Orlí poutník byl zachráněn. Nolim družině vyprávěl, jak se Kran a Sulfan chystali na vraždu Lorda Firuna a jak byli pokusnými králíky. Pro koho Sulf a Kran pracovali však nevěděl.

Drunkwan mezitím sešel do spodního patra a počastoval Adaslavovy muže medovinou.

Průzkum zbývajících pater věže nepřinesl nic zásadního. Byla noc. Nad bažinami zasvitly hvězdy, než je zastínil mlžný opar.

(5. ledna 2008)

-11. větrnce 845-

Po ohledání mrtvých a posbírání kořisti se družina s Adaslavem pustila do prohledávání vyšších pater věže. Adaslav se svými muži vyrazil po dvousáhovém schodišti jako první. U schodů v prvním patře se všichni zastavili. Toma a Drunkwana varovaly jejich speciální smysly, že v patře nejsou sami. Dvě postavy a cosi menšího, co nešlo blíže identifikovat se skrývalo za dveřmi vedlejších místností. Drunkwan se rozhodl, že dveře do jižní místnosti bez prozkoumání vyrazí. Pokus však dopadl žalostně a Drunkwan se zranil. Adaslav, vida, že Drunkwan neuspěl, se pokusil otevřít dveře normálním způsobem. Bylo otevřeno.

Adaslav spolu se svými muži vyrazil do místnosti. V místnosti byl velký dlouhý stůl se židlemi. A také, podle předchozího očekávání, dva elfové oblečení v černém zlodějském oblečení připravení okamžitě zaútočit. Vzduch proťaly dvě hvězdice vržené elfy a obě našly svůj cíl ve strážci z Adaslavovy družiny. Otřesen hlubokými zraněními, která hvězdice způsobily, strážce couvl zpět do dveří. Adaslav se však nevzdal a věrný své povaze, neustupovat před bandity a bídačky, se vrhl na jednoho z elfů. Vzdálenost

však mezi nimi byla příliš dlouhá a banditi stihli ještě jednou hodit po Adaslavovi své hvězdice. Jedna z nich Adaslava zranila ve tváři. Toto zranění však jen přililo ohně do Adaslavova odhodlání nenechat bandity naživu ani o vteřinu déle než je dostihne.

Za Adaslavem již do místnosti vbíhali i jeho muži a vhodné místo se mezi nimi pokoušel nalézt i Tom. Dveře však neposkytovaly příliš prostoru k manévrování a tak se Tomova kuše ani zbraně ostatních z družiny uplatnit příliš nemohly.

Drunkwan mezitím zkoušel západní dveře do vedoucí do místnosti ve které se nacházelo cosi živého, avšak neidentifikovatelného. Kládivem a hřebíkem se mu podařilo odstranit zástěнку z druhé strany zámku. Pak z dlouhé chvíle přijil na zdraví ostatním medovinou. Alexandra se rozhodla, vida Drunkwanovu zdánlivou bezradnost, k otevření dveří.

Ve vedlejší místnosti se nadále bojovalo. Elfové se ukázali být tvrdým oříškem a v tuhém boji zahynul jeden z Adaslavových mužů. Adaslav však úspěšně ztenčoval životní sílu druhého z elfích banditů. Do boje přispěla i Strix, které svým kouzlem neviditelnosti zneviditelnila dalšího z Adaslavových mužů. Postupně se tak strážcům a Adaslavovi podařilo oba elfy sprovodit ze světa.

Mezitím se Alexandře vedle Drunkwana podařilo otevřít dveře do západní místnosti. Pohled, který se jim naskytl je zarazil a překvapil. V místnosti nebylo nic víc, než dva stoly. Na nich ležely dvě široké dřevěné krabice vycpané slámou. V jedné z nich se kroutily dvě veliké šedobílé larvy a ve druhé ležely dva šedivé zámotky. Drunkwan neváhal a pokusil se krabici s larvami trefit flakónkem s olejem, což se mu podařilo. Flakónek se však nerozplil. Drunkwan tedy přiskočil a slámu zapálil bez oleje.

Alexandra hodila dýkou po jednom ze zámotků, které se již prohýbaly a jejich stěny byly porušené. Dýka zasáhla právě se líhnoucí Zelenku blanokřídlo, ale neusmrtila ji a Zelenka vedle sebe vytvořila ve vzduchu opalizující portál v jehož vnitřku byl vidět prapodivný vysoký a téměř nepozemský les, kterým zmizela. Druhý zámotek Alexandra zlikvidovala úspěšně. Komu byla určená uprchlá Zelenka?

V patře se žádný další nepřítel již nenacházel. V poslední neprozkoumané místnosti patra věže stála používaná postel, stůl a regál s knihami. Drunkwanově pozornosti neunikla malá krabička ležící na stole. Po prozkoumání, zda-li na truhličce není nějaká past ji nakonec otevřel Tom Orgalon. Uvnitř byl malý kamínek – téměř černý, na světle však rudě opalizující. Nic takového předtím nikdo z družiny neviděl. V regálu Tom našel dva flakónky – jeden s čirou a druhý se žlutou kapalinou. Vedle nich našel

i svitek s neznámou pečeti a čtyři svíce a také tři různé portréty Lorda Firuna z Albirea. Drunkwan oba flakónky identifikoval vyrobeným lakmusovým papírkem a nechal si je u sebe i se svítkem.

Další patro bylo prozkoumáno rychle. Nikdo se zde nenacházel – kuchyňka se sudy plnými naloženého masa a ohništěm, malá jídelní místnost i neobývaná pracovna spolu s postelí byly prázdné.

Ve čtvrtém patře družina našla dva vězně vězněné v zamřížované místnosti. Ještě dříve, než se je podařilo osvobodit se však uvnitř kobky zhmotnil opalizující ovál a z něj zaútočila Zelenka na jednoho z vězňů. Kladélko zelenky jej probodlo jako kopí a pak zelenka obtočila kolem oběti svá křídla a znovu zmizela. Otřesená družina otevřela mříž a zachránila tak zbývajcího Orlího poutníka.

Když se všichni trochu uklidnili, povyprávěl Orlí poutník Nolim o tom, jak byl spolu se svým přítelem přepaden Sulfanovými lidmi a jak zde byli uvězněni. Pověděl o plánovaném útoku na samotného Lorda Firuna v Albireu za pomoci Zelenky blanokřídle, která překonávala lehce všechny hmotné překážky cestou ve Stínovém světě a návratem zpět do přírodní úrovně. Podle všeho se podařilo zabít právě zelenku, které byl coby kukle vstípen obraz Lorda Firuna a tím se podařilo odvrátit katastrofu pro všechna svobodná města.

Drunkwan mezitím odešel za čekajícími Adaslavovými muži a všem nabídl medovinu ze svých zdrojů.

V posledním patře se nacházela místnost s kulatým stolem a kamenným blokem (oltářem?) za ním a poslední schodiště vedoucí na cimbuří věže.

V bažinách vládla hluboká tma a tak se družina i Adaslav rozhodli ve věži přenocovat. Adaslav se postaral o bezpečnost a ostrážitý spánek dobrodruhů skutečně po celou noc nic nevyrušilo.

-12. větrnce 845-

Ráno bylo syčravé a chladné. Adaslav s muži již byl připraven na návrat a dobrodruzi se k němu také rychle uhotovili. Bažiny se halily do hluboké mlhy, ale návrat celé výpravy do Tabitu nakonec proběhl bez problémů a nečekaných střetnutí.

V Tabitu se s družinou Adaslav rozloučil a pozval je, aby navštívili starostu. Sám pak se zbývajcími muži odešel starostovi Sámovi podat hlášení. Jeho ostře řezaný obličej ani v nejmenším neprozrazoval pohnutí a smutek nad ztrátou svých druhů, ale uvnitř...

Družina se ubytovala v hospodě U měďáku a konečně si mohla dopřát dobré jídlo a teplou lázeň. V městečku se pomalu setmělo. Chlad se táhl rozbahněnými ulicemi a chvílemi sychravě zqpršelo. Louče matně osvětlovaly jednotlivé ulice a občas osvětili postavu mířící za svým vlastním cílem. Moc živo však v ulicích nebylo.

Družina vyrazila na audienci u starosty. V městské hale seděl za svým stolem starosta a vedle něj stál čistě nabýskaný Adaslav. Sám je přivítal s radostným úsměvem a celou družinu odměnil směnkou na sto zlatých splatnou v Tabitu a Albireu. Pověděl jim, že dokázali velkou věc, když se jim podařilo zlikvidovat Krana i Sulfana. Pak požádal družinu aby poklekla, protože se jim mělo dostat jedné z nejvyšších poct. Ke každému z klečících dobrodruhů přistoupil sám Adaslav a poplácal je po rameně. Po této ceremonii starosta družině nabídl výcvik. Tom a Erika rádi přijali. Ostatním byla nabídnuta práce v místní mincovně a ve městě. Tak bylo ujednáno o událostech následujících dvou měsíců.

-A tak mýjely dny, léto dostoupilo svému vrcholu ale i přes to ten rok kolem městečka značně sychralo a v Tabitu pomalu získávala družina nové zkušenosti ať již v každodenní práci nebo při výcviku. Čas plynul a rok se přehoupl. Sychravo bylo pořád, ale ve vzduchu se začala objevovat zvláštní vůně připomínající vzdálený ale přesto stále bližší příchod podzimu. -

Do Tabitských vrchů

-7. klídna 846-

Večer U měďáku se konečně všichni opět sešli. Družina byla znovu pohromadě. V družném hovoru družinu vyrušil nenápadný poutník, který jim podal dopis bez adresy a povídá že je pro ně. Své jméno odmítnul prozradit a bez dalších slov opět odešel. V dopise stálo: „Milí přátelé, chtěl bych vás poprosit o pomoc. Čekejte mne, prosím, 9. klídna za soumraku u severní brány. Marcus“.

Družina se rozhodla okamžitě ke schůzce s Marcusem. Do setkání však chyběly skoro dva dny. Tyto dny věnovala družina k doplnění zásob pro své výpravy (kromě provazu, výměny oblečení a nákupu jídla Alexandra sehnala i Densarské konopí, což zaujalo Drunkwana) a pořádnému odpočinku.

-9. klídna 846-

Pomalů začalo šírat a Tabit se opět ponořil do zasmušilého světla loučí. Družina opět vyrazila k do ulic, ale tentokrát s očekáváním věcí příštích. Marcus potřebuje pomoc. Jakou? Znamená to snad novou výpravu? A kam? Takové otázky se dobrodruhům honily hlavou než dorazili k severní bráně. Od brány k severu se táhla široká pláň bez stromu a na severozápadě se mlčenlivě pnuly ostré kopce Tabitských vrchů, zahalené do tmy a ukazující pouze svůj reliéf proti večernímu nebi. Z plání dýchal chlad a vlhkost a město za zády svůdně volalo dobrodruhy k návratu.

Marcus nikde nebyl. Pouze městská stráž u brány chvíli okoukávala Strix s Alexandrou a Erikou. Pak však dobrodruzi spatřili postavu v plášti jak vně hradeb z povzdálí družině kyne a zve je svým směrem. Družina se vydala podél vnějších tabitských hradeb a tak se po dlouhé době zase všichni shledali s Marcusem.

Marcus všem ještě jednou děkoval za Firunovu záchranu a pak se dal do vysvětlování. Orlí poutníci v tabitské oblasti stále citelně chybí. Agenti jsou potřeba na různých jiných místech a výcvik nových trvá velice dlouho. K Marcusovi se donesly zprávy, že v Tabitských vrších se děje něco podivného. Na vesnici Horní, která je lénem Briana z Daerlenu, cosi neznámého zaútočilo. Podivné je, že se její lenní pán nepostaral o bezpečnost. Marcus osobně Briana zná. Patří k prvním dobrodruhům, kteří osidlovali Taru a je přímý, čestný a dobromyslný barbar. Černé delší vlasy, stříbrná čelenka na čele. Erbovní barvy modrá a bílá. V poslední době však komunikace s Černou tvrzí upadla a Orlí poutníci netuší, co se vlastně v celé oblasti děje a proto je potřeba celou situaci prozkoumat a zjistit co se děje, popřípadě i pomoci.

Dobrodruzi s pomocí souhlasili. Marcus družině trochu přiblížil Tabitské vrchy a zejména je varoval před Mambou zelenou, do dvou sáhů dorůstajícím velice jedovatým hadem sídlícím v korunách. Les však jinak skoro žádná zvířata neobývají. Po krátkém vysvětlení směru, kudy se do Horní družina dostane ještě dodal, že pokud bude třeba, je možné požádat o pomoc na Černé tvrzi. Signální jméno zní Lušper.

Vše podstatné bylo vysloveno. Marcus se rozloučil a domluvil se s družinou na opětovném setkání zde v Tabitu, až se navrátí ze své výpravy.

Dobrodruzi se z šera vládnoucího před tabitskými hradbami vrátili do mihotavě osvětlených ulic Tabitu a u měďáku strávili svou poslední noc.

-10. klidna 846-

Ráno bylo stejně studené jako předchozí. Družina prošla ulicí k severní bráně a s nadšením, že je znovu na cestách se vydala vstříc Tabitských vrchům. Tráva na pláních už se tu a tam prozelenávala, ale vzduch byl tento den velmi chladný. Zima se ještě nechtěla vzdát. Z dálky pozorovali na západě se nacházející měděné doły, odkud se začaly ploužit naložené povozy. Cesta mířící přímo k Tabitským vrchům však byla liduprázdná. Na východ od družiny se táhla přímo k severu ještě jedna cesta, ale ani na ní žádný poutník nešel. Družina měla před sebou 40 mil dlouhou cestu, z níž většina ležela mezi lesnatými kopci Tabitských vrchů.

Málo proslapaná cesta se starými kolejiemi od vozu po celé dopoledne neúnavně mířila k Tabitským kopcům. Minulo poledne a po dalších dvou hodinách stáli dobrodruzi u úvozu, který se vinul do hlubin údolí v Tabitských vrších. Kopce byly značně vysoké, tísnivě se tiskly k sobě a vytvářely tak hluboká údolí. Vše bylo porostlé stále zelenými stromy, smrky, borovicemi a podloží lesa hustě porůstaly kapradiny.

Vchod do kopců byl lemován dvěma starými duby a dvěma hrubými kameny, vyčnívajícími jako tupá jehla ze země. Na všechny začala padat tíseň. Nedaleko se z ničeho nic zvedlo hejno ptáků a odletělo pryč. Les byl nepříjemně hrozný. Družina se vydala do jeho náruče. Na mysli všech dobrodruhů se stále objevovala Marcusova varování o mambě zelené a tak často pozornost upínali k větvím, které se mnohdy natahovaly i přes cestu.

Les byl skličující. Nenaďalé mrazení v zádech, pocit, že jsou sledováni i náhlý porыв větru odnikud celou družinu zneklidňovaly. Postupně padala mlha a světla ubývalo. Chlad se vkrádal pod oblečení stále s větší chutí. Postupně se stmívalo a v šeru bylo třeba rozsvítit lucernu. U ucha Alexandry se najednou ozvalo slabé vzdychnutí. Nikde nikdo však nebyl. Pak něco podobného uslyšela i Erika, Tom, i Drunkwan. Družina pokračovala ve své cestě. Světlo již bylo dávno pryč a stíny z lucerny vypadaly na

pozadí temného lesa nepřátelsky a hroživě. Náhle se nedaleko ozvalo tupé žuchnutí. A pak zase ticho. Opět vzdychnutí. Mrazení. Alexandra se pokusila nalézt cosi neviditelného a odvrátit nečisté síly. Vzdychnutí u ucha se však objevovalo i poté. Pak se dokonce zdálo, že někdo družině ve tmě přeběhl přes cestu. Kolem půlnoci bylo třeba znovu zapálit lucernu a tu náhle při zapalování foukl znovu vítr a lucerna zhasla.

Družina se rozhodla, že v noci spát nebudou. Několik dní poctivého odpočinku jim umožnilo jít celou noc.

-11. klídná 846-

Chvilí před svítáním se rozpršelo a do lezavé zimy vstoupila nepříjemná vlhkost, pod kterou tuhly prsty na ruce a dobrodruhy roztrásl chlad, jehož původ byl snad i více než jen v okolní zimě. Celý les se přikryl do husté mlhy, ve které bylo vidět sotva na šest sáhů. Když bylo světla více, celá skupina se zastavila a pokusila se na cestě přespat s postupnými hlídkami. Spánek však nikdo příliš neokusil. Při Tomově hlídce došlo k nejhoršímu. Tomův čich zaregistroval čtyři bytosti, které se snaží v kruhu obklíčit spící dobrodruhy. Podařilo se mu všechny vzbudit. I přes moment překvapení měla družina čas se k boji připravit. Jako naschvál však veškerému konání bránila hustá mlha.

A pak se na okraji mlhy objevily. Vyzábblé šedozeleňé postavy s bederními rouškami a náhrdelníky ulit na krku. Goblini. Hrdelní skřeky protínaly nevlídný vlhký lesní vzduch a goblini neomylně směřovali k družině, jakoby v mlze bez problémů viděli. Drunkwan a Tom se dali tak rychle, jak jen to bylo možné do střelby. Tom těžce jednoho z goblinů zranil. Strix se úspěšně podařilo seslat kouzlo rychlosti na Eriku. Ale Goblini zprudka zaútočili nejprve vrhnutím svých oštěpů. Těžké rány kamenného oštěpu neunikla Erika a zranění jí otřásl. Další z oštěpů trefil i Toma. Ten otevřenou ránu pomstil zabitím jednoho z útočících goblinů. Útok byl prudký, ale zdálo se, že goblini nejsou příliš chytří. Při útoku na Alexandru a Eriku se jeden z goblinů dostal před druhého a byl smeten k zemi. Při útočení pak na sebe goblini nerudně pokřikovali a gestikulovali.

Najednou se místo Drunkwana objevil další goblin. Vstoupil přímo do dráhy útočícímu goblinovi a celý útok zhatil. Goblin si nevšiml ničeho divného a tak rozčileně na nového goblina houkl. Pak se pustil kolem něj do útoku na Alexandru. Slabou kouzelníci útok téměř rozdrtil. Chybělo málo, a goblinův kyj by jí život sebral. Tu však Tom obratným manévrem útočícího goblina proklál šipkou z kuše. Ten však

vydržel a bezhlavě se dál sápal na Alexandru. Náhle se objevivší goblín zničehonic zezadu na tohoto goblína zaútočil a tím ukončil jeho život. Při útoku se z jeho úst ozvalo gobliním hlasem: "Tome střílej na toho na cestě!". Goblin byl proměněný Drunkwan. Svůj cíl našel i Eričiny šípy. Goblini nebyli v žádné velké přesile a šarvátka nakonec skončila jejich smrtí.

Nebyl čas na otálení. Bylo třeba jít dále a hledat Horní. Po několika chvíl vedl celou družinu Drunkwan, který stále ještě v podobě goblína prozkoumával, zda-li v předu před družinou nejsou další. Daleko to již nešlo. Únava nakonec všem tížila nohy natolik, že bylo třeba ulehnout. Poledne proběhlo, a odpoledne přidávalo ke svému dílu, když se družina celá vzbudila. Erika si při své hlídce všimla nedalekého kamene vprostřed kapradinového porostu. A náhle jakoby se jí někdo dotkl chladnou rukou a u ucha jí zašeptal: "Krev". Kamen podivně přitahoval její pozornost. Něco podobného se stalo i ostatním. Poté co se postavila celá družina na nohy, se Tom pokusil na kamen vystřelit z kuše. Drunkwana takové zdržování velice namíchlo a pak se jal také střílet do kamene. Družina si pak ještě notnou chvíli musela vyslechnout Drunkwanovy štiplavé poznámky o kamenech na cestě.

Les řidnul a cesta mírně stoupala. Mlha ustoupila a tu náhle ze severozápadu pronikl k dobrodruhům těžký dusot koňských kopyt. A pak je uviděli. Dva mohutní černí koně a na nich mohutní rytíři v rytířské černé zbroji s helmami zdobenými rohy a s těžkými plášti posíťnými kožesinou na ramenou, třímající hrozné řemdihy, pronásledovali s očividným zaujetím před nimi běžícího prostého člověka. Neměl žádnou šanci. Snadno byl dostižen a spojenou jedinou ranou obou černých rytířů padl bez života k zemi z rozbitou lebkou. Jezdci pak zastavili koně, vzepjali je na zadní a tryskem s radostným řevem vyrazili na severozápad.

Družina po chvíli strnulého strachu vykročila dál. Pomalu se v lesích znovu začalo stmívat a dobrodruzi v hloubi příkrých kopců spatřili vrchol kopce daleko vyššího a na něm nerozeznatelnou siluetu. Možná hrad, nebo stromy? Stmívalo se. Světlo mizelo a tíseň se znovu vkrádala do srdcí. Podobným či stejným směrem, jakým zahlédli vysoký kopec nyní ve tmě zahlédli světýlko.

A pak cesta skončila rozgestím. Byla hluboká tma a opět mrholilo. Mlha na sebe nenechala dlouho čekat. Družina se nakonec rozhodla pro severovýchodní směr. A tak kolem jedenácté večer dorazili k hraničním zídám vesnice Horní.

Vesnice vypadala asi na devadesát obyvatel a byla tvořena návsí s kovárnou a stájemí, vzdáleným kostelem a mezi nimi ještě jedním, skromnějším kruhem domků, které jakoby k vesnici ani nepatřily. Na

návsi skoro nikdo nebyl, ale jejich příchod stejně vzbudil veliké pozdvižení. Z kovárny přispěchal mohutný chlap a pustil se do dobrodruhů. Přívětivost nebyla jeho silnou stránkou. I když jej dobrodruzi požádali o nocleh, vyháněl je sverepě z vesnice, nebo je posílal do kostela, nebo k vyděděným Macclaurům sídlícím ve skupince domků za návsi. Hlavně ať už jsou pryč. Na lidech okolo bylo patrné, že by snad i byli ochotni dobrodruhům přístřeší poskytnout, ale kovář měl okolo značnou autoritu a široké pěstí. Drunkwan se jej pokusil vyprovokovat, ale nakonec s tím přestal pod dojmem toho, že by se to mohlo i podařit.

Družina nakonec opustila náves a vydala se ke kostelu. Kostel měl v předu čtvercovou kamennou věž, která tvořila celou šíři jediné lode z ní. Před kostelem rostl mohutný dub. Kostel byl ale temný. Kousek vedle však byl dům, který svítil a k němu družina také zamířila. Na zaklepání otevřel člověk v mnišské sutaně a představil se jako Achryn. Byl však velice opatrný a družině povolil vstup až poté co odložil zbraně v předsíni. Tom se drahnou chvílí zdrahal své zbraně odložit a Drunkwan Achryna deptal svými poznámkami. Nakonec se všichni dohodli a své zbraně odložili.

Prostořeký Drunkwan však svými výroky Achryna vyprovokoval natolik že Drunkwana vykázal z domu. Po Drunkwanově odmítnutí se rozhodl Achryn, že z domu odejde pro pomoc. Alexandra, Erika i Tom celou situaci s větším úsilím uklidnili. Nakonec družině Achryn nabídl skromné pohoštění a připravil jim i nocleh.

Při stole se očividně prolomila nedůvěra a družina Achrynovi pověděla, že přichází z Tabitu pomoci Horní s jejich problémy. Achryn se rozpovídal. Na vesnici nedávno zaútočili goblini. Střetnutí se stalo pro pár vesničanů osudným. Nikdo neví odkud se vzali a také proč na vesnici zaútočili. Ve vesnici již dávno nepanuje žádný mír. Lidé se ve vesnici stále hůře dokázali bavit s místními barbary – Macclaury, kteří se živilí jako tesaři a dřevorubci. Jejich původ však naznačoval spojitost s mořem. Životně důležitý je pro vesnici jejich kovář Piack. I když je to morous a hrubián, dokázal nakonec útok goblinů odvrátit. Protože se boje s gobliny viditelně neúčastnili Macclaurové, po boji je ještě v bojovém vytržení nařknuv z toho, že gobliny svými cestami a touláním po kopcích na vesnici navedli oni jako pomstu, že byli před lety vyděděni z návsi za humna. Achryn se snaží udržet nesmírně napjaté vztahy v klidu, ale po gobliním útoku se zdá, že nemá žádnou šanci. Celá krajina tabitských vrchů jakoby byla prokletá. Po útoku goblinů byl vyslán posel na Černou tvrz, aby informoval lenního pána Briana z Daerlenu o situaci ve vesnici a požádal pána o pomoc. Posádka z hradu skutečně dorazila do vesnice, ale lhostejně si prohlédla

celé bojiště a opět odešla. Achryn si posteskl, že Brian se z původně čestného a dobrosrdečného hrdiny stal výbušným a náladovým člověkem. Skoro jakoby to ani nebyl on.

Dobrodruzi se zeptali, zda-li nespatril ve vesnici někdo černé rytíře na divokých koních a zda-li někdo není pohřešován, ale Achryn nic takového neviděl a nikdo se ve vesnici nehledal.

Byl čas doplnit síly a družina ulehla ke spánku uprostřed nevlnných Tabitských vrchů.

-12. klídna 846-

Ráno družina našla Achryna sedícího v hale u předsíně na židli. Achryn všem popřál dobré ráno, ale ještě než dokončil se ozvalo bouchání na dveře. Za dveřmi zoufale volala Brana, vesničanka, že se jí ztratil syn. Do rána se nevrátil z lesa. Alexandra, Strix i ostatní se shodli, že Braně zatají, čeho byli předchozí den svědky u cesty v lesích. Brana prosila Achryna o pomoc a prosila ho ať najde za Macclaury, kteří jako horalové znají dobře celé okolí vesnice a pomůžou jí syna nalézt. Achryn souhlasil. Dobrodruzi se k Macclaurům vydali spolu s Achrynem.

Kruhová skupinka domů kus za velkou návsi působila zvláštním dojmem. Vedle domu byla i studánka, aby nebylo třeba chodit pro vodu na velkou návěs. Achryna s širokým úsměvem a hromovým hlasem uvítal Zindler Macclaur. Zajásal, když spatřil dobrodruhy, jdoucí mu v patách a všechny dobrosrdečně a hřmotně pozval do svého domu na medovinu. „Macclaurové nejdříve pijou a pak mluvěj, křájp!“, to bylo jeho heslo. Zindlerův dům neměl žádné místnosti. Vše bylo uspořádáno v jediném prostoru vymezeném obvodovými zdmi a trámy pod střechou. Bylo zde ohniště, spaní, stoly a také velký sud na medovinu. Zindler všem v družině vnutil korbélík s vlastní medovinou a přinutil je se napít. S některými dobrodruhy silný mok pořádně začloulal, což vzbudilo v Zindlerovi hurónský smích.

Zindler se rozpovídal a popisoval družině své vztahy k těm „podlejšavejm a ustrašenejm vesničanům, který se bojejiacka kováře“. Pověděl o tom, kterak se před šesti lety z vesnice odsunuli sem a i o té křivdě s gobliním útokem. Byl pevně rozhodnutý nepomoci vesničanům nijak při případném dalším útoku.

K Zindlerovu domu dorazil jeho bratr Gykory Macclaur. Očividně byl ještě zkroušený z předchozího večera plného medoviny, ale ochotně a hřmotně se taky uvítal s družinou s komentářem, že ho jeho žena Sára snad nezastřelí kuší, když se taky napije. Zindler byl doma sám, jeho žena Vanesa byla na nějaké cestě v lese. Pitka se začala skoro rozjíždět, když se Tom zeptal na černé jezdy, které v lese uviděl.

Gykory se zakašlal a pak řekl: „Tak ona to opravdu byla pravda?“ poté vysvětlil co se vlastně nedávno stalo. Ertan Macclaur, další z bratrů našel nedaleko vesnice u cesty několikrát ošklivě poraněného bratra Orena Macclaura. Všichni si mysleli že přebíral a pak se někde v lese ošklivě potloukl. Oren však v deliriu pořád vykřikoval cosi o černých jezdcích a pak další nesrozumitelné bláboły. Teď je uložený doma, v domě Atbela Macclaura – dalšího z bratrů. Macclaurové však nevěděli, jaká situace vládne na Černé tvrzi, neboť se jí zdaleka vyhýbají. Spojitost černých jezdců s tvrzí se jim však nezdála možná.

Družina požádala Gykoryho, aby je zavedl k Orenovi. Gykory přikývl. Na malé návsi spolu byli ve vážném hovoru Zindler a Achryn, ale dobrodruzi zamířili k vedlejšímu domu. Tam je přivítal Atbel a vyzval všechny aby se s ním napili. Kromě Drunkwana však všichni odmítli a přistoupili k Orenovi. Ten se zrovna mírně probíral z deliria a začal znovu křičet o černých démonech a pak několikrát vykřikl „RUBÍN! RUBÍN!“. Atbel, když to slyšel zahodil korbelík s medovinou a vrhl se k posteli svého bratra. Alexandra se pokusila Orenovi ulehčit tinkturou z Amaly, a skutečně Oren upadl do tichého bezvědomí. Křik utichl.

Dobrodruzi po pár slovech s Atbelem vyrazili zpět na malou náves. Zde je Achryn zastavil spolu se Zindlerem a požádal je, jestli by nemohli pomoci s goblíny, zjistit, odkud vlastně přicházejí a proč. Nabídl jim i pomoc místního lovce zkušeného ve stopování i když ne příliš statečného. Nakonec všichni souhlasili. Lovec žil naproti Achrynovu domu. Stodola byla s hlavním domem propojená proutěným plotem a Taol – lovec zrovna vydělával kůže ve stodole. Kůže a dřevo totiž tvořily jeden z mála druhů zboží, se kterým se Achryn, Piack a další každoročně vydávali na trh do Tabitu, aby zde nakoupili nezbytné zboží pro Horní. Taol neochotně souhlasil s tím, že družině ukáže místo střetnutí a bude i kus stopovat, odkud goblíni přišli. Nicméně celou cestu odmítl. Po chvíli příprav byli všichni připraveni vyrazit. Taol dobrodruhy vedl kapradovým porostem do protějšího kopce a pak zase terén klesal hluboko do údolí mířícímu k severozápadu.

Na dně údolí se Taol zastavil, a se zrakem sklopeným k zemi dobrodruhům prozradil, že ví, kde je goblíni doupě. Sám jej nedávno objevil, ale utekl odtamtud a dříve než se rozhoupal k tomu, že to někomu prozradí, došlo k útoku na vesnici. Taol se bál, že když to řekne někomu pak, že jej lidé rozsápu. A tak mlčí. Družině pak popsal své znalosti o goblínech. Goblíni jsou jedním z nesčetných národů podzemní říše a jsou docela pláši, pokud nejsou ve veliké přesile. Často žijí v rodových skupinách čítajících kolem padesáti členů. Pokud se někde usadí, vytváří si ihned totem, kterému se klaní a který je úzce spojen

s jejich doupětem. V případě, že je tento totem zničen, goblini mizí na nové místo, někde i prchají v hrůze. Zde je však mnoho podivného, protože tady jsou goblini nezvykle agresivní a útočí sami na vesnici, což pro ně vůbec není typické.

Družina po strážlivém odhadu svých sil rozhodla, že proti gobliní přesile nemají žádnou šanci a rozhodli se k návratu do vesnice. Pokusí se získat Macclaury pro svůj podnik a do gobliního doupěte by mohli vyrazit spolu s nimi.

Ve vesnici se však cosi dělo. Na návsi byl velký dav lidí a zřetelně byly slyšet útržky Piackovy agitace. Tom se rozhodl nenápadně na náves zajít, ostatní vyrazili za Macclaury. Piack mohutným hlasem vykřikoval, že zrádci a vyvrhelové Macclauři mají být zlikvidováni, a k tomu dostával souhlasnou odpověď vesničanů. Ne všichni se zdáli být přesvědčení ale při opakovaných skandováních „jeme a vyřídíme to!“ se přidávali mnozí. Celou situaci se pokusil uklidnit Achryn a s největším vypětím se mu to podařilo. Přesto se zdálo, že většina sdílí Piackův názor. Dav se nakonec začal rozcházet.

U Macclaurů dobrodruzi narazili na všechny bratry na malé návsi. „Budeme se bránit a nic si líbit nenecháme“, byl jejich názor na celou situaci. Za těchto podmínek také odmítli Alexandřinu žádost o pomoc s gobliním doupětem. „Je třeba bránit naše domy a ženy (i když ty možná ubráněj nás)!“ Zindler se však nabídl s pomocí. Celá družina z toho však byla rozpačitá, ale Zindler jim řekl, že se nemají čeho bát, neboť s nimi jde pravý Macclaur a žádná bábovka. „Hrdinové se nestávají hrdiny sami od sebe!“. Plán byl domluven. Zítra za svítání vyrazí Zindler spolu s ostatními ke goblinímu doupěti.

Odpolední čas využila družina k cestě a průzkumu Černé tvrze, která byla od vesnice na čtyři míle daleko. Po cestě se nic zvláštního nestalo a tak se dobrodruzi vydrápali příkrou cestou až na vrchol v srdci Tabitských vrchů k Černé tvrzi. Tvrz byla vystavěna ze světlejšího kamene a vlály na ní modrobílé prapory. V čele přední hradby stála mohutná zastřešená věž s četnými střelnami a stanovišti pro smolné kotle. Na hradbách byla posádka a jediný vstup do tvrze byl zahrazen masivní železnou mříží. Posádka hradu družinu zastavila a vyžádala si vysvětlení jejich cesty a cíle. Když uslyšeli, že je posílá Lušper, bránu otevřeli a celou družinu pustili do nitra Černé tvrze.

Prokletí Černé tvrze

(17. května 2008)

Nádvoří družinu objalo podivnou zamlklostí, jakoby se ze všech obyvatel vytratil veškerý život. Prostor byl lemován budovami pro vojenskou posádku hradu, kovárnou a stájemi. Nikde nebyl slyšet žádný rozhovor, nikdo se nezasmál, neozvalo se žádné hlasité slovo. Zvláštní výjimkou byl zdejší kovář, který se na chvíli ukázal před kovárnou. Jakoby ani do zamlklého světa tvrze nepatřil. Prohlédl si družinu, chvíli váhal a pak rychle zmizel v kovárně. K družině se mezitím přidali tři hradní ozbrojenci a v tísnivém tichu s nimi směřovali ke druhé bráně hradu. Nebe se pomalu zatahovalo. Déšť byl nedaleko.

Ještě než družina prošla druhou branou přiběhl kovář se vzkazem pro ozbrojence. Uprostřed běhu však podivně zavravoral a vrazil do Drunkwana. Ve chvílkovém zmatku se kováři podařilo vtisknout Drunkwanovi do ruky vzkaz. Drunkwan pochopil a sehrál svou úlohu tak, že ozbrojenci nic nepoznali. Kovář ozbrojence nabádal ke kontrole zbroje v kovárně a pak odešel zpět.

Druhé nádvoří působilo ještě tíživěji než první. Družina minula zvláštní dominantu stojící uprostřed prostoru – černou skalnatou jehlu sahající do dvousáhové výšky. Na delší rozhlížení však nebyl čas. Družina byla dovedena k budově paláce a vstoupila s doprovodem dovnitř. Těsně před tím, než výhled zakryla zavírající se brána, se Strix ohlédl v podivném tušení. Pokud ji to co spatřila vyděsilo, nedala na sobě nic znát. Na hradbách předělové zdi se na malou chvíli objevila postava v černém brnění.

Brána do paláce ústila do vnitřního palácového nádvoří. Prosté, ničím nezdobené prostranství působilo ještě tísnivěji než ostatní části tvrze. Družina byla uvedena do místnosti hned vedle brány a ozbrojenci všechny vyzvali, aby v tomto pokoji posečkali do chvíle, až bude vše připraveno pro audienci. Pak byla celá družina ponechána o samotě, alespoň zdánlivě. Tom si pomalu připravil svou kuši do pohotovostní pozice. Z místnosti vedly ještě jedny dveře. Když je ale dobrodruzi vyzkoušeli, zjistili, že ve vedlejší místnosti stojí ve dveřích další bdělá stráž. Tom stráž požádal o něco k pití a jídlu v naději, že se hlídaný vchod uvolní. Stráž však žádost odmítla a vyzvala družinu, aby počkala na dobu po audienci.

Drunkwan mezitím rozbalil malé psaní, které dostal od kováře. V něm bylo neohrabaně napsáno: „Pokud chcete žít, musíte přijmout!“ Drunkwan z uvedených slov nebyl příliš moudrý a o lístku nikomu dalšímu z družiny prozatím neřekl. Strix si své zjištění také nechávala pro sebe.

Netrvalo příliš dlouho a dveře do místnosti se otevřely. Stráž zvala dobrodruhy k audienci s Brianem. Tichem palácového nádvoří všichni došli k okovaným velkým dveřím, kterými vstoupili do audienční síně. Síně byla lemována sloupovím s louchem, zem pokrýval koberec a na vzdáleném konci místnosti se tyčil prostý trůn. Do prostoru audienční síně shlížel z čtyřsáhové výšky dřevěný ochoz. Na trůnu seděl Brian, člověk s dlouhými šedivými vlasy a strhanou vráscitou tvář. Jeho hlas však jasně dával najevo, že čas stáří a pohodlnosti je ještě daleko. Brianův zrak byl velice podivný. Jakoby na něm spočívala zvláštní kletba tvrze nebo místa. S velkým přemáháním v hlase se družiny vyptal, co ji přivádí k němu na tvrz. Po zprávě o nepokojích v okolí Horní odpověděl, že vše mají nejspíš na svědomí goblini, kteří sídlí po okolí. Na zprávu o černých jezdcích odmítavě zakroutil hlavou, že o ničem takovém neví.

Brian ukončil audienci předčasně s poukázáním na své povinnosti. Celou družinu pozval k přenocování ve zdejší tvrzi a nabídl, že ráno může setkání pokračovat. Pak se zvedl a odešel. Ani v tuto chvíli však družina nezůstala osamocena. Sloužící ji doprovodili po ochozu a hradní chodbou v prvním patře paláce do skromně zařízené místnosti a zde ponechali dobrodruhy konečně o samotě. I když se po cestě pokoušela Alexandra, Drunkwan i Strix prolomit hradbu mlčení, konverzace s doprovázejícími sloužícími vždy uvázla na první odpovědi.

Místnost byla prostě vybavená, čtyři postele u stěn, stůl uprostřed a několik prázdných skříněk. Pomalu ubývající světlo z venku proudilo do prostoru úzkými průsvitnými okny. Tom se pokusil o prokoumání chodby za dveřmi, ale objevil akorát dva strážné hlídající „bezpečí“ družiny. V nastalé situaci projevil své zlodějské schopnosti improvizace a požádal o slíbené jídlo a pití a později i o sůl. Jeden ze strážných odešel.

Družina horečně začala hledat řešení nastalé situace. Bylo třeba utéci a kontaktovat kováře tvrze? Prozkoumat hrad? Utéci úplně pryč? Drunkwan se svěřil s obsahem náhle předaného lístku od kováře a Strix také prozradila svůj poslední výhled ze dveří paláce na hradby. Nebezpečí a tíseň. Sáklo kolem ze zdi, vtékalo tmícím se oknem a tiše opředávalo srdce celé družiny. Tvrz se od samého začátku zdála podivná, posádka více než podivná a Brian sám byl snad nejpodivnější. Co se zde děje?

Drunkwan po chvíli rozvažování vybalil svou truhličku a dal se do vyrábění jakési tekutiny ve flakóncích. Mezitím donesli sloužící jídlo a pítí. V atmosféře tvrže se k němu dobrodruzi nijak nehrnuli. Pochybnosti o Brianových úmyslech se přetavily do podezřívavosti. Po chvíli Drunkwan vítězoslavně vstal a v ruce držel flakónek s průhlednou tekutinou. Vyrobený léktvar nabídl družině a dodal, že se stačí pouze potřít a kdokoliv se může stát neviditelným. Byla to nová naděje jak se dostat z problémů. Skutečné řešení však ani tato možnost nepřinesla. Co by bylo s ostatními? Délka trvání působení léktvaru také nedovoľovala bezpečný návrat zpět. Tom navrhoval posečkat v místnosti do půlnoci – myslel, že kovář družinu určitě kontaktuje. Drunkwana přemohla chuť k jídlu a i přes nedůvěru k místní stravě se pustil do jídla. Po chvíli se najedli i ostatní. A pak Toma napadlo jednoduché řešení. Obvyčejná hradní latrina.

Vyrazil z místnosti a pozeptal se stráže na cestu k tomuto zařízení. Stráž nejevila zájem o Tomův doprovod a pouze mu vysvětlila cestu. Po cestě na ochozu hradeb však Tom pochopil, že se nejednálo o nedůslednost stráže. Veškeré prostory byly pod dozorem ozbrojenců. Skrz větší místnost se stoly Tom prošel ke schodišti vedoucí dolů na nádvoří paláce. I tento prostor byl pod dozorem. Nebe se tmělo a blížila se bouře. Tíseň byla větší a větší.

Hradní latríny se na nádvoří daly vystopovat celkem snadno. Po průzkumu vnitřního vybavení se Tom dostal i do sousedící lázně. Místnost skrývala několik podlouhlých kádí na koupání, vědra a také několik pálených hlíněných nádob s mýdlem. Kromě vstupu se z této místnosti dalo odejít ještě druhými dveřmi. Ty vedly do temné chodby bez světla. Mírně odlišný charakter vzduchu dával na srozuměnou, že jednu ze stěn tvoří široká kamenná vnější zeď paláce. Přes hlubokou tmou v chodbě Tom cítil nedalekou přítomnost někoho z hradu. Byl čas na návrat.

Při zpáteční cestě letmo objednal u posádky hradu lázeň pro celou družinu a pak už jej uvítala družina, mírně nervózní z jeho dlouhé nepřítomnosti. Plány, jak se zdálo, zatím nikam nepokročily. Nastávající velkou šancí byla hromadná koupel v lázni a temnota spodní palácové chodby. Uprostřed debaty se však za dveřmi ozval hlas vyzývající ozbrojence k rychlému vyhledání Briana. Náhradní stráž už prý byla na cestě. Pak se ozvaly odcházející kroky a ticho. Někdo tiše zatukal na dveře a bez vyčkávání vstoupil.

Světlo svíček osvětlovalo kovářovu postavu – i přes řemeslo, které kovář vykonával, nebyla jeho postava nijak svalnatá. Obličej svým vzezřením do tvrže vůbec nezapadal. Kovář Ares, jak se družině představil, se strachem v tváři družině pověděl, že jim jde o život. Brian má totiž v úmyslu celou družinu zabít. Ares se pokusil celou situaci tvrže ve zkratce vypovědět. Hovořil o Brianovi – čestném a statečném člověku,

kterého spolu s jeho tvrzi pohlcuje postupně temnota, o neznámém prokletí, které leží na celých tabitských vrších, o podivném poustevníkovi, který se jednou nedaleko hradeb objevil a kterého od té doby Brian zoufale hledá po širokém okolí, o hrůzném podzemí, kde Brian posedlý temnotou obětuje neznámo komu čas od času chycené vesničany a které má hlubší a ještě temnější patra, která nikdo neprozkoumal, a také o černém brnění, které sám Ares ková pro ozbrojence kteří vyjíždějí z tvrze na děsivý lov. Z vyprávění vyplynulo, že Ares pochází z Horní a má zde bratra, také kováře. Spolu jsou v řídkém kontaktu pomocí holubí pošty.

Jedinou šancí na záchranu družiny byla cesta skrz podzemí hradu. Ares řekl, že jeden z mágů, který dříve na tvrzi žil, hledal informace o zdejším podzemí a kromě zjištění o jeho značném stáří také zjistil, že podzemí je průchozí. Své poznání však jen letmo sdělil Aresovi a později si jej vzal s sebou do hrobu. Byl čas vyrazit a běžet o svůj život. Každá další chvíle již byla v komnatě paláce nebezpečná. Ares útěk odmítl. Věřil, že Brian může být své temnoty zbaven, a proto jej nesmí opustit. O svém dalším osudu však pouze naznačil, že jej zde ve tvrzi potřebují.

Družina k útěku využila nedalekou věž, kterou proběhla do přízemí. Strážé na svých místech nebyly, což byla nepochybně Aresova práce. Páté dveře po pravici. Běh temnou chodbou družina nechtěla riskovat a tak si na svůj útěk posvítili louči. S velickou dávkou štěstí se podařilo doběhnout až do prostor, kudy vedly schody do temného podzemí.

V mihotavém světle louče se podzemí naplnilo spoustou znepokojivých stínů. Tíseň z povrchu se nenápadně změnila ve studený strach z neznámého podzemí. Podzemní místnost podíraly čtyři sloupy a hlídaly ji sochy kamenných rytířů, jejichž nevidoucí zraky musely být svědky nejednoho utrpení odsouzcenců vlečených k obětnímu místu kdesi v hlubinách podzemních chodeb. Z místnosti vedla široká chodba, do které z boku ústil vchod z jiných podzemních prostor. Dobrodruzi prozkoumali sousedící sklad balist a sudů se smůlou. Drunkwan chtěl sudy zapálit ve vchodové místnosti, ale jeho nápad nakonec družina neprovedla. Na další zdržování nebyl čas. K útěku zvolila družina hlavní rovnou chodbu se zvláštními deskami stojícími v cestě a zakrývajícími prostor do výše ramen dospělého muže. Zábrany měly uprostřed desky nižší škvíru. Skrz zpevněné dubové dveře s vynechanými škvírami sloužícími nejspíš jako střílny vedla chodba do podzemního sálu, kde se změnila v dvousáhvový kamenný most nad hlubokou propastí. Propast tmy pod mostem nabádala družinu k opatrnosti. Dobrodruzi zajistili vnitřní stranu dveří v místnosti závorou, která ztěžka dosedla do žlábků a úchytnů. Zavřené dveře

zajistí v případě pronásledování více času na útek. Strix se pokusila o průzkum povrchu kamenného mostu v podzemním sále vidličkou. Hozená vidlička zůstala beze změny ležet na kamenné dlaždici. V Tomovi však nedůvěra k mostu zůstala a tím nejspíš zachránil družině život. Při průzkumu hoří zjistil, že polovina šířky mostu je pouhá iluze a jedná se o prázdný prostor. Všichni si oddechli, když měli zákeřný most za sebou. Další cesta chodbou vedla skrz těžké dveře, které však nebyly nijak zajištěné.

Hned za dubovými dveřmi do chodby ústily ještě jedny dveře. Dřevěné s různými kovovými částmi. Ze dveří do prostoru chodby čněla kovová úchytka určená k otevírání. Neopatrný Tom se pokusil dveře rozvřít, místo otevření mu však rukou projela bodavá bolest. Past ve dveřích spustila a zasáhla svým ostrým bodcem Tomovu paži. Po chvíli váhání se Tom pokusil past odstranit – neúspěšně. K otevření nakonec pomohl trik se smyčkou na konci provazu. Po několika pokusech se podařilo dveře otevřít. Chodba vbíhala do místnosti se čtyřmi na pohled vznešenými kamennými sochami, jimž někdo roztloukl na kusy obličej. Do místnosti ústily z boku dvě kobky s mřížemi, z nichž se sem dostával nepříjemný puch. V čele prostoru byly další dveře. Družina se rozhodla k návratu do hlavní chodby. Času bylo málo.

Chodba se po chvíli prudce stočila do boku a poté znovu zpět. Prostor, který se před družinou rozprostřel, však nikomu důvěry nepřidal. Na čelní straně chodby, do které družina vstoupila, byl v kameni vytesaný reliéf postavy s plameny v obou rukách. Celá chodba byla lemovaná dvěma řadami menších kruhových otvorů a povrch celé délky byl zčernalý. Po velkém váhání a pokusech s házením jablek a střílením šípů vyrobil Drunkwan modravou tekutinu s příjemnou vůní. Tom nabízenou ochranu proti ohni od Drunkwana přijal a použil ji. Při průchodu ohňovou chodbou se však nic nestalo. Za následující ztáčkou objevil výklenek a v něm páčku. Tom zavolał zbytek družiny a po kratší debatě o tom zdali oheň vyzkoušet či ne pokračovali dál.

Sousední místnost měla podlahu v několika výškových úrovních, vzdálenější konec podpíralo pět sloupů a za nimi vedla chodba dál do temnoty, aby po chvílce vyústila do další, tentokrát kruhové místnosti. Střed kruhového prostoru tvořila kamenná prohlubeň po okraj naplněná roštím a hadry a celá zalitá smůlou. Celá hromada si říkala o jediné škrtnutí křesadlem.

Dveře vedoucí ven z této místnosti byly železné. Chodba za nimi se několikrát stáčela, byla úzká a nakonec přestávala být zpevněná. Vše vypadalo velice nadějně, cesta ven se zdála být snadnou. Místnost, která se po několika desítkách sáhů objevila však všechny naděje rozprášila. Větší polovina půlkruhové

klenby byla zhorcená a vznikl tak neprostupný zával. Co zbývalo, než vyrazit vstříc možným pronásledovatelům? V temnotě, kam světlo louče nedosvítilo, mohl kdekoliv čekat někdo z posádky tvrže, mohl jí letět dobře mířený šíp, mohla tam čekat smrt. Ale štěstí při družině stálo i nyní a znovu se dostala až ke čtyřem sochám se zničenými obličejí. Neprozkoumané kované dveře nebyly nijak zajištěny a dobrodruzi jimi vstoupili do podlouhlé místnosti, jejíž zdi byly prosáklé hrůznými výkřiky a utrpením. Obětní oltář ve vzdálenějším konci vyvracel jakékoliv pochyby o účelu tohoto sálu. Za oltářem byla hluboká šachta vedoucí do temnoty hory, ze které vyvěrala všechna zloba a tíseň rozprostírající se všude kolem. Uprostřed místnosti ležely dvě zapuštěné kamenné desky s otvory ve svých rozích a se symboly vtesanými hned vedle rohů. Nebylo však nic, čím by se daly otevřít. Bylo třeba vrátit se v podzemí ještě o kus směrem ke vstupu z paláce.

Při odchodu z místnosti se sochami se na chvíli Alexandra zadívala na podstavec jedné z nich a všimla si nenápadného symbolu. To bylo řešení! Tom, Alexandra, Strix a Drunkwan prozkoumali jednotlivé podstavce soch a kromě Drunkwana (po průzkumu Strix byla však skrýš nalezena i zde) všichni našli tajné schránky obsahující kamenné válečky s výřezy u spodní strany a se symbolem na straně vrchní. Vejce, list, slunce a rampouch byly lehce dány do souvislosti se symboly ve vedlejší místnosti – s kruhy, v nichž byla různá část temná. Dny slunovratů a rovnodenností měly posloužit jako vodítko k otevření pravděpodobně po mnohé roky neotevírané cesty. A bylo více než na čase. Ze tmy chodby za otevřenými dveřmi zaznívaly zvuky rozrážení dveří. Pronásledovatelé je tedy již objevili! Průchod byl otevřen a družina se rozhodla že odemykací kameny vezme s sebou. Tom oběhnul kolem dokola, kameny posbíral a skrz zavírající se desky proskočil na schodiště vedoucí do hlubin hory. Ještě než se průchod úplně uzavřel, vtrhl do místnosti ozbrojenci v černé zbroji. Když uviděli, že jim družina uniká průchodem do hlubších pater podzemí, zastavili se a dali se do mrazivého smíchu. Pak už družinu pohltila temnota prosvícená jen mihotavým plamenem lucerny. Pokud z podzemí nikde neexistuje další východ, podepsala si celá družina ortel pomalé a šílené smrti.

Schodiště klesalo snad nekonečně dlouho a vůbec nejevilo žádné známky používání. Tíha v duši se všem zvětšovala. Co když není žádný východ? Jak dlouho se dá se zdravým rozumem vydržet v uzavřeném podzemí v chladu a tmě? Ale před družinou stále ještě byla cesta dál a tak bylo zoufalství prozatím zahánáno pryč.

Konečně se schodiště roztáhlo do prostorné místnosti jejíž jedinou a znepokojivou výzdobu tvořily sochy dvou medúz. Dvousáňové dveře ukazovaly jedinou možnou cestu dál. Celé prostředí – zdi, podlaha i stropy prozrazovaly úplně jiný původ, než stavba v předchozím a pro tuto chvíli již nepřístupném patře. Prostor jako by vplétalo do mysli družiny své vlastní, temné a pokroucené myšlenky. V chodbě se ubírala do tmy dvěma směry. Po průzkumu jednoho konce a zhorcené sochy v místě, kde se chodba ostře stáčela, najednou začali mít všichni pocit, že musí spěchat do temnoty před nimi bez ohledu na to, co je ve tmě čeká. Myslí všech se proměňovala. Jeden přes druhého se hnali ke vzdáleným dveřím do neznámého sálu. A u dveří se stala se všemi ještě horší proměna (pouze Strix dokázala nástraze uniknout a uchovala si rozumnou a nezatemněnou mysl). Stůj co stůj se každý chtěl dostat doprostřed sálu k černému skoro až zlobou bzučícímu kameni, který se tyčil z podlahy. Na vše shlížel dřevěný ochoz vedoucí kolem vzdálenější zdi.

Protože Drunkwanovi v cestě ke kameni překážela Strix, zaútočil na ni úspěšně svými pěstmi. Strix v rozrušení útok oplátila holí, ale minula. Tom mezitím podrazil nohy Alexandře a přes její ležící tělo běžel co nejrychleji ke kameni. Drunkwan se znovu Horní pustil do Strix. Tom u kamene vytasil kuši a namířil na Alexandru s varováním, že se už ani o krok nesmí přiblížit. A pak šílenství pominulo. Bylo však pozdě. Z ochozu zaútočil obrovský netopýr. Tom měl však nesmírnou výhodu – nabitou kuši v rukách. Netopýr byl jednou a v zápětí i podruhé těžce zasažen šipkou z Tomovy kuše a jeho bezvládné tělo dopadlo na konec schodiště k ochozu. Při průzkumu ochozu byla nalezena vyschlá kostra, která třímá meč, jehož špička končila mezi vlastními žebry. Nepřátelství moci, která zde vládla se určitě nevyčerpal první porážkou.

Družina se vrátila zpět k místnosti se schodištěm do horního patra a pokračovala v životně nutném průzkumu na druhou stranu. Chodba vedla do rozsáhlého sálu s vodní nádrží uprostřed. Hladina vody byla černá a nehnutá. V sále nebyla tma. U vzdálené zdi stály podivné sloupy, které se na konci rozšiřovaly a na jejich koncích plápolal zelený oheň. Uprostřed stála socha v nadživotní velikosti s býčí hlavou a mírně rozpačenýma rukama. Chodba z této místnosti přivedla družinu do ještě většího sálu, po jehož obou stranách byly narovnány kamenné sarkofágy a mezi nimi byly umístěny dvě mísy s něčím co ze všeho nejvíc připomínalo popel. Dobrodruzi nebyli sami. Uprostřed komnaty stála podivná postava lidského vzrůstu a jakoby naplněná nějakou kapalinou, neustále se přelévající a měnící. Chvilí se vše zdálo být v klidu, ale když se družina k postavě přiblížila, došlo k lítému boji. Strix a Alexandra na

nestvůru vrhnuly modré blesky. Jaké však bylo překvapení celé družiny, když blesky zcela bez efektu zasáhly tělo nestvůry a byly pohlceny a dokonce bytost dokázala blesky zaútočit zpět. Družina se s něčím podobným ve svém životě nepotkala, jinak by věděla, že proti nim stojí Měňavec.

V následujícím kole do Měňavce Tom střelil z kuše, ale šíp se odrazil od „kůže“ která se proměnila na chvíli v kov. Ihned po Tomově útoku zaútočila Strix pochodní. A tu náhle se nestvůra prohnula bolestí a útok nedokázala odrazit. Tom se znovu pokusil střílet, ale bez výsledku. Mezitím Drunkwan vypil lektvar a celý zprůsvitněl. Chvilí se mu dařilo odlákat pozornost Měňavce na sebe, ale jeho zájem netrval nijak dlouho. Podařilo se jej ještě dvakrát zasáhnout pochodní, ale žádný efekt to nemělo. Zvláštní bylo, že Měňavec byl již jednou ohněm zraněn. A tak nakonec družina vyzkoušela trik, že na nestvůru zaútočila Alexandra pochodní a následně Tom svou kuší poslal do Měňavcova průzračného těla šípku z kuše. Bytost zakvílela a rozprsknula se kolem jako kaluž bláta.

(27. září 2008)

-13. klídna-

Boj byl rozhodnut. Dobrodruzi ztěžka oddychovali a v míhotavém světle lucerny se celé podzemí zdálo ještě nepřátelštější. Chvilí ticha najednou narušil zvuk kradmého otevírání dveří. Napětí chvíle trochu opadlo, když se v mdlém světle objevila lidská postava v potrhaných šatech a beze zbraně. Záhadou bylo, kde se zde mohl živý člověk vůbec objevit. Na otázku, kdo je a co zde pohledává postava odpověděla, že se jmenuje Torwel a že jeho přátelé jsou mrtví. Torwel (nebo Tor – jak si nechával říkat) se po chvíli nedůvěry rozhodl vypravovat svůj osud.

Pod chladnou kamennou klenbou místnosti se sarkofágy vypravoval o svém domově Dračím Stínu, o přátelích, se kterými vyrazili za dobrodružstvím do Tabitských vrchů a také o útoku Černých ozbrojenců na koních, kterému on, ani jeho přátelé nedokázali vzdorovat. V tomto střetu však nikdo svou smrt nenalezl, ale celá družina byla odvléčena kamsi do kopců. První vzpomínka kterou si Tor dokázal vybavit patřila nepříjemně páchnoucí temné kobce kdesi v podzemí. Jeho přátelé tam byli uvězněni s ním. Tor vyprávěl o tom, jak do podzemí vešel zvláštní člověk s prošedivělými vlasy a zlým výrazem v očích. Jeho doprovod se chopil dobrodruhů a odtáhl je do nedaleké místnosti s kamenným oltářem. Zde se Tor

stal proti své vůli pozgrovatelem obětování vlastních přátel, jejichž těla pak byla hozena do šachty za oltářem. Stejný osud čekal i Tora. Když bylo jeho tělo položeno na oltář a chybělo jen několik málo okamžiků do konce Torova života, výraz v očích člověka provádějícího rituál se na chvíli změnil. Jakoby skrz oponu Zla prohlédla na chvíli litující lidská duše. Pak se vše ale změnilo zpět. A přesto - člověk přikázal svým pomocníkům, aby Tora hodili do šachty bez obětování. Následoval pád a pak opět temnota. Jak Tor přežil je záhadou. I přes smrtící výšku pádu se probral a po nějaké době se odplazil pryč z místnosti smrti.

V průběhu vyprávění se Drunkwan dal do průzkumu okolní místnosti a snad z dlouhé chvíle ochutnal trochu mastného popela v kamenné míse u vzdálenějšího konce sálu. S hnusem jej vyprskl, ale těžko se jej zbavoval. Zpět se vrátil s vousatým obličejem celým pomazaným mourem. Z čeho popel pocházel snad radši ani nepřemýšlel. Tor poprosil ostatní dobrodruhy o to, že se k nim přidá a pomohou si navzájem dostat se ven z tohoto prokletého podzemí. Družina souhlasila.

Tom s ostatními prozkoumal severní kruhovou místnost nad sálem se sarkofágy, ze které Torwel přišel. Uprostřed místnosti byla další velká kamenná prohlubeň plná popela. Při bližším průzkumu našli dobrodruzi v popelu i práchnivější kosti. Tor ztěžka usedl na kamenný okraj kruhu a rozdýchával se. Cítil, jak jej uvnitř strhává silná tíha deprese a také vzteku a snahy se pomstít. Ale pomalu jej také opouštěla chuť se zvednout a přežít. V místnosti sousedící s žárovým kruhem byli nalezeni Torovi přátelé na hromadě kostí dalších neznámých obětí. Tíha celé situace na Tora stále více doléhala.

Při návratu se družina rozdělila. Tom, Jark a Drunkwan se vrátili do sálu sarkofágů, Erika, Torwel, Strix a Alexandra prozkoumali ještě místnost naproti žárovému kruhu. Tor cítil jak v něm stále více roste pocit marnosti a nicoty a pak se to stalo. V sále se sarkofágy se před Drunkwanem objevil opalizující zlatavý kruh visící ve vzduchu, rychle se rozevíral a v jeho mlžné ploše byla vidět nehostinná a pustá, neznámá krajina. Skrz mlhu se najednou objevila šedá jakoby přelévající se postava velikosti člověka. Jark s Tomem a Drunkem na ten jev hleděli jako hypnotizovaní a pak najednou před nimi stál měňavec. Skutečný a děsivý. Tentokrát však byli dobrodruzi o mnoho moudřejší a znali způsob jak měňavce zbavit života. Přesto boj nebyl jednoduchý a měňavec způsobil dobrodruhům pár zranění. Sedm dobrodruhů nakonec dokázalo Měňavce udolat a ten se stejně jako jeho předchůdce rozprsknul po podlaze. Nebylo radno vyčkávat. Alexandra vhodila do vedlejší místnosti louč a když se nic zvláštního nestalo, vykročila celá družina vstříc mihotavě osvětlené kamenné místnosti. Stejně jako v ostatních částech podzemí i zde

vládl rozklad, prach a v místnosti ležely zřejmě vyražené rozpadající se trosky kdysi masivních dveří. Ze všech stran do místnosti vedly chodby za nimiž se skrývaly další místnosti. Po průzkumu jedné z nich se zdálo zřejmé, že sloužily jako vězení pro neznámé oběti, nad každou vedl ochoz, ze kterého mohly vězňatelé pozorovat své oběti.

Tor si vzpomněl na své zkušenosti z výprav z okolí Dračího Stínu, uklidnil družinu a naslouchal. Bohužel v okolních místnostech nevládlo ticho. Ozýval se odtamtud slabý pískot a šustění. Všichni se stačili chopit svých zbraní a v následujícím okamžiku s pískotem vtrhlo do místnosti pět zmutovaných netopýrů. Síla útoku byla nečekaná. Strix se pokusila o kouzlo, ale nedokončila jej. Jednomu z netopýrů se podařilo drápy zachytit její šaty a prokousnout jí krk. Elfi šaty se začaly barvit vytékající krví. Drunkwan se pokoušel marně zasáhnout některého z netopýrů svou hvězdicí, ale ta vždy proletěla prázdným místem a téměř zázračně se vrátila Drunkwanovi zpět do ruky. Tom a Erika však začali přiklánět štěstí mírně na svou stranu dobře mířenými střelami.

V souboji však Strix zůstala téměř osamocena a bojovala o holý život. Alexandra se pokusila Strix krýt, ale dostala se také do střetu s netopýřími drápy. Pach krve sytil vzduch a do netopýrů tak vléval stále silnější vlny zuřivosti. Jark s řevem útočil svým prostým mečem a nakonec se mu podařilo udolat dva netopýry. Alexandře se s vypětím všech sil podařilo také jednoho z netopýrů zabít a Strix se na chvíli ocitla mimo ohrožení života. Krvácení z ran se však nechťelo zastavit a rány neskutečně pálily. Snad nějaká forma jedu nebo něčeho podobného ze slin netopýrů způsobovalo, že se krvácení nezastavovalo přirozenou cestou. Tom svou kuší sprovodil ze světa další bestii a dokonce i Drunkwanovi se podařilo jednoho z netopýrů zabít.

Boj připravil družinu o mnoho sil. Ve vacích však dobrodruzi nesli tinktury z Amaly a jejich léčivá moc přeci jen trochu zmírnila utržená zranění. Temnota podzemí byla stále lačnější. Jak dlouho dokáží dobrodruzi vzdorovat nástrahám temných chodeb? Jisté bylo jen jedno. Netopýři museli někudy z podzemí vylétat za potravou.

Po chvíli odpočinku se družina i přes předchozí náhlé útoky rozdělila. Jark, Tom a Drunkwan se vydali vstříc neznámé široké chodbě vedoucí skrz vyražené a rozpadlé dveře. Ostatní se vydali prozkoumat ochoz nad kobkami. Jarkova nedočkavost se však stala osudnou. Světlo lucerny začalo osvětlovat velký sál nebo spíše ochoz, pod kterým byla o čtyři sáhy níže prostorná podlaha s velkým kamenným kruhovým otvorem propadajícím se kamsi do hlubin. Dříve než si mohl Jark celý sál prohlédnout, vrhla

se ne něj děsivá šedá postava s nenávisnými očima. Celé její šedé tělo bylo vyzáblé, zloktů trčely kostnaté ostré výběžky a prsty byly protaženy do ostrých drápů. Rychlý rozmach a drápy se Jarkovi zabořily skrz zbroj do těla. Tom stojící opodál v chodbě překonal počáteční překvapení a začal na bojující postavu střílet. Šípy k Jarkovu štěstí nacházely svůj správný cíl a příšera slábla. Dříve než však život bestie vyprchal stačila ještě Jarka několikrát citelně zasáhnout. Jarkovo houževnaté tělo si však i s těžšími zraněními dokázalo poradit a tak válečník i po boji stál na svých nohách a bez pomoci byl schopen pokračovat.

Celá družina se setkala na kamenném ochozu a světlo z lucerny osvětlilo celý spodní prostor. Celý sál připomínal cosi jako arénu nebo obětiště, schody vedoucí ze spodní úrovně na kamenný ochoz byly ukončeny masivní kovovou mříží, kterou však čas a neznámá síla zespoda vyvrátily z pantů a síla kovu dávno zeslábla. Z propasti uprostřed se však do místnosti drala nevidaná zloba. Snažila se vklínit do mysli družiny a otrávit ji.

Erika, která neznámému zlu podlehlá, najednou povalila Alexandru a pokusila se ji zabít. Náhlému neštěstí zabránil Torwel, který se vrhnul ke zmlátajícím se ženám a odtrhnul je od sebe. Propukla panika. Dobrodruzi se pokusili o útěk náhodně zvolenou chodbou a poté co přiběhli k sestupujícímu schodišti začali pociťovat že i ze směru odkud vede zloba sílí. Úmysly družiny nahlodalý pochybnosti a tak se všichni opět vrátili do velkého sálu. Zde však nikdo nevěděl jak vlastně pokračovat a tak ve spěchu znovu všichni zamířili zpět do chodby se schodištěm.

Šroubovice schodiště klesala stále hlouběji vstříc sílící hrůze a zlobě, která jako těžká hlína dusila s každým krokem srdce dobrodruhů víc a víc. Světlo z lucerny líně olizovalo vlhké tesané zdi ve skále, na nichž blíkotaly kapky vody jako jedové perly na hadích zubech. Celé podzemí bylo prosáknuté zlobou, která musela vyvěrat až do Černé tvrže na kopci. Náhle lucerna zablikotala a zhasla. Temnota se hladově vrhla do očí družiny, ale mihotavý pramínek křesadla ji dokázal zadržet a nově doplněná lucerna znovu vyhnala temnotu do větší vzdálenosti.

Nohy dobrodruhů po delším klesání stanuly na rovině zaslé kamenné podlahy v nižším patře. Tíseň celého podzemí hnala družinu vpřed. Dobrodruzi minuli několik dveří s pákou ve zdi a jejich kroky se blížily k široké chodbě odkud vyvěralo zelenavé nezdravé světlo. Zloba tepala do duší procházející družiny a snažila se svými chtivými drápy roztrhat ochrannou síť, kterou kolem sebe každý z dobrodruhů svou vůlí udržoval. Nikdo nestál o průzkum zelenavé chodby a postup družiny se zastavil

až v kruhové místnosti, kde všechny zaujaly dva kamenné podstavce, kde se v loži z prachu překvapivě třpytily zlaté prsteny. Zapomenuté v moři času, nabízející se k sebrání. Při dotyku s nimi se nic nezdálo v nepořádku a tak Torwel zkusil jeden z prstenů navléknout na malíček. Rázem jej ochromila prudká palčivá bolest a od prstenu se začalo kouřit. Jeho křik vyburcoval ostatní. Tor si prsten pokusil sundat, ale ten se z prstu ani nehnu. Dobrodruzi vyzkoušeli svůj jediný se Torovi navléknout na malíček ještě druhý prsten, ale bolest zesílila a oba prsteny se Torovi stále více vpalovaly do prstu.

Náhlym nápadem osvětlený Tom se pokusil prsteny polít svícenou vodou. Pálení ihned přestalo a prsteny se k neskutečné úlevě všech podařilo z Torovy ruky sejmut. Již podruhé se Torwelovi povedlo se svým životem utéci nástrahám zdejšího podzemí. Tor si prsten navlékl na šátek a připjal si jej k pasu. Druhý prsten vložil Tom do svého cestovního váčku a ukryl jej v záhybech svých šatů.

Družina se spěšným průzkumem dostala až do čtvercové místnosti s kamenným stropem, kterou propadal při stěně černý sloup prudkého vodopádu. V rozích místnosti padl zrak družiny na podivná hnízda ze stébel a větviček. K průzkumu však nebyl čas. Eriku, která byla v čele družiny napadly dvě obří vážky. Blesk, který Eriku zasáhl jí otřásl, ale nezhabil ji rozvahy. Uprostřed nebezpečí dokázala nalézt slabá místa v obraně vážek a obě je dokázala usmrtit.

Strix se pokusila podpálit jedno z hnízd, ale Jark zapálenou trávu ihned pomohl a rodící se oheň uhasil. Sám však ponořil své ruce do temného vodopádu a přemohla jej chuť vody se napít. A tak se také stalo ke zděšení všech ostatních. Jark chvíli stál, oči dobrodruhů na něm visely, ale nic se nestalo. Žádné známky otravy, či čehokoliv jiného.

Z místnosti s vodopádem žádná další chodba nevedla, a tak družina pokračovala chodbou původní. Chodba měla odbočku v jejíchž útrobách temně červeně prosvítávala horká láva. Družina se rozhodla pokračovat dál. Minula menší sál se sloupovím, uprostřed kterého bylo malé jezírko černé vody. Jark, jak ji uviděl se k ní vrhnul a znovu se napil. Kromě prostupujícího chladu však opět nic zvláštního neucítil.

Vyčerpaná družina se dostala po opuštění této místnosti do zvláštního kruhového sálu v němž stál kamenný obelisk a na něm leželo sedm válcovitých kamenných předmětů, každý jinak tvarovaný a u obelisku bylo vytesáno několik vět: „. Místnost ukončovaly masivní kamenné dveře s otvorem po straně. Klíče a klíčová dírk. Dlouho se dobrodruzi radili. Jeden z předmětů na kameni byl klíčem ke dveřím, ostatní mohly znamenat úplný konec všech nadějí na záchranu z prokletého podsvětí. Váhavé vybírání. Pak rozhodnutí. Ne všichni chtěli vybrat stejný kámen a tak nakonec rozhodla většina. k vybranému

kameni přistoupil Tom, uchopil jej a pomalu donesl k otvoru vedle portálu. Ohlédl se po ostatních. Světlo lucerny matně osvětlovalo jejich napjaté obličejy v nichž se zračila silná vůle žít. Pak se otočil, nepatrně zaváhal a nakonec kamenný klíč vhodil do otvoru. Bylo slyšet zvuk vzdáleného podzemního vodopádu, snad i tlukot srdcí dobrodruhů. O Jarkovu zbraň zavadilo nepatrné zazvonění. Svět strnul. A pak... se dveře začaly pomalu otevírat a jimi dovnitř vtrhnul čerstvý vzduch časného ranního lesa. Byli volní! Všichni prošli kamennou branou do předsálí se sloupovým, které ústilo do starého lesa. Svítalo. Tom se z druhé strany dveří pokusil o nalezení otevíracího mechanismu, ale nebyl úspěšný. Družina ale byla neskutečně unavená. Nebyla síla prohledávat vše důkladněji. Kroky všechny svedly k široké řece na úpatí kopce s Černou tvrzí a tam v hlubokém porostu všichni usnuli a spolehli se na Osud.

Trpasličí věž

(13. prosince 2008)

Pozdě odpoledne se družina probírala z posilujícího spánku. Slunce bylo schované za těžkými mraky a do mysli dobrodruhů se opět začal vkrádat tíživý pocit. Po zážitcích z podzemí tvrže se nikomu nechtělo déle zdržovat na dohled podzemního východu. Spousta otázek také čekala na odpovědi. Co Piack? Co tedy vlastně se záležitostí Černé tvrže? Kde se berou goblíni?

Odpovědi čekaly před družinou v Horní. Cestou zpět zachovávala družina obezřetnost. Setkání s černými rytíři nikoho nelákalo. Čím blíže však družina byla k Horní, tím více srdce dobrodruhů naplňovaly obavy. A skutečně. Nedaleko vesnice si dobrodruzi všimli stoupajícího kouře. S myšlenkou na Macclaury přidali všichni do kroku.

Družina se tiše proplékala stromovým na dohled cesty a tak nikým nepozorována dorazila až k přístupové zídce u vesnice. Na návsi však skoro nikdo nebyl. Pár obyvatel mířilo z návsi směrem k místu, kde měli své domy Macclaurové. A to bylo také místo, odkud stoupal dým. Tom se s ostatními domluvil na nepozorovaném přesunu pod jižní stranou vesnice přímo k jejich domům. Rozgestil se ozývalo Piackovo povzbuzení a štvání proti Macclaurům. V odpověď se vracel nezaměnitelný hlas

Zindlera Maclaura. Rozhovor nevypadal na přátelskou rozmluvu. Družině se podařilo proklouznout tiše za jižní řadou domů, ale kousek od domů Maclaurů prosvitěl kolem Drunkwanovy hlavy šíp z kuše. „Nestřílejte!“, zvolal nedbaje prozrazení Tom a všichni spatřili u jedné ze staveb opřeného barbara s namířenou kuší. Tepek Maclaur o dobrodruzích již slyšel od Zindlera a tak svoji střelbu zastavil a po příchodu družiny dovnitř kruhu stavení se se všemi přivítal a vysvětlil situaci. Piack zburcoval vesničany k definitivnímu vyřešení záležitosti s Maclaury, ale ti se mezi svými domy opevnili a bránili svoje pozice. V předu na barikádě u hořícího Zindlerova domu stála Sára s Erthanem a Aliou (jak se později barbarka představila) a drželi vesničany v šachu. Několik vesničanů se na barikádu sápal, ale zbraně Maclaurů je od tohoto úmyslu odrazovaly. V boji však bylo vidět, že Maclaurové nechtějí nikoho zabít.

Tom se pokusil přervat bojovou vřavu a křičel na Piacka aby celý ten chaos zastavil, ale Piack začal místo odpovědi štvát vesničany i proti družině. Přemlouvání bylo marné. Drunkwan se chopil své ohmatané kuše a pokusil se Piacka zasáhnout. Míření však v rozrušení nebylo tak přesné a Drunkwanův šíp Piacka minul. Strix se do situace vložila svými modrými blesky a Piack byl odhozen dozadu úderem povedeného kouzla. Alexandra takové štěstí neměla a její kouzlo selhalo.

Celý souboj a zmatek před barikádou byl však přerušen Gykoryho křikem že se objevili goblini a že unesli Vanesu, Zindlerovu ženu. Zindler všeho nechal a řtil se k východnímu okraji domů. U Gykoryho na východě se z lesa vynořili dva goblini. Gykory nečekal ani mžik a vrhnul se do boje. Na pomoc mu přišly šípy z Tomovy kuše, které jednoho goblina usmrtily. Druhý chvíli odolával Gykoryho úderům, ale svou silou nestačil. Jeho tělo ještě ani nedopadlo k zemi a již ho přeskakoval Zindler spolu s Gykorym a hnali se směrem, kudy měli zmizet goblini s Vanesou. Najednou všichni zaváhali. Okolím se rozlehl mocný a hluboký zemitý hlas, který pronikal až do morku kostí: „Smrteľníci, teď se vám pomstím!“

Na severu však mezi tím byla situace také komplikovanější – za Piackem se z lesa vynořili další goblini. Drunkwan přestal ostřelovat Piacka a zamířil na blížící se gobliny. Vesničané začali panikařit a utíkat směrem k návsi. Drunkwan se po výstřelu z kuše postavil mezi prchající a křikem se pokusil jejich útěk zastavit. U několika byl úspěšný.

Strix se podařilo zasáhnout goblina dalšími modrými blesky a poslední z viditelných goblinů se dal na útěk. Vzduchem kolem však prochrčel další hrůzný hlas: „Ne tak brzo!“

Strix se ještě pokusila o zhyponizování Piacka, ale kouzlo očividně nezabralo.

A pak se z lesa u svatyně Mauril vynořila vyšší mužská postava, zahalená do prazvláštního koženého krunýře. Jeho vlasy byly slepené do špinavých tlustých provazců a krk mu zdobily přívěšky z kamene, kostí a křoví čeho ještě. Tvor však nepřišel sám. Vlékl s sebou místního kněze Achryna. „Do propasti s vašimi bohy!“, zahučel. „Všichni se teď pokloníte mé bohyni Inace nebo tenhle smrtelník zemře!“, zvolal a chytil Achryna pod krkem kloubnatými prsty zakončenými ostrými kostěnými hroty. Tom se zeptal, proč by se té bohyni měli klanět a kdo vlastně ta bohyně je, ale jeho otázky byly položeny ve velmi špatnou chvíli a Urtumba (jak se tvor jmenoval) nepatřil mezi stvoření která by si chtěla povídat. Vztekle odhodil svou hůl a s náprahem Achryna svými kostěnými hroty probodnul. Vesničané se spolu s Macclaury za nenávistného řevu vrhli směrem k Urtumbovi. Ten ale bez pohybu stál a stále držel probodnutého Achryna.

Ohromná vlna nenávisti naplnila okolní ovzduší. Vesničané byli bez sebe hrůzou, nenávistí a vztekem, když tu náhle nade všemi ve vzduchu najednou zazářila jakási trhlina, ovál nebo něco podobného a velice rychle se to rozšířilo do šedavého pruhu. Z něj pak najednou vylétl veliký pták s kovově zbarveným zobanem a pařáty. Brúnak. Urtumba zajasal. Pak se otočil, pohodil vedle sebe probodnutého Achryna a odcházel. Tomovi se podařilo odcházejícího Urtumbu zasáhnout ale ten pouze máchnul rukou a hrozně se zasmál. Na jeho gesto zareagoval jeho čerstvě přivolaný pták a otočil se ke skupině vesničanů, Macclaurů a dobrodruhů. Při náletu nelidsky zaskřehotal a část vesničanů a také Alexandra byli srazeni omráčení k zemi. Pak se vrhnul na Ertana a náhle mu dýchnul do obličeje zelenavý oblak. Kolem to štiplavě kysele začpělo a Ertan se zhroutil k zemi, dlaněmi si držel svůj obličej. Všichni strnuli. Brúnak se však vznesl zpět do vzduchu a vydal se za svým odcházejícím pánem. Pár Macclaurů se vrhlo k Ertanovi, část vesničanů se rozběhla k Achrynovi. Po chvílce váhání a po výkřiku, že Achryn ještě žije se družina rozběhla ke svatyni. Achryn z posledních sil pověděl, že Urtumba je kněz Inaky, bohyně živelných katastrof a že chce odstranit věřící sedmnáctky a nastolit vládu svou a jiných bohů. Další slova však z Achrynových úst setřela smrt. Tak odešel věrný kněz Mauril, v nemalých bolestech a přeci s myšlenkou na setkání s Lamiusem a vyslechnutí si ortelu nad svým dožitým životem.

Tom zorganizoval jednotlivé potřebné úkoly – pohřbení Achryna, pomoc Ertanovi, průzkum Achrynova domu a zajištění ochrany vesnice. Došlo také k setkání s Piackem. Piack byl očividně zmatený a již při napadení se projevil jako slaboch, který chtěl ze šarvátky vycouvat. Piack mluvil zprvu zpupně, ale pak jej tíha toho, co způsobil, naučila pokornějšímu tónu. A tak se družina dozvěděla, že vše co chce Piack

udělat, je zachránit svého bratra z tvrze. Piack potvrdil, že s bratrem komunikují prostřednictvím poštovních holubů. Ares však dobrovolně z tvrze odejít nemůže. Jeho bratr také očividně netušil, že existuje spojitost mezi Černými rytíři (jejich zbrojí) a Aresovým kovářským uměním.

Poté co Piackovi došlo, jaká vina za aktuální události na něm leží, souhlasil se svou účastí na pozdějším setkání u Macclaurů a se spoluprací na záchraně Vanesy. K tomu však bylo třeba se nejprve domluvit se Zindlerem, který mluvil v podstatě za všechny Macclaury. Zindler si chvíli Piacka prohlížel s obličejem, ze kterého se nedař vyčíst žádný úmysl a pak ho náhle uhodil silně do tváře, až se Piack poroučel k zemi. Napřažená Zindlerova pomocná ruka však znamenala konec zúčtování a smír. Piack ji se zaváháním přijal.

V Achrynově domě našla družina několik lektvarů, náboženské knihy pojednávající o bohyni Mauril a k Drunkwanově velké radosti byla nalezena také alchymistická truhlička se surovinami k výrobě. I přes tyto nálezy však na všechny doléhal smutek nad úmrtím nevinného kněze.

Byla už hluboká tma, když se všichni sešli v domě Gykoryho Macclaura (Zindlerův dům byl těžce poškozený požárem a tudíž neobyvatelný). Všichni si všimli velice smutné tváře Lidky Macclaurové, jejímž mužem byl barbar Ertan. Jak se družina později dozvěděla, bylo to s jeho zraněním velmi vážné – jeho obličej byl prý velice znetvořen poleptáním kyselinovými výpary Brúnakova chřtánu. Drunkwan však našel alespoň nepatrnou pomoc Lidčinu muži a zároveň i možnost, jak by Piack mohl alespoň trochu odčinit své provinění. V ústraní se domluvil s Piackem na výrobě kovové masky na Ertanův obličej. Piack přislíbil všechnu svoji dovednost a um.

Mezitím byly probírány možné plány dalšího postupu. Macclaurové se dozvěděli od Toma, že místní lovec Taol ví, kde mají goblini své doupě. Stačilo pár pohledů se Zindlerem a Tom se vypravil k Taolovu domu, aby jej přivedl. Zindler jej následoval.

V Taolově domě bylo hrobové ticho. Ve světle lucerny se objevily mrtvolý dvou goblinů. Na Tomovo volání se však naštěstí ozvala odpověď a ze tmy se vynořil bílý Taol. Ještě teď se mu třásl ruce. Děkoval Mauril, že goblini jeho úkryt neobjevili. Tom na Taola zpřímá uhodil, aby Zindlerovi pověděl vše co ví o gobliní věži. Společně se pak vrátili zpět do Gykoryho domu.

Vše bylo domluvené. K věži spolu s družinou vyrazí Zindler, Gykory a Taol. Zbytek se postará o bezpečnost ve vesnici a Piack se pustí do práce, kterou mu uložil Drunkwan. Noc byla neklidná, málokdo doopravdy usnul a nocí začal foukat znepokojivý vítr plný šepotu.

Ráno se všichni dobrodruzi sešli ve svatyni Mauril. Někteří na její oltář položili jídlo, někteří peníze. Kolem bylo hluboké ticho, které uklidňovalo. Při odchodu všichni ve vzduchu ucítili podzimní vůni a ven je vyprovázel skoro nezřetelný závan teplého vzduchu, téměř jako vzdychnutí. A tak se za ranního rozřesku chladným a mlhavým lesem vypravila družina v čele s Taolem zprvu na severovýchod a po dosažení hlubokého údolí na severozápad. Cesta lesem se obešla bez zásadních překvapení a pod Taolovým vedením se podařilo objevit prastarou věž v údolí. Kdesi nad korunami stromů se ozval nepříjemný skřek a dobrodruzi se přikrčili. Brúnak nebyl daleko.

Věž byla z větší části rozpadlá či zhořelá, ale spodní patro s velkým vstupním obloukem ještě stálo. Byla prastará a Drunkwan hned poznal, že byla dílem trpaslíků. Prazvláštní na ní však bylo to, že styl stavby byl částečně odlišný od toho, jak současní trpaslíci stavěli. Jako by ji stavěl někdo z trpaslíků, ale jeho stavební styl byl dávno zapomenut. Byl čas vstoupit dovnitř, když tu se okolo dobrodruhů začala dít s lesem hrozná změna. Všechno najednou začalo schnout, vadnout, kapradí zhnědlo, jehličí opadalo a zůstal jenom mrtvý kruh lesa kolem věže. Vyděšené dobrodruhy ke spěchu pohнал nový výkřik Brúnaka, který se velmi rychle blížil. všem se podařilo vběhnout na široké schodiště vedoucí do podzemí a za sebou ještě zaslechli kovové zvonění Brúnakových pařátů a zobanu. Do nitra schodiště se za nimi však nevydal. Schodiště stále klesalo až vyústilo do rozlehlého sálu se sloupovým, v jehož vzdáleném čele stála vysoká a též již značně zaslá socha mohutné postavy v rytířské zbroji. Sál však nebyl zdaleka tak opuštěný, jak na první pohled vypadal. Dva goblini s kyji a jeden s dlouhou holí se na dobrodruhy hned vrhli. Zasyčela kouzla a Taol zakřičel obklopen modrými mihotavými plamínky. Drunkwan s Tomem začali ihned střílet, Strix vrhla svou dýku. Když se Taol vzpamatoval z návalu bolesti způsobeném goblinovým kouzlem, napnul svůj luk a dobře mířenou ranou gobliního šamana prostřelil. Své provedla i Tomova kuše. Ostatní goblini nakonec také podlehlí zbraním družin, ačkoliv se to bez zranění na straně družiny neobešlo. Sálem se rozhostilo ticho. Stíny sloupů a dobrodruhů se mihotaly po prastarých kamenných zdech a odpočívadlech.

Drunkwan se sklonil ke své truhličce z tmavého dřeva a začal s pomocí flakónku a různých dalších surovin vyrábět léktvar. Strix si ošetřila svá zranění. Po chvíli a zběžném obhlédnutí sálu se dobrodruzi

vydali vstříc hlubinám trpasličího podzemí. Na jih od sálu našli čtyři větší místnosti s jakýmsi zařízením na ovládání dřevěných plošin jezdicích šachtou do nižších pater. Hnací zařízení připomínalo topeniště propojené s menší nádrží na vodu. Veškeré vybavení však bylo ve velice špatném stavu a snad jen díky tomu, že podzemí nebylo vlhké se ještě nerozpadly. Dobrodruzi se rozhodli se zařízením nehýbat a vydali se na další průzkum. Chodbou vedoucí na sever a odbočkou na východ se dostali do obdélníkové místnosti s roznošenou hromadou popela a strusky. Průzkum místnosti přerušily blížící se zvuky a skřehotání. Družina zavřela okeničky lucerny a v temnotě čekala na příchozí. Ústí místnosti vedoucí do chodby odkud přišli se za malou chvíli osvětlilo plápolavým světlem louče a družina zahlédla dva procházející gobliny. Potichu, jak jen to šlo, se dobrodruzi vydali za hranici světla za nimi. Postup byl riskantní, ale vyšel. Náhlý útok zezadu v hlavním sále goblini nemohli přežít. Tom s Drunkwanem oba gobliny rychle usmrtili svými dobře mířenými šípky.

V sále se opět rozhostilo ticho. Zdálo se, že nikdo další nepřicházel. Všichni se vrátili zpět do obdélníkové místnosti a odtud do místnosti na jihu. Již při prvním obhlédnutí místnosti bylo jasné, že kdysi dávno sloužila jako kovárna. Šest zaslých kovářin a výheň u východní stěny nebyly používány snad po staletí. Při průzkumu místnosti našel Drunkwan v hromadě prachu strusky a popela zapadlou truhličku. Po důkladném prozkoumání však nenalezl nic, čím by se truhlička dala otevřít. Tomovu zkušenějšímu zrakovi však neunikla nenápadná otevírací páčka a truhličku otevřel. Uvnitř ležely dvě precizně vyrobené dýky. Při jejich potězkání se zdály být výborně vyvážené a skvěle padly do ruky.

Na jihu na kovárnu navazovala ještě jedna místnost s podobným zařízením a dřevěnou plošinou, jakou již družina několikrát viděla. Zařízení vypadalo značně zachovaleji než předchozí čtyři. Ani zde se však družina neodvážila se zařízením manipulovat.

Po návratu do hlavní chodby se všichni pustili dál na sever. Na nejbližší křižovatce znovu odbočili na východ. V kamenné místnosti stála jedna kamenná lavice za druhou. Z místnosti byl směrem na východ prokopán průchod někam do tmy. Tom i Drunkwan zpozorněli. Cosi živého bylo v průkopu. Jen tak tak se všichni stačili připravit k případnému boji, když se z prokopené chodby do místnosti za téměř neslyšného pískání vrhl zmutovaný netopýr. Drunkwan čelil jeho prvnímu náporu a ustupoval, aby vytvořil prostor pro útok ostatních. Strix vrhla svoji dýku, ale ta se zazvoněním minula a zmizela ve tmě prokopené chodby. Postupný Drunkwanův ústup vytvořil prostor pro střelbu a tak se staly Tomovy šípky netopýrovi osudnými.

(7. března 2009)

Družina dlouhou chvíli nehybně vyčkávala a upřeně pozdrovala temné ústí prokopaného tunelu. Žádné zlověstné pískání, žádný pocit čehokoliv živého, žádné kroky. Ticho. Jen mihotavé stíny se zrychleně pohybovaly po osvětlených kamenných stěnách.

Hrubě vykopaný tunel ústil do precizně vytesané kamenné kruhové místnosti od jejíhož klenutého stropu se k zemi vinuly čtyři pruhy proplétaných ornamentů. Drunkwanovi ta práce přišla čímsi známá a přesto působila, jako by ji nikdo z žijících trpaslíků nevytvořil. Místnost sloužila netopýrům jako hnízdo, a družina zde také našla dvě mrtvolky goblinů. O jejich osudu dobrodruzi marně přemýšleli. Po podrobném prohlédání místnosti družina prozkoumala ještě chodbu vedoucí na jih. Její konec všechny překvapil. Chodba ústila do místnosti spojené s bývalou kovárnou tajnými dveřmi, kterých si dobrodruzi z druhé strany nevšimli.

Po návratu do hlavní spojovací chodby vedoucí na sever byl v dalším západním sále s kamennými lavicemi a stupněm objeven slepý a zřejmě špatně slyšící vrásčitý goblin. Z jeho reakce se dalo vytušit, že považuje družinu za gobliny. Tom se pokusil na goblina promluvit, ale jeho reakce nevěstila nic dobrého. Když jej Tom uchopil za ruku, začal stařec vydávat nesrozumitelné skřeky. Celou situaci zachránil Drunkwan který se pokusil skřehotat podobně jako stařec, což nahlučlého goblina ztuhlilo. Tom podal starci měch s vodou a ten se hltavě napil. Poloprázdný měch křečovitě svíral na prsou. Alexandra se však pokusila dotknout dřevěného přívěšku, který měl stařec zavěšený na krku. Svou chybu si uvědomila až po té, co se stařec hbitě ohnal holi, a rozzuřil se. Jeho vrískání se začalo rozléhat sálem a nezadržitelně mizelo v okolních chodbách. Tu se najednou do všech opřela podivná teplota a velice páchnoucí vlna vzduchu. Torwel na nic nečekal a chytil goblina pod krkem a Jark jej položil na zem, kde byl stařec svázn. Torwel však s hrůzou zjistil, že se mu na batohu i na šatech, dokonce i ve vlasech objevila bělavá mazlavá plíseň. Stejně to bylo i u ostatních. Jen stařec zůstal plísňové nákazy ušetřen.

Družina se rozhodla k dalšímu postupu hlavní severní chodbou. Sál, do kterého je chodba zavedla, zdobil kamenný trůn na stupni na východě a na západě mizelo v hlubinách podzemí točené schodiště. A právě zde družina zaslechla stoupající kroky. Když se k nim přidalo i gobliní zaskřehotání, bylo jasné, že dojde k boji. Všichni zaujali pozice a gobliní stařšina byl posazen na trůn. Jaký rozdíl oproti dávno zapomenutým dobám kdy na kamenném trůnu mohl sedět vznešený trpasličí vůdce, kníže či král. Kroky

se blížily a nad úrovní podlahy se objevila hlava prvního goblína. Rozpoutal se pro goblíny značně nevýhodný boj. První goblín padnul pod těžkou ranou Zindlerova meče. Tom s Jarkem se boje neúčastnili a na druhé straně sálu hlídali starce na trůnu. Jarkovi se zdálo značně podivné, že starce nijak nereaguje a stále více předklání hlavu. Rozhodl se tedy, že každou chvíli do goblína štouchne rukojetí meče. U schodiště se objevoval další a další goblín, ale jejich nevýhodná pozice pro ně znamenala jistou smrt a pád zpět pod schodiště. Alexandřin vyčarovaný magický štít tak nemusel vykrývat prakticky žádné útoky goblínů. Goblíní starce se Jarkovi nakonec zdál natolik podezřelý, že uchopil svůj meč a mířeným švihem utal goblínímu starci hlavu. Kamenný trůn zkropila goblínova krev a vlila se do omšelých klíček vytesaných v kameni. Hlava dopadla na zem se smrtelným šklebem v tváři, tělo zůstalo trochu zvráceně sedět na trůnu. I u schodiště bylo dobojováno. Nikdo nebyl významněji zraněn.

Podle kreslené mapy bylo jasné, že celé patro bylo zřejmě prozkoumáno. Nebyla zde však nalezena žádná známka po unesené Vanese. Zindler byl stále více nervózní. Taol i Saša se jej pokusili uklidnit, avšak marně.

Družina vstoupila opatrně na točité kamenné schodiště. Sešlapané a obroušené kamenné schody stále klésaly do hlubin a nakonec schodiště vyústilo do dalšího sálu. Jeho severní strana byla lemována kamennými sochami trpaslíků ve zvláštní zbroji. Ze sálu vedly dvojité sešlé železné dveře na východ a jedny dveře na jih. Tor se pokusil odhalit stopy na podlaze. Podle jeho průzkumu byla používána velice často spojnice mezi schody a východními dveřmi. K jižním dveřím ale žádné kroky nevedly. Díky tomuto poznatku se družina rozhodla právě pro průzkum jižních dveří. Za nimi vedla krátká jednosáhová chodba jejíž konec byl zatarasen zapřeným dřevem. Dveře, které byly za zátarasem viditelné, neměly být očividně otevřeny z protilehlé strany. Tom s Torwelem se postavili na hlídku v sále se sochami a ostatní rozebrali zátaras a vynosili jej zpět do sálu. Jark otevřel zatarasené dveře a před ním se objevila větší kruhová místnost při jejíž západní stěně ležela velká hromada hrubého popela. Situace se však změnila v sále s kamennými sochami, neboť do sálu vstoupilo několik goblínů. Torwel i Tom se rychle stáhli do jižní chodby za zbytkem družiny a zavřeli za sebou dveře. Chyběl však materiál na jejich zatarasení a tak Torwel ostražitě čekal spolu se Sašou a Taolem u ústí chodby vedoucí k těmto dveřím.

Jark zatím na jihu vyrazil další chodbou spolu se Zindlerem, Alexandrou a Tomem. V další místnosti objevili dobrodruzi zhorčené kamenné regály. Ale nebyli zde sami. Mezi regály se plížily tři obří krysy. Jejich udolání však čtyřem dobrodruhům velkou práci nedalo a tak bylo brzy po boji. Zindler pak uchopil

do svých mohutných rukou kus kamenné desky. Při jejím zvedání však odkryl jakousi truhlu či schránku ležící pod hromadou sutí. Rychle o tom řekl Tomovi a vydal se zpět k severním zavřeným dveřím, které hlídal Torwel a další. Kamen vhodně posloužil k jejich zapření. Ze severního sálu se však nikdo do chodby vstoupit nepokusil a Tor jen občas zaslechl nějaké zvuky přicházející ze sálu.

Jark spolu s Alexandrou vyrazili sami odvážně a trochu netrpělivě na další průzkum. Ze skladiště s kamennými regály vedla chodba dál na jih. Byla kvalitně tesaná, ale chyběly jakékoliv známky ozdob z předchozího patra. Chodba byla i širší. Zcela bez rozmyslu vešli Jark a Alexandra do další místnosti. Zde však byli oba překvapeni větším hejnem obřích krys, které zpoza rohu místnosti zaútočili jak na Jarka, tak na Alexandru. Zprvu snadný boj se postupně začal měnit v boj o holé přežití. Volání o pomoc přišlo už pozdě. Krysy zuřivě kousaly do Jarkových a Alexandřiných nohou a i přes její statečnou obranu se krysám podařilo způsobit velice těžká zranění. Z otevřených ran rychle unikala krev a Alexandře se náhle zatmělo před očima. Její útlé tělo zavrávalo a padlo přímo před rozzuřené chřtány podzemních krys. Poslední pohled na klenutý kamenný strop a pak už jen Alexandra zhlédla vyceněné tesáky nejbližší z krys. Poslední zbytek života vyprchal z jejího těla v několika málo okamžicích. Její prsty povolily stisk hole a ta vypadla z ruky, již už nikdy neměla posloužit.

Když Jark spatřil mrtvé tělo Alexandry, zuřivě se dal do boje se zbývajícími krysami. Z chodby mu na pomoc mířila i Strix. Jark byl při boji také citelně zraněn, ale nakonec se podařilo všechny krysy zlikvidovat. Život Alexandře se však navrátit již nedal.

Družinu zřtil smutek nad Alexandřinou smrtí. Jark její tělo donesl do skladu s regály. K nehybnému Alexandřinu tělu poklekla Saša, lehce přejela prsty přes oči bílého obličej a tiše něco zašeptala. Svoje slova si však ponechala pouze pro sebe.

Situace však byla značně nebezpečná a nebyla možnost tělo Alexandry kdekoliv pohřbít. Zindler si dával za vinu její smrt. Času nebylo nazbyt. Ani na truchlení. Nakonec dobrodruzi rozdělili užitečný Alexandřin majetek mezi sebe a její tělo opatrně uložili do rohu místnosti. Na nehybný obličej se sneslo několik zrněk kamenného prachu, paže zkřížené na prsou, osvětlené jen slabým světlem lucerny.

Byl čas myslet na příští vteřiny a minuty. Tom rozdělával nalezenou schránku zabalenou ve zvláštním a očividně nepromokavém obale. Uvnitř našel deset podlouhlých válečků zakončených delší tyčkou a pod nimi smotaný kus jakéhosi provázku. Z válečků byl pronikavě cítit střelný prach. Alchymista Drunkwan je ihned poznal. Ve schránce ležely rachejtle, jaké Drunkwan vidával při výcviku u svého alchymistického

mistra. Vysoce výbušné a někdy také značně nespolehlivé. Zindler se nabídl, že bednu s rachejtlemi sám ponese.

Jen s těžkým srdcem opouštěli dobrodruzi Alexandřino tělo. Bylo třeba jít dál. Na jihu našli dobrodruzi čtyři propojené místnosti s šachtami vedoucími skrz strop nahoru. U šachet byla stejná zařízení jako v horním patře a i pozice šachet na kreslené mapě naznačovala, že se jedná o propojení horního a tohoto dolního patra. Z jedné z místností vedl klenutý tunel skrz který probíhaly dvě stopy kolejnic. O několik sáhů hlouběji v tunelu odbočovala chodba na východ. Dobrodruzi se rozhodli koleje dál nesledovat a vstoupili kratší spojovací chodbou do místnosti. Zde našli znovu šachtu vedoucí do vyššího patra a také zařízení, které mohlo sloužit jako motor pro plošinu. Zařízení bylo v daleko lepším stavu než ta, která viděli v předchozích místnostech. Nikde však nebyla ani voda, ani dřevo, kterým by se možná dal motor uvést do chodu.

Družina vyrazila dál na sever. Severní místnost byla plná kamenných regálů, několik jich dávno nevydrželo tíhu staletí. Na mnohých ležely železné ingoty. Družina místo pozorně prohledala a podařilo se jí nalézt mezi zašlými kovovými odlitky také kus neobyčejného kovu. Trochu připomínal stříbro, ale byl zažloutlejší. Lintir. Kovy vyžadující magické zpracování. Pozůstatek pradávne výroby v podzemních pecích.

Jejich majestátnost nebo spíše její zbytky byly k vidění ve velkém sále severně od skládky. Ještě i teď z šachet pod pecemi řevavě žár a kreslil znepokojivé zarudlé tvary skrz prorezavělé a propálené stěny pecí. Ze severu do slévárny ústilo kolejiště širokými dvoukřídlými vraty. Místnost byla lemována vysokým ochozem, z nějž k pecím klesala široká rampa. Kolsem byl všude napadaný lehoučký šedivý popílek. Saša a Jark se rozhodli pece prozkoumat blíže. Ale místo mělo své prokletí. Ze šachet pod pecemi se vynořily ohnivé bestie připomínající hořící kočkovitou šelmu. Epyry. Jejich sálavý žár tepal prostor nenávistí. Rozpoutal se zuřivý boj. Jark se Sašou se snažili ubránit sálavému žáru a z ochozu střílel po Epyrách Tom a Taol. Bestie začaly podpalovat místa, kde stáli útočníci, čímž znesnadňovaly střelbu. Jark se v jednu chvíli ocitl v obklíčení obou nestvůr, ale přesná střela z Tomovy kuše jednu z Epyr usmrtila. Strix se pokusila zasáhnout Epyru dýkou, ale nestvůra byla rychlejší. Byl to nakonec Jarkův útok, který vše rozhodl a druhá Epyra padla k zemi. Mrtvá těla však stále ohnivé sálala. Bylo to velice zvláštní, ale jejich srdce vůbec nechladla. Torwel se pokusil polít mrtvé tělo Epyry vodou, ale ta pouze prudce zasyčela a vypařila se.

Mrtvá, ale stále znepokojivě žhnoucí těla Epyr moc klidu družině nepřidávala. Torwel jednu z nich setnul a probodl jí srdce. Ani v této chvíli však srdce Epyr nepřestala žhnout.

Po průzkumu zbývajících částí kolejíště se družina vrátila do prostor s kamennými regály a pokusila se otevřít dveře vedoucí na východ. Saša a Torwel se pokusili o jejich vyražení, ale úspěšní nebyli. Dveře byly zřejmě zatarasené z druhé strany. Do mysli dobrodruhů se začala pomalu vkrádat vtíravá myšlenka – co když byly zataraseny i příchodové dveře ze vstupního sálu? Byl čas na odpočinek. Družina rozbila svůj tábor v místnosti blízko překladiště a s těžkým srdcem se pokusila trochu obnovit své síly.

(6. února 2010)

-15. klídna-

Bylo ráno? Den? Večer? Nikdo z družiny na otázku po probuzení nedokázal odpovědět. I když se v tabitských vrších pomalu šířilo ospalé ranní světlo hustou mlhou, zde v podzemí nikdo netušil, která část dne je tam nahoře pod širým nebem. Podzemí vypadalo stále stejně nehostinně. Nepřátelsky. Do rozespálých mysli se znovu vkradla myšlenka na skutečnou situaci, ve které se všichni nacházeli. Byli obklíčeni a chyceni v pasti. Žádný další průchozí východ zčásti podzemí, ve kterém nyní byli, neexistoval. Zindler, ztrápený myšlenkami na svou ženu, seděl u studené zdi a bez hnutí hleděl před sebe. Síla a naděje a odhodlání se kamsi ztratily. Všichni na sobě cítili tíhu prožitých i očekávaných událostí. Jako by tušili, jaká další hrůza je vpředu ve tmě čeká.

Mezitím, co ostatní vstávali, se Tom tajně vykradl do sálu s rozpadlými pecemi. Mrtvé epyry stále ležely beze změny tam, kde je zbraně zbavily přizračného života. Srdce pořád žhnula. Při pečlivějším ohledávání tajemných živočichů Toma vyrušily kroky ostatních. Drunkwan začal nabízet výrobu rozličných lektvarů, jen aby někdo vyjmul žhnoucí srdce z mrtvých těl. Srdce se podle něj mohla využít v zvláštních strojích, které možná poháněly plošiny sjíždějící sem do hlubin podzemí. Trowel se pokusil Drunkwanovi vyhovět, ale žár mrtvých srdcí neumožňoval jakoukoliv přímou manipulaci. Nakonec se srdce z epyry vyjmout nepodařilo. Čas všechny příliš tížil.

Družina se vrátila do místnosti s dveřmi, které se ji před odpočinkem nepodařilo otevřít, a Saša s Torwelem se pokusili dveře vyrazit. Neúspěšně. Strix si chvíli pohrávala s myšlenkou na teleportování

do prostoru za dveřmi, ale nebezpečí vlastní smrti bylo příliš silné. Bylo třeba dohodnout další postup. Jedinou reálnou možností jak uzavřeného prostoru ven, bylo rozebrání vlastního zátarasu, který družina vytvořila při úprku před skupinkou goblinů.

Bylo velmi těžké projít místností, ve které leželo mrtvé tělo Alexandry. Zindler ještě více svěsil hlavu. V očích se mu dalo vyčíst, jak si ztrátu Alexandřina života vyčítá. Kdo mohl v tu chvíli tušit, že obětí ještě není konec? Na Alexandřině zaprášeném obličejí vykreslovalo světlo z lucerny žalující stíny. Nikdo se neodvážil na její tělo znovu pohlédnout.

V zabarikádované místnosti na severu se družina zastavila a naslouchala. Za zabedněnými dveřmi bylo jasné slyšet i cítit hlídající gobliny. Erika, Torwel a Saša se dali do rozebírání zátarasu a zbytek se posunul za místnost do chodby. Drunkwan se odhodlal k použití nalezených rachejtlí. V chodbě se připravil k odpálení a vyčkával, až z předpokládaného místa dopadu zmizí Erika a ostatní. Zátaras byl odstraněn. Erika, Torwel a Saša se stáhli zpět ke stěnám kruhové místnosti. Dveře se náhle otevřely a do třísáhové chodby mířící do kruhové místnosti se nahrnuli tři goblini. Jejich vytáhlé postavy byly oděny jen do hadrového oblečení a v rukách svírali kamenné zbraně. Drunk chladnokrevně zapálil doutnák u rachejtle a zamířil. Ač ostatním tvrdil opak, nikdy s rachejtlemi nemanipuloval. Odpal díky tomu zdaleka nebyl jistý a rachejtle ve svém letu gobliny minula a vybuchla na rohu ústící chodby. Ze zdi se vyštípaly větší kusy kamenu. Goblini byli shozeni na zem, ale očividně nebyl zasažen ani jeden. Ke slovu se musely přihlásit zbraně. Torwel byl k prvním dvěma goblinům nejbližší a bez zaváhání se pustil do zuřivého boje. Jeho úderům po chvíli podlehli oba útočící goblini. Třetímu se podařilo z boje uprchnout. I přes pomoc Saši se jeho útěku nepodařilo zabránit.

Ve vstupním sále se Torwel pokusil odhalit směr, kterým goblin utekl. Strix se mezitím lehce opřela o zed' a napila se pro uklidnění medoviny. Goblin se do horního patra po schodišti nevracel. Bylo třeba prozkoumat širokou východní chodbu. Její zdi lemovaly výklenky s pradávnými trpasličími sochami. Působení různých sil zde v podzemí však značně poškodilo jejich mistrné provedení a krásu. Myšlenka na uprchlého goblina všechny popoháněla kupředu a bohužel také družinu zhavila ostražitosti. Jark v plném běhu u třetího výklenku spustil náslapnou past. Ze zdi se vymrštilo prohnuté rameno zakončené ostrými bodci. Jark byl odhozen o sáh zpět a bodce mu způsobily dost vážné zranění. Se sveřepostí vlastní trpaslíkům se však celý zakrvácený opět zvedl, a když zjistil, že jej nohy stále ještě nesou, vydal se spolu s ostatními dál. Chodbu lemovalo při jižní straně sedm dveří. Klenba chodby se za sedmými dveřmi

zřejmě kdysi dávno zřítíla a zavalíla cestu dál na východ. Družina prozkoumala dveře. Před čtvrtými byly na chodbě složeny různé kusy dřevěných tyčí a také kupa kamení, která byla zřejmě určena ke štípání. V místnosti za dveřmi narazila družina na gobliního řemeslníka. Na kamenné lavici leželo několik hotových kamenných palcátů a dva a oštěpy s kamennou špičkou. Vzhledem k předchozím událostem se nikdo neodhodlal k jakémukoliv jednání a došlo k boji. Řemeslník zařval. Saša jej však svým silným a přesným výpadem stala. Bezhlavé tělo se teď již tiše svezlo k zemi. Všichni ztuhli. Ticho, které však kolem vládlo, napovídalo, že ještě nebyli prozrazeni. Jedny z dveří ústily do chodby, která se mezi prázdnými místnostmi propletla více k jihu. Dalšími z mnoha dveří dobrodruzi vstoupili do prostor, které jako by byly netknuté gobliní přítomností. Klenba byla zdobena mnoha ornamenty a zdi byly hlazené s nevidanou pečlivostí. Chodba obcházela velkou kruhovou centrální místnost, uvnitř které byly vystavěny čtyři zdobené kamenné sarkofágy. Mezi nimi byl vztyčen kamenný sloup a na jeho vrcholku ležela jakási kamenná koule. Nebyla však obyčejná. Daleko spíš než kamen připomínala křemen, z jehož nitra na povrch vyvěralo žlutavé světlo. Celý sál jím byl prosvícen a světlo mu tak propůjčovalo vznešenou atmosféru. Klid a posvátnost tohoto sálu se nikdo nepokusil narušit.

V okružní chodbě narazili dobrodruzi na dva další sarkofágy. Jejich vzhled se však nemohl rovnat se sarkofágy v osvětleném sálu. V obou ležela mrtvá těla trpaslíků. Ležel zde také uschován starý pergamen. Jeho písmena byla podobná dnešnímu písmu jen vzdáleně. Přesto pomocí podoby některých písmen dokázala družina doplnit chybějící významy a tím také pergamen vyjevil celý svůj text:

„... nápory skřetů sílí. Ustupujeme. Už pět let pořád to samé. Derhelmův vrch a porážka tam byla určitě chvíli, kdy se rozhodlo o zkáze všech trpaslíků a začátku konce Devíti knížectví. Porážka je tak hořká...“

Drunkwanovi, ani nikomu dalšímu tento zápis mnoho neřekl. Nic, co znali z historie Asterionu, se nepodobalo znění textu. Nikomu nic neříkal pojem Derhelmův vrch.

Bylo třeba vyrazit dál. Družině jako by se nechtělo opouštět tyto vzácné a klidem a vznešeností prostoupené podzemní prostory. Vanesa. Je ještě naživu? Měla Alexandřina smrt vůbec nějaký smysl? Rychle kupředu! Je třeba vytrvat.

Byli zpět v hrubě tesaných chodbách. Další (kolikáté již?) rezatým železem kdysi zpevněné dveře a za nimi široká chodba s výklenky ukončená širokou křížovatkou s dvěma dvoukřídlými vstupy. Prostory byly zcela jistě obývané. Chodbu nepokrýval prach a vzduchem se nesl zápach masa. Za jedněmi z velkých dveří bylo slyšet zvuky nějaké činnosti. Jark, Tom, Torwel, Erika, Strix, Drunkwan a Saša spolu

s Taolem a Zindlerem se na malou chvíli zastavili. Bylo třeba jednat rychle. Bylo třeba zabránit prozrazení. Situace vypadala nebezpečně a nikdo si nechtěl připustit, že byla vcelku i zoufalá. Nakonec se dobrodruzi dohodli na rychlém vpádu do místnosti, ve které někdo očividně pracoval a odtamtud zahájit případný útok do jižní chodby křížovatky. Všichni se na sebe podívali. Ruce odvázně stiskly zbraně. Zavládla nekonečná vteřina ticha a pak se vše dalo do pohybu. Rychlý běh, otočka, rozražení dveří a vpád do severní místnosti z křížovatky se zdály snadné. Manévr se téměř podařil. Z jižní místnosti však do běhu vpadli goblini, kteří již o družině věděli. Přepadení se rázem proměnilo v boj na dvou frontách. Severní místnost byla určena pro porážení zvláštních zvířat s tlustou kůží. Na lavicích leželo několik stažených kůží a větší množství masa. U zde se válely zbytky z kostry velkého zvířete. O její zpracování se staral pár značně silně vyhlížejících goblinů. I přes moment překvapení v rukách svírali těžké železné sekáčky. Saša a Erika se na gobliny bez váhání vrhly. Goblinům se chvíli podařilo úspěšně odolávat, ale nakonec útokům oba podlehli.

Daleko horší však byla situace na křížovatce. Do prudkého souboje se dostal Torwel, který na střet s přesilou nebyl připraven. Statečně odolával náporu, ale síla dvou goblinů byla na Torwelu obranu příliš. Vedle stojící Strix se podařilo vyhnout útoku třetího goblina. Torwel začal ztrácet síly. Přímý zásah do hrudi jej zcela ochromil a chybějící pozornosti využil druhý goblin k prudkému bodnutí. Torwel vykřikl. Chvilí se pokoušel ještě ustát hroziou tíhu zranění a pak se bez života svezl k zemi. Tak skončil život nemálo statečného hraničáře, který z Dračího stínu odešel se svými přáteli za dobrodružstvím do Tabitských vrchů. Hraničáře, na jehož život padl stín Černé tvrže, a i když mu zdánlivě dokázal uniknout, nakonec v jeho dohledu přišel o svůj život. V prudkém střetnutí však nebylo možné Torwelovo tělo nijak odklidit a po chvíli jej překryla mrtvola jednoho z útočících goblinů. Z jižního směru se náhle vzduchem ozval ženský výkřik, volající Zindlerovo jméno. Vanesa! V zápětí se však prostor chodeb naplnil hrubým, až skřehotavým, smíchem. Před nohama všech dobrodruhů se najednou objevily odporné zelené ploštice a svými kusadly se začaly sápat po jejich nohách. Naštěstí však příliš velkou výzvu v boji nebyly. Goblini však získali čas a začali se stahovat do velkého sálu na jihu. Změna jejich chování byla více než podezřelá. A pak se to stalo. Východní, doposud zavřená dřevěná dveře se silně otřásly. A pak znovu a znovu. Poslední nápor však dřevo nevydrželo a do chodby vtrhlo rozzuřené zvíře – tlustokožec – fungon. Mohutné zvíře se obořilo na Sašu, ale ta jej obratně svými útoky zaměstnávala. Drunkwan se pokusil rozestavit rachejtle do výhodné polohy, ale v chodbě byl příliš velký zmatek a

nedalo se přesně mířit. Zbytek družiny se začal přesouvat do jižní místnosti. Chodba se tak trochu uvolnila a umožnila zamířit Tomově kuši. Její střela se stala fungonovi osudnou. Šíp proletěl chodbou přímo do fungonova oka a ukončil život rozzuřeného zvířete.

I přes nesmírně vyčerpávající boj nebylo možné spočinout. Z jihu se ještě několikrát ozval ženský výkřik. Jižní sál byl značně rozlehlý. Vysokou klenbu podbíraly čtyři sloupky. Z východu byly do místnosti probourány značně široké průchody odkudsi z podzemí. Ve velkém sále stál Urtumba a další čtyři goblini. Za ním se tyčil jakýsi totem s několika seschlými lebkami a různými dřevěnými přívěsky. Urtumba se smál.

Drunkwan ještě před útokem, v chodbě vedoucí do sálu, naskládal rachejtle připravené k odpálení. Za ním stál Taol s připraveným mečem k útoku. Ve fungonově stáji totiž ještě stále žil jeden z fungonových pánů. Zbytek družiny se vrhl do Urtumbova sálu. Jejich cílem bylo odvést pozornost a uvnitř sálu se rychle uhnout do strany, aby mohl Drunkwan zaútočit na Urtumbu rachejtlemi. Šlo o vteřiny. Již při Eričině vpádu se však jednomu z goblinů podařilo zaútočit v těsné blízkosti vchodu. Mezitím Taol za Drunkwanem úspěšně ze zálohy skolil goblina z fungonovy stáje, který se pokoušel nenápadně vlízt za Drunkwanova záda a zabít jej. Do Urtumbova sálu se podařilo dostat i Saše a nakonec i Tomovi a Jarkovi. Jeden z goblinů padl pod Eričinou zbraní a uvolnila se hlavně chodba, v níž byl zakleknutý Drunkwan s připravenými rachejtlemi. Urtumba se celou dobu pokoušel o seslání zaklínadla, ale Tomovy neomylné šípky jej pokaždé ze zaklínání vytrhnuly. Urtumba však na bolest nijak nereagoval a pokaždé se znovu pokusil o vyvolávání. Drunkwan mezitím pečlivě zamířil, zapálil doutnák a rychle vypustil hořící střelu vstříc Urtumbovi. Rachejtle jej ale minula a vybuchla až za Urtumbou. Její exploze však rozmetala stojící totem. Urtumba začal ustupovat. Bylo zřejmé, že chce zmizet v podzemním labyrintu. Drunkwan zapálil druhou rachejtle a tentokrát zamířil kus před Urtumbu. Rachejtle sice minula zamýšlený cíl, ale její výbuch nakonec stejně Urtumbu zasáhl. Jeho tělo na chvíli zmizelo v plamenech střelného prachu a poté bez života dopadlo na kamennou dlažbu sálu. Ostatní goblini byli také pobiti.

Zindler již na nic nečekal a rozběhl se ke své ženě, která byla připoutána k jednomu ze sloupů. Byla zachráněna. Jeden život za dva životy dobrodruhů. Výprava si vyžádala krutou daň.

(24. dubna 2010)

Jakoby se na chvíli zastavil čas. Nehostinné podzemí přestalo být důležité, okolo ležící těla goblinů nikdo nevnímal. Zindler opatrně odpoutal Vanessu od sloupu a objal ji v náručí. Dobrodruzi věrni svým instinktům mezitím prohledali mrtvé.

Drunkwan si jako trofej vzal dřevěnou sošku ženy bizarních tvarů z Urtumbova krku. Tom v jeho váčku našel tutéž podobiznu, zhotovenou ze zlata. U ostatních mrtvých nebylo nic zajímavého. Velkým problémem se začaly zdát prokopané průchody z hlubin země do kamenného sálu. Veškeré úvahy však přerušila Zindlerova prosba ke spěchu. Vanessa se zhroutilá.

Družina se vydala bez otálení na cestu ven z podzemí. Zindler, ač oslabený bojem, statečně nesl svou ženu na zádech. Jeho síly však nebyly nevyčerpatelné a tak Vanessu vynesl na čerstvý vzduch tabitského lesa jen s největším vypětím. Družina se pokusila Vanesse pomoci všemi svými prostředky.

Les v Tabitských vrších však družinu vlídně nepřivítal. Všude ležela hustá a lezavá mlha. Viditelnost byla mizerná. V troskách věže však neměli zůstat sami. Z lesa k věži mířilo pět neznámých bytostí. Díky Drunkwanově a Tomově pozornosti a vidění se všichni stihli včas připravit na případný boj. Vše ztichlo. Zindler zoufale sledoval svou ženu a byla na něm vidět obrovská netrpělivost.

Brzy se mlhou ozvaly i hlasy. Vše bylo jasné – goblini se vrací do svého doupěte. V ústrety jim přiletěly šípky z Tomovy a Drunkwanovy kuše. Rozzuření goblini se vrhli na družinu. Zvolili však nejhorší možnou taktiku boje. Šípky z kuší je postupně začaly posílat k zemi. Hluboko v mlze se pronikavě modře zablesklo a dobrodruzi zaváhali. V jejich okolí se však nic nestalo a goblini ještě nebyli poraženi.

Poslední šíp našel svůj cíl. Goblin dopadl do vlhkého hnědého listoví. Družina však nehnutě a připraveně vyčkávala dál. V mlze bylo cosi dalšího. Čtyři postavy se blížily k ruinám věže. Nové šípky byly založeny do kuší. Napětí rostlo. Z mlhy však vystoupili čtyři muži s holemi v ruce. Prostě oblečení, silné ruce třímající hole z tvrdého dřeva. Zarostlé tváře svědčily o tom, že nepřichází z míst oplývající civilizací.

Tom po mužích křiknul, kdo jsou a co hledají. Vialar, Alfár, Sisor a Moar, jak se muži jmenovali, s pevností v hlase odpověděli. Zdálo se, že nebezpečí nehrozilo. Po kratším seznámení Vialar družině popsal poslání Strážců. Temnota, která se šíří z Černé tvrže lační po jisté věci či síle, kterou mají za úkol strážit kdesi v hlubinách Tabitských vrchů. Temní rytíři z tvrže však bohužel útočiště Strážců objevili a tak je třeba každé pomoci při obraně. Další rozhovor v sobě skrýval mnohá tajemství i mnohé nátlaky.

Nezdálo se, že by čtyři strážci byli ochotni odejít bez pomoci družiny. V podstatě nikomu nebylo dáno na výběr. Zindler však potřeboval dopravit Vanesu do bezpečí Horní. Alfár Zindlera propustil s Vanesou jejich vlastní cestou. Družina s tím souhlasila jen velmi neochotně. Celý rozhovor měl velice zvláštní pachut čehosi vyšinutého. Divné světlo v očích Strážců a jejich znatelný nátlak na družinu celou situaci ještě horšil. Nakonec se Zindler sebral a s Vanesou zamířil údolím k vesnici. Mlha je brzy pohltila a jejich kroky nakonec dozněly v šumění větví.

Strážci obezřetně provázeli družinu skrz lesy, údolí a kopce. Nikomu nebylo do zpevu, když míjeli úpatí vrcholku, na kterém stála Černá tvrz. Z řeči strážců postupně vycházelo najevo, že vztahy mezi nimi nebudou zřejmě nijak idylické. Sisorova prchlivost, Moarův pesimismus a Alfárův nedotknutelný klid nevytvářely příliš přívětivé prostředí na rozmluvu. V dálce začalo být slyšet řeku. Vlhko bylo stále pronikavější a ochladilo se.

Řeka protínala mlhu skrz zarostlé břehy a mířila k jižním vřesovištím. Nebyla příliš prudká, ale o to nevlídněji působila. Nedaleko v keřích měli Strážci uschované dva vory. Všichni se postupně přeplavili na druhý břeh.

Na druhé straně řeky zamířila družina k jihu. Proplétali se skrz zarostlé husté lesíky, procházeli kolem starých a zčásti spadlých stromů, nohy se bořily do nánosů tlejícího listí. Všechno bylo prosáklé studenou mlhou.

Vialar náhle začal jít ve velmi zvláštním rytmu a ostatní Strážci jej napodobili. Vialar pouze pokynul směrem ke korunám stromů. Několika stromům v blízkosti byli přivázáni muži a jejich oči překrývala páska. Vialar ostatním vysvětlil, že se jedná o Hledce. Jejich posláním bylo strážít okolí osady a v případě neznámých kroků začít ihned křičet. Sama se nabízelá otázka, co se s Hledcem stane poté, co začne křičet, pokud se blíží nepřítel. Vialar odpověděl dalším pokynutím směrem k jinému stromu. Na něm byl přivázan Hledce z jehož těla trčelo několik šípů. Byl mrtev. Práce temných rytířů. Vialar ostatním prozradil, že každý mrtvý Hledce je nahrazen pomocí losování novým Strážcem.

Osada byla velice prostá. Osm hrubě postavených stavení, postavy Strážců s náznaky šílenství v očích, dva prameny a hlavně – u jižní strany osady jakýsi kamenný domek, před jehož vchodem stáli dva Strážci. Uprostřed prostranství byl postaven kamenný oltář. Prostý obdélníkový tvar z kamene, po jehož obvodu byly naskládány kamínky a uprostřed byla připravena hranička dřeva. Vialar družinu uvedl do

první dřevěné chatrče a tam jim ukázal místnost, kde mohli přebývat. S trochou nepřírozeného klidu všem řekl, aby se nepokoušeli odcházet z osady, neboť bylo změněno krokové heslo.

Družina alespoň na chvíli našla útočiště pro odpočinek, byť v podmínkách, které si nikdo nepřál.

Tom Orgalon se pokusil z Vialara dostat nějaké konkrétnější informace o celém místě i podstatě toho, co se zde vlastně brání. Mnoho náznaků začalo dávat smysl a tak se Tom rozhodl zriskovat. Napřímo se zeptal, zdali Strážci stráží prokletý rubín. Ticho ve Vialarově chatrči by se dalo krájet. Tom doplnil, že při návštěvě Horní viděli zraněného Orena MacLauru uprostřed blouznění. Horečnatá ústa několikrát vykřikla slova Rubín, Rubín! Vialar se vzdal. Tomovi potvrdil, že jeho domněnka je správná. Před dávnými lety se neznámo proč dostal rubín spolu se zašlým a zapečetěným koženým pouzdem až na toto místo. Do blízkosti samotné tvrze. Bylo rozhodnuto chránit a uchovávat rubín právě zde, v podzemí nenápadné kamenné stavby ztracené uprostřed nehostinných lesů. Nikdo nikdy nezkoumal, co obsahuje kožené pouzdro, ale obojí bylo umístěno do podzemí a stráženo. Vialar však Toma varoval, aby nikdo nezkoušel do podzemí vstoupit, neboť v něm čeká na nezvané návštěvníky pouze smrt. Tom se pokusil přesvědčit Vialara o tom, aby se rubín ihned z osady odnesl na jiné místo, ale jiskřička šílenství ve Vialarových očích se rozhořela naplno a Tom radši svůj pokus vzdal.

Bylo pozdě večer. Osada se utopila v mokré tmě a zcela splynula s okolním lesem. V žádné z chatrčí nebylo ani světýlko. Noc však nebyla úplně tmavá a tak bylo možné spatřit mlčenlivé shromáždění Strážců kolem kamenného oltáře. Za oltářem stál Vialar se Sisorem a právě pozvedl jeden z kamínků lemujících okraj oltáře. Tváře Strážců byly velmi nervózní. Sisor vstoupil do davu a pak z něj vytáhl jednoho ze Strážců. Ze Strážcova výrazu i škubavých pohybů bylo jasné, že předurčení Hledce je hrůznou mýrou všech, co se losování účastní. Stejný postup Vialar ještě jednou zopakoval. Další oběť byla vyvedena z davu a celé shromáždění se po chvíli rozešlo. Kolem se valily cáry mlhy, na nebi nebylo vidět jedinou hvězdu, les byl mlčenlivý. Byla to ještě přírodní úroveň Asterionu nebo již některé z temných zákoutí Stínové říše? Celou osadu opřádal břemeno temného rubínu, ovládalo mysl Strážců a rdousilo okolní les. V hlubinách vlhké tmy bíla srdce Hledců přivázaných ke stromům, jejichž pološílená mysl bloudila na hranici skutečnosti a snů.

Bylo to nějakou chvílí poté, co se rozešlo shromáždění Strážců. Lesem se ozval pronikavý křik. Hruža a šílenství vtrhly do srdcí všech Strážců. Došlo k útoku. Zcela bez náznaku jakéhokoliv strategického myšlení se všichni rozběhli za křičícím hlasem. Silné a vycvičené paže Strážců třímající tvrdé hole jako zbraň na jedné straně, ale na druhé naprostá nezkušenost s bojem a urputná snaha bránit svěřené. Situace byla zoufalá. Bylo třeba pomoci nebo se pokusit vynést rubín pryč z blížící se katastrofy.

Jako již mnohokrát družina opět stála před těžkou volbou.

Kamenná kaplička se vstupem do podzemí působila prostě. Míhotavé světlo lucerny, úzkostlivě chráněné před pohledy zvenčí, osvětlovalo kamennou podlahu s průlezem do hlubšího podzemí. Ještě než družina sestoupila po žebříku do nižšího patra, přivál do kapličky noční vítr první zvuky boje a umírání. Nebyl čas na změnu plánu.

Nižší podzemí před družinou otevíralo hned několik chodeb. Saša po prohlídce okolní podlahy zjistila, že využívaná bývá pouze jediná chodba. Do žádné z ostatních chodeb v poslední době nikdo nevstoupil. Celé družině stále na mysli vystávalo Vialarovo varování o tom, že se z podzemí nikdo nevrátí zpět. Všichni postupovali s co možná nejvyšší opatrností. Ale situace na povrchu je poháněla ke spěchu, a kdo spěchá, dělá chyby. Místnost, do které bylo často vcházeno, byla přeplněná prostými kamennými schránkami pro zemřelá těla Strážců. Některá byla zabalena i v šedivých plátnech a umístěna do výklenků vykopaných po bocích místnosti. Nikdo se k průzkumu neměl. V další chodbě všichni pochopili podstatu hrozby tohoto podzemí. Chodba, kterou se družina pohybovala, byla vykopána v zemi a zpevněna dřevěnými vzpěrami. Mnohé z nich již byly zcela zchátralé, mnohé musely zřejmě být před nějakým časem vyměněny. Saše, která šla jako první, náhle něco povolilo pod nohou. Ozvalo se zadrnčení, švih a Saše probodl rameno dřevěný ostrý kolík připevněný na pružném dřevěném rameni. Výklenek ve zdi, ze kterého se rameno vyšvihlo, byl velmi důmyslně maskován. Saša měla štěstí, že trn netrefil její hruď, nebo obličej. Se sevřenými rty si za pomoci ostatních rameno ošetřila a znovu všichni vyrazili dál. Nyní vedl Tom. Delší holi protukával podlahu vždy před sebou. Skrz druhou chodbu se družina dostala až k dalšímu průlezu do ještě nižší části podzemí.

Hlubší patro nebylo nijak komplikované. Jednalo se spíše o spojovací chodbu s dalším průlezem. Tomova taktika se velice osvědčila. Uprostřed chodby holi odhalil nášlapnou past plnou ostnů. Nejhlubší patro

před dobrodružky otevřelo prostou chodbu s prostřední řadou podpěr, kameny vyskládanou podlahu a primitivně sklenutou klenbu. Čas utíkal příliš rychle. Tom při průzkumu podlahy chyboval, a podařilo se mu spustit mohutnou drtivou past. Ze suchou trávou obložené zdi najednou vyrazil těžký kamen upevněný kdesi na laně. Jen díky hobití mrštnosti Tom unikl rozdrčení.

Pomocí opatrného postupu se družině podařilo dojít až do velké kruhové místnosti, jejíž klenba byla podepřena mnohými dřevěnými vzpěrami. Syrový a chladný vzduch se zde mísil s tepající zlobou podobně, jako v podzemí Černé tvrže. S velkou obezřetností všichni došli před hromadu naskládaných kamenů a tam spatřili ležet temně rudý rubín veliký jako pěst a pod ním leželo značně zaprášené válcovité kožené pouzdro.

Čas, čas, čas. Jindy tak pomalý a nyní tak zběsile rychlý. Po zběžném průzkumu kamenů i umístěného rubínu a pouzdra se Tom odhodlal pouzdro vzít a otevřít. Slova, která v něm byla napsána, patřila velice dávné době a času. Findur – alchymista ve svitcích zaznamenal své výzkumy. Pár slov zde zmiňovalo osídlení Tabitských vrchů, vybudování hradiště v kopcích na místě jakýchsi barbarských pohanských obětíšť. Temnota místa však setrvala v hlubokém podzemí hradiště a postupně křivila vznešenou mysl zdejších usedlíků. Findur při studiu kouzelnických knih narazil na návod, jak vyrobit zlo pohlcující předmět a jak vykonat rituál Uzavření. Jeho práce byla namáhavá a také čím dál víc nebezpečná. Zápisky končily ve chvíli, kdy bylo vše připraveno a tajně mělo dojít k rituálu na místě prastarého oltáře v podzemí. Findur také zmínil, že je pravděpodobné, že původcem všeho zla je stínová bytost, jež zřejmě v síni s oltářem přebývá. Co se stalo dál, zůstalo navěky skryto v minulosti. Jak se dostal svitek i rubín do podzemí osady a jak vznikli Strážci, svitek nijak neobjasnil.

Tom velmi váhal co s rubínem. Nikdo z družiny nechtěl brát rubín do ruky. Nakonec, kdoví po kolika letech či staletích, rubín opustil své kamenné lůžko a byl umístěn do pevného vaku s tkanicí. Jeho síla a zloba však tepala i tak.

Byl nejvyšší čas vyrazit zpět k povrchu. Družina sledovala stejnou cestu, jakou přišla. Odhalené pasti již překonala hladce. Když všichni vylezli po žebříku do kapličky, potvrdily se nejhorší obavy. Osada hořela. Nedaleko se bojovalo. Bylo třeba okamžitě utéci. V blízkosti kapličky bylo v odlescích plamenů vidět temného rytíře na koni. Pomalu se otáčel a snažil se zrakem proniknout tmu.

Únik se téměř podařil, ale rytíř posledního dobrodruha odhalil a rychle se pokusil o pronásledování. Za rohem kaple však byla hluboká tma a ta umožnila družině uniknout. Kdesi v osadě se ozval povědomý řev a pak se zlomil do zasténání umírajícího. Sisor zřejmě našel svůj osud, ke kterému byl předurčen. Ještě daleko v lese bylo vidět plápolavé světlo a praskot hořících dřev se odrážel několikanásobnou ozvěnou od okolních kopců. Na osudy Strážců nikdo nemyslel. Bylo třeba dokončit úkol nebo zahynout v podzemí. S velkým odhodláním přebrodiva družina řeku zpět k Černé tvrzi, Mlha nepolevila. Nesvítíl žádný měsíc, jen mlha vše propíjela svým studeným dechem. Šance jak nalézt cestu zpět do podzemí tvrže byla prakticky nulová. A tak za obrovského neklidu, někdo v polospánku, jiný bdělý, počkala družina až do rána.

Nekonečná mlha nezmizela ani tento den. A do srdcí nepřibyla ani kapka naděje. Les byl nepřátelský. Jícen vstupu do podzemí tvrže vypadal stejně, jako když jej před několika dny opouštěli. Hrozivá tlama do temnoty, pootevřené kamenné dveře a všudypřítomná zloba.

Jak vypadá přímé střetnutí s prastarou stínovou bytostí? Je vůbec možné porazit něco, co v sobě skrývá tolik zla a temna? Podaří se vůbec rituál? Opět spousta otázek bez odpovědi.

Nepříjemně známé podzemí, sálavé světlo z neprozkoumané chodby i hrůzně zelenavá záře prostoru, odkud zloba vyvěrala, možná byly to poslední, co dobrodruzi spatří. Na základě Findurových zápisků byl vymyšlen postup. Saša, Tom a Strix na sebe měli upoutat pozornost stínové bestie a Jark, na kterého Strix sešle kouzlo neviditelnosti měl namalovat na zemi kruhy, umístit rubín do průsečíku a do jednotlivých ramen pak nakapat vlastní krev. Pokud mu štěstí popřeje, bude ještě třeba přecíst zaklínadlo a pak... Kdo ví, co se stane. Drunkwan ještě podal Strix olej, kterým se Strix pomazala v domnění, že jí na chvíli přinese nezranitelnost. Po jeho aplikování však Strix nezprůsvitněla. Olej nefungoval. Kouzlo neviditelnosti se však podařilo a Drunkwan zmizel dobrodruhům z očí.

Rozšířená chodba se sloupovým ústím do většího kamenného sálu osvětleného nepřirozeným zelenavým plamenem, vycházejícím z prohlubně před dvojitými kamennými dveřmi. Zbývalo se zhluboka nadechnout a dveře otevřít. I přes svou značnou váhu, šly otevřít docela snadno. Hrůza za nimi však byla nepopsatelná. Místnost se tvarem nejvíce podobala čtyřcípé hvězdě. V každém z jejích vrcholů byl úplně zčernalý kamenný stolec, od kterého vedly v dlažbě kanálky až doprostřed místnosti. U dvou stěn se tyčily zrudná vypodobení stvoření, nejvíce podobných kudlance. Celý prostor byl nasycený utrpením zřejmě nesčetných obětí krutých rituálů. Jakoby se vzduchem stále vznášel dozvuk jejich výkřiků.

Neviditelný Drunkwan vyrazil ke středu místnosti. Jeho vůle však byla málem zlomena hrůznou podobou stínové bytosti, která zdejší místo obývala. Hrozivá karikatura ptáčích hlav se zobanem, místo paží svíjející se tenká chapadla, připomínající hadí těla, zloba a temnota prýšticí z nenávistných očí udeřila tvrdě do odhodlání dobrodruhů. Vše nasvědčovalo tomu, že naděje na vítězství je naprosto nulová. Vše leželo v rukou Drunkwana, a toho, zda-li se mu podaří rituál provést.

Tom začal ihned častovat bestii svými šípy. Od prvního okamžiku bylo jasné, že šípy nijak stvůře neublíží. Zaměstnávaly však její pozornost. Velice brzy se však dostala na dosah Saši. Prudké švihnutí chapadly Sašu poslalo tvrdě k zemi. Naštěstí se pozornost nestvůry na Sašu více nesoustředila. Saša se s velkým přemáháním na zemi otočila a začala zvracet. Ze Strixiných rukou vyšlehl modravý blesk a zasáhl bestii. Ta vydala nelidský skřek a její pozornost se zaměřila na elfku. Tom se snažil šípy upoutat pozornost na sebe, ale neúspěšně. Strix byla zasažena mocným švihem chapadel a i ona byla odhozena na zem.

Drunkwan mezitím dokončil kruhy na podlaze a umístil rubín. Pak vzal nůž, nadechl se a říznul se do dlaně. Kapky krve měly najednou nepřírodně pronikavou vůni. Bestie se obrátila ke kruhu. K hrůze všech se doposud zdánlivě kamenné sochy bytostí u zde začaly také hýbat. Nebyla to ale krev na podlaze, ale Drunkwanova krev, která je zlákala. Rubín začal pulzovat světlem a Drunkwan za jeho míhotavé záře přečetl zaklínadlo. Bestie byly již nadosah, když se to stalo. Rubín se rozzářil prudkým temně rudým světlem a vírem světla a začal do sebe nasávat prokletí celého místa i spolu s nestvůrami. Ohlušující křik, řvaní mučených i zvuky umírání se uvolnily ze zde a sáklý do rubínu.

Okamžik, který trval snad celou věčnost, minul. Kolem zavládlo hrobové ticho. Zde se staly prostými kamennými zdi. Rubín rudě pulzoval a v jeho blízkosti bylo cítit hrůznou sílu spoutané temnoty v jeho nitru. Místností se téměř neslyšně ozval šepot: „Byla to dlouhá a těžká cesta, a teď je u konce“. Snad to bylo Vialarovo rozloučení, snad to byl hlas samotného Findura.

Jenže co s rubínem? Nechat jej zde, nebo odnést?

Úvahy přerušily blízkí kroky. Kdośi tápavě přicházel. V ústí místnosti se najednou objevila strhaná tvář Briana z Daerlenu. Nevěřicnými očima si prohlížel místnost i družinu a pak zlomeným hlasem pronesl: „To nebyl sen?“ a zavrával. Síla a pevnost, pro kterou byl Brian znám, byla pryč. Zoufalé oči se mhouřily pod tíhou činů, které vykonal. Tom se pokusil Briana vzchopit, Brian však dál již nic neříkal. Cesta zpět k tvrzi proběhla v mlčenlivém tichu. Jaké bude přivítání? Byla kletba skutečně snata?

Na nádvoří klečel hlouček rytířů se skloněnými hlavami. Nad nimi stál Ares s rozpaženými rukama a žehnal všem ve jménu Mauril. „Jděte do světa a konejte skutky, které alespoň trochu osuší bohyni slzy“. Poté se rytíři zvedli a rozcházeli se, někdo s naprosto zdrceným výrazem v očích, někdo se zvláštním stínem na tváři. Posádka tvrže byla rozpuštěna.

Ares měl neskrývanou radost nad setkáním s dobrodruhy, kterým pomáhal při útěku. Po pár větách o budoucnosti tvrže a posádky však jeho pohled zabloudil k hradbám nad skalnatým srázem a vykřikl. Na hradbách stál Brian. Ještě se otočil a pak zmizel za jejich okrajem. S hrůzou v očích všichni vyběhli nahoru. Brianovo tělo leželo rozbité o mnoho metrů níže na skalnatém výběžku nad řekou. Tak odešel Brian z Daerlenu, který svou vůlí nakonec nedokázal nad prastarým prokletím zvítězit.

Semena zla byla zaseta příliš hluboko a to i po své porážce dosahovalo malých vítězství.

V průběhu dne ještě družina s Arem probírala další možnou organizaci tvrže ve dnech následujících. Tom navrhnul, aby se o její bezpečnost postarali Macclaurové z Horní. Ares ale s tímto návrhem příliš nesouhlasil. Tvrz vždy patřila rytířskému stavu a tomu by měla také zůstat.

Pomalů se klonilo k večeru. Poprvé se družina na tvrzi cítila dobře. Lázeň byla ohřátá, za dveřmi hodovního sálu se připravovalo vše k hostině. Jen les byl stále chladný, opředený mlžnými cáry, které olizovaly kameny hradeb. Dole pod hlubokým srázem se dál beze změny valily říční vody a mířily k vřesovištím na jihu. Nebe bylo bez hvězd a blížící se noc studená.

(21. srpna 2010)

Večerní lázeň na chvíli odplavila starosti i strasti družiny. Kamenné zdi komnat se zdály být bezpečnějšími. Na hradbách však vládl chlad a les kolem šuměl temnou a neznámou řečí.

Večere ve společenském sále byla trochu zamlklá. Ares požádal dobrodruhy, zdali by se nezúčastnili Brianova pohřbu. Družina souhlasila. Brian byl prozatím uložen v hradní kapli a byla u něho stráž. Ten večer již nebylo příliš myšlenek na delší hovory a družina se brzy odebrala do své komnaty, kde přenocovala. Noc ale nebyla klidná. Do snů vstupovaly zneklidivé výjevy Briana ležícího v kapli se zkomyslným úšklebkem na rtech, divokých temných zákoutí lesa a nekonečného šepotu.

Ráno dobrodruzi zjistili, že se podobné sny zdály všem. S obavami se obrátili na Ara, zda-li bylo přes noc v kapli vše v pořádku. Jeho ujištění, že se po dobu hlídek v kapli nic zvláštního nestalo, všechny uklidnilo.

Po snídani přišel čas vydat se na vnitřní nádvoří, kde již stála nastoupená část posádky hradu, a čtyři ozbrojenci vcházeli do kaple vyzvednout Brianovo tělo. Tělo zemřelého hrdiny bylo překryto přehozem v hradních barvách, do kterého se vpijela chladná mlha. Na marách ležela odvaha, síla a statečnost, se kterou Brian dokázal oblast Tabitských vrchů ovládnout, ležely tam ztracené sny, radost i zklamání, hrůza z postupujícího prokletí, které nakonec přerвало nit a dokázalo i po své porážce pohnout s miskami vah. Tiché kroky pohřební družiny spolu s malým doprovodem zgmířily na první nádvoří ke skalnatému výběžku uprostřed. Před ním byl již vykopán hrob. Okolo byl nastoupen zbytek hradní posádky. Brianovo tělo bylo položeno před vykopanou jámou. Ares pronesl nad jeho tělem poslední řeč a poté bylo spuštěno do útrob země. Brianův osud svázaný v dobrém i zlém s Černou tvrzí zde skončil.

Po pohřbu se družina sešla v hradní budově s Arem, aby domluvili další kroky. Družina souhlasila s tím, že do Tabitu Orlím poutníkům doručí zprávu o událostech v okolí Černé tvrze a že se také pokusí domluvit v Horní o dočasné správě vesničky. O ochranu by se měli postarat Macclaurové a snad by měl vesnici nadále spravovat Piack. Saša s Taolem přijali plán návštěvy Horní s obavami.

Byl čas vyrazit. Družina nechala za zády bránu Černé tvrze a vydala se k Horní. Vesnice družinu nepřivítala příliš přátelsky. Obyvatelé velmi neradi viděli vracejícího se Taola, jemuž kladli za vinu nedávný gobliní útok.

Dobrodruzi se setkali s Piackem před jeho kovárnou. Situace v Horní se nijak nezlepšila. Obyvatelé ztratili ve svého starostu důvěru po té, co projevil svou zbabělost při gobliních útocích. Piack uvažoval dokonce o tom, že vesnici opustí. Tom spolu s ostatními jej však vybídl k tomu, aby napravil, co zkazil právě tím, že zde zůstane a povede v těžkých časech vesnici dál. K tomu si navíc bude muset zpět získat důvěru vesničanů. Taol se při tomto rozhovoru cítil nesvůj a když si všiml několika rozbitých oken v kovárně, přepadlo ho nepříjemné tušení. Dobrodruzi se s Piackem domluvili, že se zde večer sejdou se všemi vesničany a Macclaury a dohodnou se na uspořádání správy Horní. Piack dokončil také kovanou masku pro Ertana Macclaura a odpoledne ji slíbil Macclaurovi předat.

Taolovy obavy se naplnily. Jeho dům byl vyrabovaný, okna byla rozbitá a vnitřek domu znečištěný. Bylo jasné, že v Horní těžko nalezne někoho, kdo by jej zde ještě chtěl. Obyvatelé, kteří nevidí dál, než k prahu svého domu se jen těžko dali přesvědčit a přimět k tomu, aby naslouchali Taolovým slovům a aby pochopili, že Taol svými činy odčinil své selhání, jemuž neprávem vesničané přisuzovali zodpovědnost za smrt několika lidí z vesnice při nečekaném gobliním útoku. Taol vzpomněl na všechny ty dny, které zde i v okolních lesích prožil, ale zdálo se to bezvýznamné. Ve svém nitru nenalezl nic, co by jej ve vesnici ještě drželo a tak se rozhodl, že s družinou tento kraj opustí a vydá se vstříc neznámým místům a posláním.

Po návštěvě Taolova domu odešli dobrodruzi zkontrolovat dům, ve kterém bydlel kněz Achryn. Na jeho hrobu byly položeny květiny a dům byl netknutý. Všichni se pak na chvíli odešli posadit do Mauriliny kaple a na chvíli zde nalézt klid pro své myšlenky. Kaple všechny objala svou tichou náručí, Taol naposledy usedl na své místo, na němž tolikrát naslouchal Achrynovým slovům. Všechno se změnilo. Achryn již nebyl naživu, Alexandra našla svou smrt v hlubinách trpasličí tvrže, Torwel poznal radost ze svého vysvobození z podzemí Černé tvrže jen na chvíli. Kdesi na severu našli svůj konec Khetaré a Gawaen. Taková je opravdová cena za dobrodružství, takový je těžký život tuláků a dobrodruhů a těch, kteří nechtějí žít v područí půdy nebo pánů. Taková je cena větru ve vysokých kopcích pod otevřeným a širým nebem. Zdi kaple jakoby se rozehrály tklivou melodií a Mauril se na tvářích zaleskly paprsky slunce anebo to možná byly slzy za další zemřelé. Taol se v kapli příliš nezdržel a na ostatní počkal venku. Všichni se pak vypravili za Macclaury, jen Saša zůstala v kapli a za ostatními se vydala o dost později. Ona se rozhodla, že za sebou nechá dny spojené s vesnicí a okolí i velkou ztrátu, když byl její muž Iskald Macclaur nalezen v lesích mrtvý. Tehdy stejně vše ztratilo pro Sašu význam a příchod dobrodruhů do Horní a následující události Saše pomohly, aby se rozhodla k odchodu z Horní a od Macclaurů.

Zindler Macclaur měl z návratu dobrodruhů radost, Drunkwan se opět pustil do bezhlavého pití, k čemuž se připojil jak Zindler, tak Gykory. V průběhu přípitků se Tom s Macclaury domluvil o tom, že pokud vše večer odsouhlasí obyvatelé Horní, stanou se Macclaurové prozatímními ochránci a strážci Horní. Macclaurové z této vidiny nebyli příliš nadšení, ale na plán kývli. Po chvíli dorazila k Zindlerovi i Saša. Jejich přivítání bylo chladné. Saša se Macclaurům za dobu svého truchlení vzdálila a některé dálky je těžké překonávat zpět. U Zindlera se také objevila Lidka, žena Ertana Macclaura. Její tvář byla naplněná

smutkem a jedinou chvílí radosti bylo setkání se Sašou, která u Lidky a Ertana po smrti svého muže bydlívala. Saša odešla s Lidskou podívat se za Ertanem. Ostatní plánovali večerní setkání.

Odpoledne se k Zindlerovi stavil i Piack se svým kovářským dílem. Všechny velice překvapil kvalitou i krásou kovové masky, kterou vyrobil pro Ertana. Nikdo netušil, že je Piack tak výborným řemeslníkem. S těžkým srdcem odešel Piack předat masku Lidce a Ertanovi. Snad se podaří Piacka udržet na místě starosty a snad i on odčiní své provinění a získá si důvěru ostatních.

Pomalů přišel večer a nastal čas setkání s vesničany na návsi. Dav vesničanů pulzoval nedůvěrou, a když spatřili Taola a Piacka pohromadě, ozvalo se zašumění i pár nepříjemných poznámek. Piack zghájil celé setkání a pak už se slova ujal Tom, který vesnici navrhnul, aby starostou zůstal Piack a o ochranu aby se starali Macclaurové. V davu se zvedla vlna nesouhlasu a došlo k hádce mezi Iwrisem (jedním z vesničanů) a Tomem. Iwris Piackovi vyčítal jeho zbabělost a k Macclaurům, jakožto k barbarům choval značně nesouhlasný postoj. I přes Tomovy věcné argumenty však Iwris tvrdohlavě trval na svém. Do debaty se však také vložil značně rozumnější Gunod, který se Tomem nechal přesvědčit. V hovoru zmínil i to, že vesnici citelně chybí kněz.

Setkání uzavřelo hlasování. Zvedlých rukou na znamení souhlasu s plánovaným uspořádáním bylo něco málo přes polovinu. Těch, kteří byli proti a nesouhlasili, zůstalo až příliš mnoho.

Poslední noc v Horní strávili všichni v domech Macclaurů.

-18. klidna 846-

Dobrodruzi se vydali skrz údolí Tabitských vrchů zpět k Tabitu. Les již zdaleka nepůsobil tak tíživým dojmem, jako když tudy před několika dny procházeli poprvé. Stromy však i přes to pod svými větvemi držely více stínů, než tomu v normálním lese bývá obvyklé. Taol i Saša bloudili ve svých myšlenkách v Horní, kterou opustili. Družina večer stanula na hranici Tabitských vrchů a luk mířících k Tabitu. Na nocování se dobrodruzi rozhodli držet hlídky. Mimo své tábořiště rozdělali oheň a pak se všichni uložili ke spánku. Uprostřed noci Drunkwan na své hlídce zpozdroval blížícího se medvěda. Oheň medvěda nijak neodrazoval a co víc, mířil přímo ke spící družině, která ležela na jiném místě. Drunkwanovi se podařilo rychle vzbudit ostatní a medvědiv útok mířil proti připraveným. V boji se podařilo Saše vážně medvěda poranit. Bylo to však zvláštní, útočící medvěd jakoby zešílel. Už to, že bezdůvodně zaútočil, hraničáře

mátlo. Neměl žádná mláďata, a s jistotou útočil na družinu, která k útoku nezažala žádný důvod. Přesto ale bylo něco, co mohlo tento šílený útok vysvětlit. Prokletý rubín, který Tom stále nesl ve své torně. Možná to byla svázaná temnota v něm, která probouzelu medvědovu zuřivost. Medvěd byl několikrát Sašou zasažen a nakonec jej Taol svým šípem zabil. Žádné další útoky již v noci nepřišly.

-19. klidna 846-

V průběhu snídane a balení Taol se svým hraničářským uměním medvěda stáhl, do kůže zabalil kusy medvědího masa, které chtěl Drunkwan prodat v Tabitu a sám si z medvěda vzal trofej – medvědí zuby. Saša si vzala drápy.

Dopoledne již byla družina v uličkách Tabitu a rozhodla se ubytovat v hospodě U Měďáku. Tomovi se úspěšně podařilo ještě čerstvé medvědí maso prodat hostinskému Larunovi.

Aby byli informováni o dění v Tabitských vrších i obyvatelé Tabitu, vyhledali dobrodruzi zdejšího starostu Sáma a o situaci s vynecháním některých podrobností, mu pověděli. Zbytek dne věnovala část dobrodruhů sháněním práce, která by jim mohla umožnit naučit se více ze svých oborů. Saša mezitím vyrobila v hostinci náhrdelník z drápů zabitého medvěda.

U večere se zase všichni sešli. Pod jedním z objednaných korbělů pítí našli vzkaz od Markuse, že je večer v devět hodin očekává na obvyklém místě – tedy nedaleko severní brány před palisádou.

Setkání s Markusem bylo srdečné. Pozorně vyslechl zprávu o událostech i situaci v oblasti Černé tvrže. Ztráta Briana z Daerlenu byla vážným problémem a Markus o tom hodlal zpravit v co nejkratším čase lorda Firuna v Albireu. V rozhovoru se dostalo i na prokletý rubín. Markus slíbil, že se pokusí získat informace o tom, co by se s rubínem dalo dělat. Nakonec také poradil, kde by se v Tabitu dala sehnat práce pro dobrodruhy, v níž by mohli dobrodruzi zúročit své nabyté zkušenosti.

Dobrodruzi se vrátili k Měďáku a tam na delší dobu naposledy společně přenocovali společně.

-20. klidna 846-

Po společné snídani se všichni rozešli získat práci, zařídít svoje finanční záležitosti a také dát dohromady peníze, které do svého pobytu a výcviku v Tabitu museli vložit. Saša s Taolem získali své místo u zdejšího

hraničáře elfa Ifase, mapujícího jižní část Tabitských vrchů, Drunkwan začal pracovat pro alchymistu člověka Utkava, který své výzkumy soustředil na pokusy s vřesovištní rašelinou a Tom nabídl své služby hobitovi Mirovi, který se mimo jiné zabýval bezpečnostní ostrahou Tabitu. Ostatní našli svá útočiště porůznu v celém Tabitu.

Dny mýjely, ze dnů byly týdny a z týdnů měsíce. Svět se měnil, dobrodruzi se měnili a čas plynul a plynul.

Do Rychlých dun

-20. plodna 846-

Po čtyři další měsíce se dobrodruzi vidali jen málokdy a tak bylo setkání U Měďáku po tak dlouhé době velice příjemné. Jiné oblečení, některé rysy v tvářích, gesta i nové pachy (zejména Drunkwanův rašelinový odér), to vše bylo známkou času, který uplynul. Mezi řečí vyřídila Saša ostatním vzkaz od Markuse. Obvyklé místo, obvyklá doba.

Bylo to velice příjemné, vyrazit spolu znovu do tmy. Stará parta. V myslích dobrodruhů se znovu vynořily staré vzpomínky na prožité události. Společně kráčeli setmělým městečkem, které již bylo důvěrně známé. Tom na chvíli zabloudil zrakem ke střechám okolních domků, tak důvěrně známým z různých akcí, které ve službě u Mira prováděl. Saša a Taol se za hradbami na chvíli zadívali do temných dálek, kde se rozkládají okraje Tabitských vrchů, daleko známější, než když jimi poprvé procházeli s družinou. Jakoby se kolem objevily útržky toho, čemu kdysi říkali domov.

Markus na družinu již čekal. Jeho obličej vypadal nepatrně jinak. Ustaraněji. Požádal družinu o další pomoc pro Orlí poutníky. Situace se bez Birkanových kontaktů horšila. Citelně začínaly chybět některé zdroje příjmů pro Svobodná města. Jednou z možných akcí, jak posílit svoji pozici proti almendorským zájmům, bylo navázání kontaktu s pouštními elfy z Mar Nub – Rychlých dun. Pokud by se podařilo elfy přesvědčit, mohli by Svobodným městům vyobchodovat dhanghu. Příjmy z této velice ceněné suroviny by

mohly být významnou pomocí pro Svobodná města. Markus dobrodruhům pověděl i o nátuře pouštních elfů a o tom, že peníze pro ně nejsou až tak podstatné. Orlí poutníkům se však podařilo získat kámen, kterému se říkalo Slza Mar'Nub. Pro elfy by mohl mít velkou cenu. Bylo třeba se spojit s někým z pouštních elfů a pokusit se domluvit obchod. Družina s vidinou nových (a velice dalekých) cest souhlasila. Markus ale družinu varoval před Kharovými nočními stíny a před tím, že je možné, že se o plánovaném transportu cenného artefaktu do Rilundu dozvěděli a budou se snažit tento předmět získat a zneužít, aby poškodili případné vztahy mezi lidmi a elfy. Dobrodruzi se rozhodli, že budou cestovat coby obyčejní obchodníci s ochrankou. Markus družině předal Slzu Mar'Nub. Tom se pak znovu zeptal na možnost zničení Prokletého rubínu. Markus však i přes to, že se několika učenců vyptával, nevěděl. Snad moudrost elfů z Mar'Nub, tolik nepodobná učenosti lidí, by mohla poradit. Družina se také zajímala o dění v Horní a v Černé tvrzi, Zprávy, které Markus měl o tamějším dění však nebyly příliš veselé. Piack odešel z Horní do Černé tvrže a na jeho místo nastoupil jeho bratr Ares. Jako starostovi se mu však příliš důvěry prostých vesničanů získat nepodařilo. Maclaurové Horní opustili a usadili se údajně ve Dračím Stínu na severu Tabitských vrchů. Do čela tvrže byl zvolen Herbert Auruan. Nebyl bohužel příznivce Orlí poutníků, ale malým vítězstvím bylo alespoň to, že v posádce hradu dva Orlí poutníci jsou. Markus se také rozpovídal o situaci ve světě – Orlí poutníci začali budovat základnu daleko na jihu v Tarosu. Pozice Almendoru na Taře sílí. Synovi a budoucímu nástupci krále Riogena Waldenovi se narodila dcera Neruviel. I na Taře probíhá celá řada oslav na její počest. Lendor však sužuje obrovská neúroda a proto na Taru míří velké množství nových osadníků s touhou uniknout hladomoru a založit své živobytí na Taře.

Večer pokročil a nastal čas se rozloučit. Markus zmizel ve stínu hradeb a družina se pomalu vrátila k Měďáku.

-21. plodna 846-

Den probíhal ve znamení obchodů a shánění obchodnického glejtu. Tom díky svým kontaktům s hobitem Mirem glejt celkem snadno získal. Aby předstírané posláni družiny působilo věrohodně, zakoupili dobrodruzi meška a dvoukolák a do něj nakoupili bečku sardugy a dva soudky skřítčího

nektaru. Obojí zboží bylo v Rilundu cennější, než v těchto končinách a tak se v budoucnosti třeba investice do zboží i zhodnotí. I obchodování dokáže být zajímavým dobrodružstvím.

Po celý den se však družina nemohla zbavit dojmu, že je sledována. Večer již bylo jasné, že dojem byl správný. Před Měďákem vyčkávali čtyři výrostci. Protože však dovednost jejich sledování byla mizerná, nabízela se šance, že nebudou příliš velkým problémem. Tom dopil své pivo a vyšel z hospody ven. Ihned byl obstoupen a jeden z výrostků chtěl Toma donutit k tomu, aby s nimi poodešel z otevřených dveří do tmy. Tak zpackaný přepad asi již dlouho tato čtvrt' neviděla. Tom ihned uhnul zpět do lokálu a Drunkwan do otevřených dveří mrštil korbelem. Kdo si zasténal a pak se ozval dusot utíkajících nohou. Byl klid. Dobrodruzi po důvodech přepadení nijak nepátrali. Na nocování si však přehodili pokoj s pokojem na druhé straně chodby.

-22. plodna 846-

Z Tabitu vyrazila družina za časného rána. Svěží vítr a téměř jasná obloha, po tolika měsících zase na cestách. Předlouhá cesta se tak v představách družiny jevila jako příjemná a pohodlná. Na cestách potkali pár obchodníků mířících k Tabitu. Mezek spokojeně krácel po prашné cestě a skřípání kol dvoukoláku tvořilo veselou písničku bezstarostného výletu. Družina se však ukoľebat příliš nedala a ostrážitě sledovala okolí. Když minuli albirejskou křižovatku, zamířili na jih k Vřesovému údolí. Slunce už se sklánělo k obzoru, když do údolí dorazili. Vznešenost a majestátnost chrámů Sedmnáctky i celého místa družinu ohromila. Večer byl na spadnutí. Na kruhovém náměstí vydlážděném mramorem se pomalu dloužily stíny. Kolem se vznášela všudypřítomná vůně vřesovcových keřů. Družina se vydala jednou z ulic směřující k soše Finwalura – Poutníka a k velkému kruhovému chrámu bez střechy za ním. Po krátkém pobytu uvnitř zdi chrámu se rozhodli oslovit vně chrámu jednoho z Finwalurových kněží s prosbou o ubytování. Noc tak strávila družina ve skromném domě ve Finwalurově ulici spolu s dalšími poutníky z různých koutů Tary.

-23. plodna 846-

ZVřesového údolí vyrazila družina podél Královské řeky k Tiché. Počasí se zhoršilo. Občas zamrholilo a družinu začali sužovat komáři, kteří měli v rozmáčených tůňkách u řeky své líhně. V Tiché se dobrodruzi zastavili do hospody. Hostinský dobrodruh varoval před vlky z vlčích plání na cestě dál na jih. Nikomu se nechtělo vykročit znovu na cestu za doprovodu komárů. V hospodě však dobrodruzi získali radu, jak se komárů zbavit. S pomocí polajky se skutečně družina nájezdem komárů ubránila.

Břeh řeky přestával být zřetelný. Kolem se i na této straně řeky začaly objevovat silně podmáčená místa, která přecházela až v močál. Sychravý večer dostihl družinu na mostě přes Nejistou. Kolem byly všude močály a pevnou půdu pod nohama se kolem cesty dalo nalézt jen stěží. Družina se proto rozhodla nocovat přímo na mostě.

Uplýnul několik nočních hodin, když si Tom na své hlídce všiml dvou postav mířících ze severu po cestě k mostu. Podařilo se mu naštěstí včas probudit zbytek družiny. Všichni ve střehu chvíli vyčkávali v očekávání případných pronásledovatelů. Cestující v pláštích však byli přítomností družiny na mostu překvapeni. Wiliam a Francis, jak se družině představili, měli namířeno do Koru, kam mířili za obchody. S čím obchodují, však družině neprozradili. Družina se rozhodla vydat se na cestu s nimi. Vše bylo znovu zabaleno a všichni se vydali ke Koru.

-24. plodna 846-

Před Korem se Wiliam a Francis s družinou rozloučili a odešli mimo stezku mířící k bráně s hlídkou. Sychralo. Ráno bylo nepříjemně studené. Poté, co družinu hlídka zkontrolovala, dobrodruhům začalo být jasnější Wiliamovo a Francisovo zaměstnání. Možná pašeráci, možná prodejci zakázaného zboží. V uličkách Dolního Koru potkávala různá individua. Taol odmítl podezřelou nabídku jakýchsi Divošských kapek, ale nakonec mu byla vnucena alespoň dávka Densarského hašiše.

Dobrodruzi prozkoumali tržnici, navštívili i zlatnictví Siváček a syn, kde Tom směnil peníze za rubíny. Část dobrodruhů se pokusila sehnat informace o nějaké vyjíždějící karavaně směrem ke Staré Štole. Jedinou skupinkou, která se tím směrem chystala, byli tři místní hejskové Geoffrey, Simon a Benedict, opíjivající dostatečnou hotovostí. Nabídku dobrodruhů, že pojedou společně, přijali. Na jejich chování však byla na první pohled vidět obrovská neznalost a nezkušenost, a hlavně nabubřelé a nezdravé sebevědomí.

Chvilí trvalo, než se je podařilo přesvědčit o tom, že vyjíždět odpoledne není ten nejlepší nápad. Odjezd byl přeplánován na druhý den ráno.

-25. plodna 846-

Ráno hejsci přitáhli se zcela novými zbraněmi, které ještě navečer nakoupili na trhu. Zbraně byly neuvěřitelně přezdobené a na první pohled bylo jasné, že je jejich kvalita horší než špatná. Dobrodruzi dokonce v duchu pochybovali vůbec o tom, zdali se dají použít k boji. Hejskové však s novými zbraněmi mávali kolem sebe, jakoby nakoupili kouzelné arvedanské meče. Těžko jim bylo něco vyvracet.

Celý den pršelo. Chlad a prosakující voda skrz pláště začaly nahlodávat odhodlání mazánků. Navečer se dokonce dožadovali, aby se všichni vrátili zpět. Dobrodruzi je však usadili a návrat odmítli.

Nocování v mokru hejskům na odvaze nepřidalo. V noci se také ozvalo z velké dálky vlčí vytí.

-26. plodna 846-

Po dni s hejsky už jich měla celá družina plné zuby. Jejich okázalý odpor vůči prosté snídani všechny velice dráždil. Další cesta probíhala mlčky. Výprava se dostala až k brodu přes Kryavou řeku. Déšť přestal, ale všude se rozlila hustá mlha. Všichni byli promočení a obzvlášť tři hrdinové to nesli těžce. Všude kolem se rozprostírala travnatá pláň. Asi dvě hodiny po přebrodění narazila výprava na kupecký vůz. U něj leželo mrtvé tělo neznámého obchodníka a nedaleko ležel další. Nebyl však mrtev. Saše se podařilo odstranit ochromení a kupec se posadil. Představil se jako Gregory a těžce na něj dopadla skutečnost, že je jeho přítel Peter mrtev. Gregory se panicky začal shánět po třetím společníkovi Henrym. Dobrodruhům popsál, že na jejich výpravu zaútočili vlci a za nimi bylo cosi ještě daleko mohutnějšího. Vlci se zuřivě vrhli na jeho dva přátele a na něj se z mlhy vyřítilo cosi obrovského a namodralého a dřív než si mohl povšimnout, co to bylo, srazilo jej to k zemi a dál již nic neví.

Bylo nutné jet dál, pryč od tohoto místa a možná pryč od nebezpečí. Hejskové se snažili prosadit cestu zpět ke Koru, ale dobrodruzi je ignorovali. Nezbyvalo jim tedy nic jiného, než dobrodruhy následovat.

Stmívalo se a znovu začalo mrholit. Vozy byly rozestaveny proti sobě a uprostřed se podařilo rozdělat oheň ze dřeva okolních keřů. Hlídky musely být ostražitější než kdy jindy. Místo přímo tepalo

nebezpečím. Vlčí vytí na sebe nenechalo dlouho čekat. A nenechal na sebe čekat, jak se dobrodruzi obávali, ani jejich útok.

Byla jich velická smečka, míhali se kolem a systematicky se přibližovali k vozům. Tom a Drunkwan dva zasáhli šípy, ale vlci se dostávali blíž. Taol zabíjel dalšího. Saša se však ocitla v přímém souboji. Mezitím však hejskové začali lézt na vozy v panické hrůze a znesnadňovali tak Drunkwanovi i Tomovi míření a střelbu. Gregory statečně stál proti vlkům pod vozy. Když spatřil, jak se Simon škrábe na vůz k Drunkwanovi, strhnul jej zpět na zem. Vlci už byli téměř u něho, když jej Simon ze vzteku, že byl stržen, zezadu strčil přímo na přibíhajícího vlka.

Na druhý vůz se vyškrábal Benedikt. K vozu již doběhli dva vlci a zuřivě se sáпали nahoru. Ještě bylo vidět, jak Benedikt silně seknul svým přezdobeným okrasným mečem po vlkovi, ozvalo se zadrnčení a meč se roztřísknul o okraj vozu na kusy. Benedikt neměl příliš času na údiv. Útočící vlk jej strhnul z vozu a roztrhal mu hrdlo.

Dobrodruhům se však postupně dařilo počet vlků snižovat. Poslední tak nakonec útočil na Geoffreyho. Geoffrey vzal vlka po hlavě svým mečem, který se úderem taktéž rozletěl na kusy. Vlk však prudkou ránou utrpěl smrtelné zranění. Geoffrey chvíli bez pohybu stál a zíral na rukojeť, která mu zůstala v ruce.

Gregory se otočil na Simona a vrazil mu ránu pěstí. Simon se skácel na zem a Gregory do něj dál vši silou bušil. Nikdo z dobrodruhů nespěchal, aby Simonovi pomohl. Bylo třeba poodjet i z tohoto místa pryč. Simon a Benedikt nemohli uvěřit, že Geoffrey nežije. Pořád chtěli vykopat důstojný hrob, ale Tomovy argumenty je nakonec přesvědčily a tak naložili mrtvé tělo na koně a jeli dál.

Síly však brzy všem docházely a tak byli nuceni se ještě jednou utábořit na Pláni vlků. Žádní další vlci se však za noc již neobjevili, jen velice vzdálené vlčí vytí se nocí proplétalo jako mlha ve vřesovištích.

-27. plodna 846-

Docela vyčerpaná dorazila výprava do Staré štolý. Hejskové dobrodruhům zaplatili po osmi zlatých a pak zmizeli mezi domy.

(27. listopadu 2010)

-27. plodna 846-

Městečko Stará Štola žilo další z dnů naplněných hornickou prací, obchodováním na trhu a jednáními o nových obchodech v okolních domech. Před dřevěnou palisádou, která obíhala celé městečko, byl vybudován vodní příkop. V něm líně plavalo nevidané množství nejrůznějších dravých ryb. Saše se na rybách v příkopu něco nezdrželo a rozhodla se přijít svému zvláštnímu pocitu na kloub.

Kus za severozápadní částí hradeb se jako nějaký zaslý pomník tyčily zbytky prastaré kamenné pevnosti. Hlavní branou procházeli obchodníci se svými vozy (mnoho z nich bylo trpasličího plemena).

Slunce se rozhodlo ozdobit den svými hřejivými paprsky. Drunkwan, stojící spolu s ostatními před vstupní branou do městečka, se proti všem svým zvyklostem a očekáváním, zasníl. Měkkým pohledem sledoval kopce pokryté stromy vzrostlých zelanů, zvedajících se za severní částí palisády. Svým čichem zachytil pro netrpasličí rasy nezachytitelný závan vůně kopců a hor. Jako by byl blíže k domovu. Drunkwanovu tvář vyhladil náhlý pocit klidu a pohody.

Ostatní příliš nerozuměli náhlé změně v trpaslíkově obličejí a příliš ani nechápali bezstarostnost, s jakou vstupoval do bran městečka. Protože však bylo třeba nalézt střechu nad hlavou a získat informace potřebné k dalšímu postupu, ozývaly se brzy kodrcavé zvuky dvoukoláku a kopyt koníka mezi bytelně stavěnými kamennými domy Staré Štoly.

Hlavní ulice procházela skrz celou Starou Štolu. Kolem ní byly nakupeny domy nejbohatších obyvatel a nedaleko bylo vybudováno i tržiště. Kousek od tržiště našli dobrodruzi hospodu U Rozlomené sekyry, kde se rozhodli přenocovat. Po domluvě s hostinským Fantukem složila družina svůj náklad ve stodole na dvoře. Její vnitřek byl tesanými latěmi dělen na menší uzamykatelné prostory určené právě pro bezpečné uskladnění zboží. Se skládáním dobrodruhům pomáhal čerstvě dospělý Siol – syn Fantuka. Neustále pokukoval po Strix a zdálo se, že i Strix několikrát věnovala o něco více přemýšlivý pohled Siolovi.

V hostinci byl čilý ruch. V kuchyni pomáhala Fantukova maličká dcera Zlava. Vynášela hotová jídla z kuchyně k výčepnímu pultu, kde je Siol a Fantuk přebírali a roznášeli jednotlivým hostům. Když družina dorazila zpět do hostince, Zlava na chvíli zůstala zírat na Strix a pak jí bezeštným hláskem pověděla, že až bude velká, tak bude také elfka. Drunkwan se snad poprvé v životě pokusil s malou

holčičkou navázat rozhovor, ale po dotazu na maminku a zjištění, že Zlava maminku již nemá, vše korunoval otázkou, kterak maminka zemřela. Zlava se rozplakala a utekla do kuchyně. Drunkwan se ušklíbl, přihladil si svůj trpasličí vous a začal se opět zaobírat kríglem s pivem.

Poté co se dobrodruzi rozkoukali, vyrazili každý za svým cílem do uliček Staré Štolý. V hospodě zůstala pouze Strix a Tom.

Po dlouhé cestě Strix zatoužila po horké lázni. A protože se k touze po koupeli přidala i touha po chvílkovém rozptýlení, využila svých vlastních předností a domluvila si lázeň se Siolem. Siol začal horečnatě nosit ohřátou vodu do lázně a přitom se zarudlými tvářemi občas pohodil pohledem ke Strix. Ta vše téměř nehnutě pozorovala. Když byla voda připravená, zavřela Siolovi před nosem dveře a pozvala ho, aby přišel za deset minut. Strix se o samotě stačila vykoupat a znovu obléci. Asi po pěti minutách se ozvalo ostýchavé klepání na dveře a Siol se přeskakujícím hlasem zeptal, zda může vstoupit. Strix Siolovi otevřela dveře a jakoby nic vyšla ven. Siol jen naprázdno polkl. Pak se trochu osmělil a zeptal se, zdali platí Strixina nabídka k intimnímu setkání. Strix hodila po Siolovi hlubokým elfím pohledem a poprosila ho, jestli by jí nesehnal nějaké čisté šaty. Siolovi se při rozhovoru se Strix chvěly rty a očima se snažil neklesat níž než k Strixiným rtům. Bez hlésu kývnul a s nadějí, že se Strix nakonec stráví vytoužené chvílky, vyrazil po krátkém rozhovoru s Fantukem z hostince do ulic. Po chvíli se i Strix rozhodla, že se porozhlédne po městečku.

Tom se po odchodu ostatních do městečka a Strix do lázně pořádně porozhlédl po nálevně. Nedaleko spatřil dva hobity sedící u stolu s dopitými korbely. Přistoupil k nim a zeptal se na volné místo. Hobiti byli v družné náladě a tak s radostí Toma přijali a s ještě větší radostí přijali Tomovu objednávku dalšího piva. Lukas a Pedro byli obchodníci z Lendoru, kteří se však přeplavili na Taru a obchodovali zde se skřítčími věcmi a různými dalšími produkty mezi oblastmi Miaru, Athoru, Koru a Starou Štolou. Hovořilo se i o Kwesaru nebo o Krazu. Hobiti se dost nelichotivě zmiňovali o inteligenci a tvrdohlavosti tamějších trpaslíků, kteří se sveřepě pokoušeli nalézt (dodnes neúspěšně) lintirovou žílu. Lukas s Pedrem také Tomovi pověděli o svém plánu, jak využít současnou krizi na Lendoru (neúroda) k obchodním záměrům. Jejich plán počítal s nákupem dvou džunek a vývozem potravin a surovin z Tary zpět na Lendor. Tomovi nabídli účast a podílnictví na jejich projektu. Podmínkou vstupu bylo zaplacení podílu činícího 3000 zř. Podíl bylo možné zaplatit v kterékoliv albirejské bance na účet nazvaný Severní

mořeplavba. V současné chvíli zde měli Lukas a Pedro 800 zř. Tom se po příjemném rozhovoru s hobity rozloučil a vyrazil ven na místní tržiště.

Saša opustila s trochou úlevy hostinec a uličkou zamířila na tržiště. Hlavou jí stále vrtala myšlenka na neobvyklou obranu města za pomoci dravých ryb ve vodním příkopě. Věrna svým hraničářským instinktům chtěla přijít celé věci na kloub. U jednoho stánku na tržišti ji zaujala nabídka Roenovy jehly – artefaktu, který vždy a všude svým hrotem ukazoval k jihu, a Dobrého skla – dvou čoček umístěných mezi dřevěné tyčky, které při pohledu skrz osmkrát přibližovaly. Sašino nadšení zchladilo až požadovaná cena. Ještě než Saša odešla, zeptala se na ryby v příkopu a na to, čím se krmí. Prodavač však nevěděl.

Na jižní straně tržiště se nacházela jatka. Saša se zde pokusila o ulovení krysy, aby tak získala něco pro dravé ryby v příkopu a vyzkoušela, zdali se po kryse vrhnou. Saša se vše snažila provést nenápadně (i přes to ji několik stánkařů se zaujetím pozdrovalo), ale právě snaha o nenápadnost způsobila její neúspěch. Krysa utekla. Saša se tak rozhodla kousek masa koupit přímo na jatkách. Místní drsný majitel jí prodal několik zbytků po porážce a Saša s radostí vyrazila k příkopu s rybami. Když vyšla z města do slunného odpoledne, cítila se nesmírně dobře. Její dávný smutek byl nyní tak vzdálený. Poklekla u příkopu a koupené zbytky vepřového hodila do příkopu dravým rybám. K jejímu překvapení se nic nestalo. Ryby si klesajícího masa ani nevšimnuly. Zřejmě byly překrmené. Saša si vzpomněla, že se trhovce při rozhovoru o rybách zmínil i o tom, že se několik místních pokusilo ryby lovit. Ať však byla návnada seberafinovanější, nikomu se být jedinou rybu chytit nepodařilo. Saša se trochu zklamaně vrátila zpět do města, ale rybí otázka jí v hlavě vrtat nepřestávala.

Drunkwan z hospody vyrazil přímo za starostou. Radnice – jednopatrový dům, před kterým stál strážný, stála u hlavní cesty nedaleko tržiště. Od strážného se Drunkwan dozvěděl, že starosta odjel kamsi za obchodem a že by se měl vrátit za tři dny. Drunkwan téměř pozapomněl na svou roli obchodníka a s velkým zájmem se začal vyptávat na službu strážného. Dozvěděl se, že šéfem místních strážných je Buklan a že je ho možné nalézt na západní strážnici u palisády. Po chvíli Drunkwan rozhovor ukončil a odešel na tržiště, kde se zajímal o nabízené zbraně.

Tom z hospody na tržiště zamířil také. Po chvíli hledání našel alchymistický krámk. V zešeřelém krámku domluvil se zdejší alchymistou nákup lektvaru Červený kříž a mezi řečí se také dozvěděl o občasných problémech městečka s přepady ještěřích lidí. Hyassa, jak se ještěřím lidem říkalo, občas

přelezli hradby a vykradli místní obchod s kovovými předměty. Nikdy při přepadu nebyl nikdo zraněn, ani zabit. Škody však přesto byly nepříjemné a místní strážní celou věc nedokázali vyřešit. Alchymista nabídnul Tomovi také Divošské kapky, ale naznačil, že jejich užívání vede k jejich potřebě. Tom odmítl. Pak se s alchymistou dohodl na odkoupení rubínů. Alchymista byl nabídkou nadšen, ale požadoval prozkoumání kvality kamenů s tím, že do dvou hodin bude zpět i s oceněnými rubíny. Tom se spolehl na jeho obchodnickou čest a jeden rubín mu svěřil.

Při dalším bloumání tržištěm zašel Tom ještě k vetešníkovu a u něj koupil starou mapu Západních Dálav. Na tržišti se nakonec objevila i Strix. Přidala se k Drunkwanovi a u jednoho stánku nakoupila něco oliv a docela ceněné švestky. Drunkwan na tržnici ještě s místním zbrojířem uzavřel kontrakt o prodeji svého vycpávaného brnění. Při návratu narazili na Toma, kterak vychází z alchymistického krámku se spokojeným výrazem na tváři. Obchod se podařil a alchymista dostal svému slovu.

Bylo pokročilejší slunné odpoledne, když se všichni znovu sešli v hostinci U Rozlomené sekery. Tam na Strix již čekal celý nedočkavý Siol s balíkem. Strix jej rozbalila a s potěšením shlédla, že Siol dokázal sehnat pěkné letní zdobené šaty – světle šedé, zdobené kožišinou a lemováním. Strix se flirtovně přitočila k Siolovi a šeptem jej znovu pozvala do lázně v sedm večer. Siol ze Strix nemohl spustit oči a jen beze slov přikývnul. Cena darovaných šatů musela být značná, ale kde je dokázal Siol vzít zůstalo tajemstvím. Drunkwana Strixino jednání zaujalo a tak v něm rozpálilo trpasličí náтуру, že Strix plácnul po zadku. Střelhitá facka mu přistála od Strix jako odpověď.

Mezi kuchyní a výčepním pultem znovu kmitala Zlava a občas vrhla na Drunkwana podmračený a nepřátelský pohled. Hospoda se naplňovala různými hosty – část tvořili místní strážní, kterým skončila služba, zbytek většinou kupci na cestách či místní.

Tom se dal do řeči s několika strážnými, kteří se s ním s překvapivou důvěrou dali do řeči. Dozvěděl se o cestě mířící ke Kwesaru, nazvané Šedá brázda, trochu znepokojivé informace. Na cestě zdaleka není bezpečno. Hrozí útoky lapků, dříve se zde potulovali i skřeti. Přibližně v půli cesty se má nacházet hospoda bez jména, kde je možné občerstvit se a sehnat něco k jídlu. Jinak leží při cestě jen čtyři strážnice, které slouží jako základna pro místní hlídky. Hlídky však zdaleka nestačí na zajištění bezpečí v brázdě. Tom byl také varován, aby se vyhnul případnému průzkumu prastarých ruin, kterých se zřejmě docházelo v okolí stezky dost. Údajně se jim vyhýbali i lapkové.

Toma také zajímala zřícená kamenná tvrz za městem. Od strážných se dozvěděl, že v dřívějších dobách v těchto místech stála skřeti tvrz jako opěrný bod k dalším útokům na sever Tary. Před léty však skřety dokázali porazit vojska Východního království a pevnost byla těžce poničena.

Drukwan se pokusil usmířit s maličkou Zlavou, ale zdálo se, že Zlava má o Drunkwanovi naprosto jasno. Neztratila s ním ani slovo. Oč více se vyhýbala Drunkwanovi, o to více se jí líbila Strix. Strix dokonce Zlavě darovala řetízek a poprosila ji, jestli by někde ve městě nenechala vyprat její staré šaty. Zlava nadšeně souhlasila a slíbila, že do druhého dne budou vyprané. ochladil kamennou dlažbu a kolem jatek se znovu objevovaly krysy. Odporně nasládlá vůně několika zbytků rozkládajícího se masa nedaleko dveří byla jejich večerním rituálem. Saša byla úspěšná a podařilo se jí jednu z krys přitahovaných k večerní hostině ulovit. S tichým uspokojením krysu zabalila natěsno do pláště a vydala se zpět k hradnímu příkopu. Po cestě narazila na Strix, která vyšla z dveří hostince, rozkošnický se protáhla a přihladila si část svých dlouhých vlasů, v nichž měla jeden z drobných květů, které připravil Siol do lázně. Strix se k Saše přidala a společně došli k příkopu. Saša vymotala z pláště zmatenou krysu a hodila ji do vodního příkopu. Krysa začala ihned velice hbitě plavat zpět ke břehu. Dravé ryby si ji však ani teď nijak nevšímaly. Strix ještě hodila do příkopu olivu, ale i tento pokus byl zbytečný. Ryby se k nabízeným zdrojům potravy nijak neměly.

Po večeři se všichni ubytovali v prvním patře. Tom s Drunkwanem obýdli jeden a Strix se Sašou druhý pokoj. Přišla sedmá hodina a Strix znovu vyrazila do lázně. Siol ji již celý nedočkavý čekal a tentokrát se jeho touha naplnila. Podvečer s příchutí švestek z tržnice.

Drunkwan se v hospodě dal do řeči s trpaslíky. Ti právě dorazili z Kwesaru. Klid, bezpečí a radosti malého městečka v nich však rozhodně nevzbuzovaly myšlenky na návrat do podzemních chodeb rozestavěného trpasličího města. Saša se k rozhovorům s cizinci příliš neměla a tak se znovu vydala na tržiště chytat živou krysu. Tržiště se téměř vyprázdnilo, večer

Večer v hospodě rychle plynul, Tom se Strix se dozvěděl i o tom, že před několika měsíci Fantukovi zahynula žena. Pomalu se stmívalo. Nakonec všichni opustili výčep a ubytovali se na svých pokojích.

Později večer všechny probudily šouravé kroky na chodbě a několik tupých nárazů do stěn pokojů. Všichni vyskočili potichu na nohy a zaujali obrannou pozici. Když však Saša a Drunkwan vykouklí do chodby, uviděli jen dva milence, jak velmi pozvolna hledají cestu do svého pokoje.

Družina se v klidu rána nedočkala. Uprostřed hluboké noci všechny probudilo třštění okenních tabulek. Ještě si stačili všimnout, že do pokoje vlétlo několik kulatých věcí a pak všechny do nosu udeřil štiplavý puch, který se od vhozených věcí rychle rozšířil po pokojích. Vše pak pohltila tma nevědomí.

Když se družina k ránu probírala, zjistila, že jsou pryč všechny jejich kovové zbraně a předměty a také zavazadla. Podle křiku v hostinci však nebyli jediní. Ve výčepu seděl na zemi i hostinský Fantuk a bědoval. Celá jeho hotovost, kterou měl připravenou jako splátku pro lichváře, byla pryč. Saša vyběhla pod okna a podařilo se jí nalézt patero stop bosých nohou, které měly mezi prsty blány. Nebylo pochyb, že se všichni stali obětí dalšího z útoků Hyassa. Stopy vedly k jižní palisádě, kde Saša našla na vrších upevněné lánové provazy. Za příkopem bylo hyassích stop mnohem více. Všechny z jihu obcházely město a mířily zřejmě na sever. Dobrodruzi ihned informovali strážce, které však již o útoku věděly. Spěšně proto všichni vyrazili za velitelem místní stráže - Buklanem, a informovali ho o situaci. Jeho zprvu nevstřícné vystupování však Strixino kouzlo hypnózy zásadně změnilo. Buklan družině vydal nové zbraně a dokonce podepsal i smlouvu na 60 zlatých jako odměnu za dopadení Hyassa. Strix však trochu váhala s jednotlivými hypnotickými příkazy, a tak dříve, než mohla smlouvu rozšířit na větší částku, kouzlo hypnózy vyprchalo. Družina se ještě dohodla, že si na strážnici uloží své zbroží a pak se po stopách vydali kolem města do severních částí Zelanských vrchů.

V kopcích vanul letní vítr a den byl napůl prosvícen sluncem, napůl skrytý pod bílými mraky. Stopy vedly do kopců a údolí. Při jednom ze stoupání objevili dobrodruzi Tomův batoh. Skleněný obsah v něm byl rozbitý a hlavně chyběly oba prokleté prsteny a také kámen Slza pouště Mar'Nub a prokletý rubín, který s družinou putoval od Tabitských vrchů. Netrvalo však dlouho a na dně jednoho z údolí mezi zelany našla družina ležícího mrtvého Hyassa s popálenou dlaní až po loket. Na palci měl navlečený jeden z Tomových prstenů. Byl pokrytý zrohovatělou kůží, jeho obličej až nepříjemně připomínal lidský, celá kůže byla zašedle zelená a jeho oči překrývala víčka, která se zřejmě zavírala vertikálně.

Nedaleko od mrtvého se stopy rozdělovaly. Jedny vedly dále na sever a druhé na severozápad. Družina se rozhodla sledovat severozápadní stopu. Tímto směrem se vydalo šest z patnácti Hyassa. Družina sestoupila do podmáčeného údolí. Zelany se rozestoupily. Stromy s šedým hladkým kmenem a velkými stálezelenými listy zjevně nesnášely podmáčené půdy. Trochu se ochladilo. Slunce se blížilo k vrcholům

kopců. Další stoupaní mezi stromy a poté nový sestup do dalšího údolí. Kolem znovu zeleny prořídly a poté zcela vymizely. Sem tam z půdy čněl jen odumřelý pahýl. Dno údolí opět ovládla bažina. Houpavá půda pokrytá rašeliníkem se zvedala do pevnějších kopečků, kolem nichž vytvářena jezírka zelenavé vody. Slunce zašlo za kopce a údolí obestřel stín. Nedaleko začal k nebi stoupat pramínek kouře. Dobrodruzi zbystrili. Začali se ke dnu údolí plížit. Jejich opatrnost brzy přinesla ovoce, neboť se jim včas podařilo odhalit hlídku dvou Hyassa.

Šipy a šipky byly přiloženy k tělivám a po pečlivém zamíření vyrazily vstříc nic netušícím Hyassa. Tomova, Sašina a Drunkwanova střela našla svůj cíl, a jeden z Hyassa zahynul. Druhý, zraněný, stačil ještě vydat varovný skřek a pak jej skolila další vlna šípů. Varovný výkřik se odrazil od okolních kopců a nebylo možné jej přeslechnout. Čtyři tábořící Hyassa okamžitě opustili své tábořiště. Družina vyčkávala za menším kopečkem. Do bot se neodbytně tlačilo okolní mokro, pod pláště se začal plížit chlad. Z mokřin pomalu vystupoval mlžný opar a postupně se shlukoval do hustších cáří, které se držely při chladnější zemi. Hyassa nepřicházeli. Družina se postupně propížíla až k tábořišti. Nikde se nikoho nepodařilo objevit. Na vyzdvihnutém ostrůvku doutnal ohníček obložený drny. Kolem neležely žádné věci, batožiny ani jiné vybavení.

Otázku co dál však nikdo nestihl vyslovit. Zlostné syčení zpoza dvou kopečků znamenalo začátek náhlého přepadu Hyassa. Zprvu se dařilo útočníky oslabit šipy, ale jejich rychlost snadno výhodu vzdálenosti smazala a dostali se do přímého boje s družinou. Strix, jakoby v sobě po nedávném výcviku v Tabitu nalezla větší sílu svých kouzel, začala po Hyassa úspěšně metat modrými blesky. Drunkwan byl v souboji s jedním Hyassa bodnut oštěpem. Zavrával, ale jeho trpasličí náтура jej znovu poslala do boje. Ani Strixina kouzla nebyla úplně všemocná a i její šat se brzy zbrotil její vlastní krví. Tomovi se podařilo úspěšně klíčkovat mezi bojujícími a stále nacházet vhodné úhly pro střelbu kuší. Postupně živých Hyassa ubývalo. Mlha se mísila se zvuky boje, pachem krve, prosvětlována modrými záblesky. Boj na život a na smrt nakonec dobrodruzi, byť ne bez citelných zranění, vyhráli. Při ohledávání mrtvých těl a okolí byly nalezeny zbyvající batohy všech dobrodruhů spolu s ukradenými zbraněmi. K velké radosti a úlevě všech byl nalezen kámen Slza Mar'Nuš. Druhý Tomův prsten i prokletý rubín se však nenašel. Po chvíli rozhodování bylo dohodnuto, že bude prokletý rubín ponechán svému osudu. V chladnoucí večer všichni mysleli na brzký návrat do Staré Štofy. Aby podali důkaz o svém splněném úkolu, vzali s sebou tři hlavy Hyassa a jedno celé tělo. Pomalu se začalo stmívat. Nebe bylo zatažené, ale na několika

místech se mraky trhaly a sem tam bylo v trhlinách vidět noční hvězdu. Družinu po nějaké chvíli obestřelo mlčení. Každý se zabíral svými myšlenkami. Vzpomínali na domov? Na přátele, kteří se nedokázali dostat až sem? Na budoucnost?

-29. plodna 846-

Staré Štole dorazili dobrodruzi kolem jedné ráno. Brány městečka byly uzavřeny, ale volání dobrodruhů vyburcovalo hlídku a ta přivedla Buklana. Na jeho příkaz se brána otevřela a dobrodruzi mohli vstoupit zpět do Staré Štole. Buklan hleděl značně překvapeně na mrtvolu a hlavy Hyassa a se zájmem si prohlédl i přinesený kostěný oštěp. Družina mu chtěla podrobně popsat události uplynulého dne, ale Buklan a konec konců i všichni dobrodruzi byli příliš unaveni na dlouhé vyprávění a tak vše bylo odloženo na ráno.

Hluboko v noci dorazili do hospody. Fantuk podřimoval u výčepu a v lokále dopíjeli poslední, značně znavení hosté. Jeho spánek však na chvíli zahlasila nebývalá radost nad vrácenou částkou, kterou předchozího rána Hyassa z hostince ukradli. Dobrodruzi ještě před spaním chtěli smýt pach bažinného údolí i hyassí krve a tak požádali sotva stojícího, ale šťastného, Fantuka o lázeň. Fantuk se překonal a skutečně ještě i v tak pozdní hodinu dokázal připravit družině lázeň. Nakonec v jedné kádi skončil Tom a Drunkwan a ve druhé Saša. Strix seděla v lokále u hrnku medoviny a do lázně šla pak sama. Fantuk usnul za výčepem. Po zkušenostech z předchozího přenocování počkali všichni ve výčepu až do prvních pramínek ranního svítání. Trámoví halilo ticho, únava porůznu zmáhala jednotlivé dobrodruhy, oheň vyhasl. Pak již bylo konečně ráno a všichni se odebrali vyspat.

Spánek všem dodal novou sílu. Byly dvě hodiny odpoledne, když se všichni znovu sešli v lokále. Družině se podařilo sehnat uklízečku, která uklízela v místnostech, kde došlo předchozí noci k přepadení. Všechn nepořádek byl však již odstraněn a vyhozen na smetiště. Uklízečka pouze zmínila nějaké rozkrápnuté, poloprůhledné nazelenalé skořápky z jakéhosi tvrdého, ale křehkého materiálu. Strix znovu poprosila Zlavu, aby ji nechala vyprat a spravit šaty.

Družina odpoledne zamířila opět na trh nakoupit a doplnit pochroumané zásoby (Strix se podařilo sehnat zdobené letní dětské šaty) a poté dorazili na strážnici za Buklanem. Zde vrátili zapůjčenou

lucernu. Na základě podepsané smlouvy bylo družině vyplaceno 60 zlatých. Dobrodruzi se také dozvěděli o nové obchodní karavaně, která měla vyrazet ke Kwesaru následující den v deset hodin ráno.

Poslední večer v hospodě uplynul ve veselém duchu. Před družinou ležela několikadenní nejistá cesta a tak si chtěli co nejvíce užít dostupné pohostinnosti civilizace. Strix zašla za Zlavou a věnovala jí zdobené dětské šaty. Zlavina radost neznala mezí. Noc proběhla tentokrát v klidu.

-30. plodna 846-

Ráno si družina vyzvedla svůj náklad sardugy a skřítčího lektvaru na strážnici a připojila se ke skupině šesti trpaslíků mířících ke Kwesaru. Den byl zatažený a cesta nebyla na některých místech příliš sjízdná. Společnými silami však dokázali vozy přes úzká místa dostat. Ačkoliv byli všichni ve střehu, cesta proběhla bez nějakých nepříjemných překvapení. Noc všichni strávili u dvora kamenné strážnice.

-Svátek mladých srdcí 846-

Sváteční den proběhl opět v duchu náročné cesty. Vrchy kopců se zvedaly do větší výše a jediný, kdo spokojeně shlížel po okolí, byl Drunkwan. Jakoby se vracel ke kořenům. Kamsi domů. Ačkoliv domov byl tak daleko. Počasí se opět horšilo a občas i zasychalo. Občas někdo z družiny zapřel řeč s trpaslíky, ale mnoho společných témat nalezeno nebylo. Zvečera dorazili k většímu kamennému domu s dvorem obehnaným kamennou zdí. Na stavbě bylo znát, že byla vystavěna pro obranu. Taková miniaturní pevnost. Po skromné večeři se všichni, značně znaveni, odebrali spát.

-1. žlutna 846-

Ráno se málokomu chtělo opouštět bezpečné zdi hostince vstříc dalším zákrutům osamělé kupecké stezky. Obloha vypadala o trochu přívětivěji než předchozí den. Vozy kodrcaly po hlíněné cestě, sem tam poskočily na nějakém kameni. Trpaslíci sverepě vedli své koně dál a družina po očku sledovala okolní svahy. Jakoby je tentokrát někdo sledoval. Tu a tam se na svazích ozval tichounký zvuk sesouvajících se

oblázků, jindy ve stromech zvláště zachrastilo. Ale nikdo se za celý den opět neobjevil. S úlevou pak družina přijala snad poslední nocleh u zdí strážnice, ve stínu bezpečí.

-2. žlutna 846-

Závěrečný úsek cesty uběhl nad očekávání rychle. Od samého rána se zdálo, že všichni volili daleko rychlejší tempo, než v předchozích dnech. Kwesar byl nadosah. Trpaslíci se ten den opět více rozpovídali. Donekonečna vychvalovali trpasličí kamenickou zručnost. Jejich hovor byl tak úmorný, že i sám Drunkwan se začal po čase nudit. Cesta stále stoupala a vrchy se vytahovaly do větších výšek, do kterých se již zelanům příliš nechtělo. A pak se konečně levá část cesty otevřela do rozlehlého a hlubokého údolí, na jehož dně se rozprostíralo veliké jezero. Před družinou se tyčil kopec s mnoha mistrně vytesanými kamennými okénky a hlavně naprosto dokonalá kamenná brána zdobená reliéfem jakési jeskyně vykládaným zlatem a dalšími kovy. Slunce zapadalo kdesi za jezerem a na jeho zvlněné hladině se objevilo tisíce jisker, jakoby v jeho hlubinách kdysi někdo utopil nesčetně drahokamů. Kwesar – trpasličí sídlo.

(19. února 2011)

Drunkwan, podivně zamlklý, se pomalu rozhlížel po vznešených úbočích hory. Na západní straně Kwesgornu (jak trpaslíci pojmenovali tuto horu) vyhlížela k zapadajícímu slunci nesčetná úzká, podlouhlá okénka s mistrně provedenými okraji. Někde nad Kwesgornem zahvízdal vítr a nebe bylo tak vysoko. Drunkwan se z ničeho nic rozpovídal. Pověděl ostatním o své matce a o tom, jak byl vyděděn z klanu. O svém svobodném životě, v němž našel volnost a také o pohrdání, které k trpaslíkům, žijícím v duchu přísných tradic získal. Slunce zapadlo, jiskry z ledového jezera klesly do hlubin. Ochladilo se.

Před branou Kwesaru postávala trpasličí hlídka. Přítomnost trpaslíka s neupraveným vousem a dokonce elfky, která se všemožně snažila nevzbudit pozornost, však menší rozruch skutečně způsobila. Znejistělá hlídka poslala do hlubin Kwesaru posla. Jednání s hlídkou si vzal na starost Tom. Trpaslíkům se pokusil vysvětlit, že celá jeho obchodní společnost má výhradní zájem na obchodním styku s Rilondem. Od trpaslíků se dozvěděl, že mezi Kwesarem a lidskými obyvateli Staré Štolý panuje vřelý obchodní vztah.

Mezitím dorazil zpět posel a družina byla skutečně vpuštěna do zdi trpasličího města. Všichni však byli ještě varováni, aby byli velice opatrní a nedostali se do žádného konfliktu s některým z trpaslíků. Když Strix měla strážné, prohodila ironický pozdrav „Ať jdou obchody“. Brána do Kwesaru byla vyzdobena neuvěřitelně dokonalým a propracovaným reliéfem jakési jeskyně s krápníky. Povrch byl vytvořen z různých druhů vzácných kovů a kamení a působil neobyčejně živým dojmem. Hrany obou otevřených křídel byly osazeny pravidelnými osmiúhelníky a na nich byly vyryté velice složité znaky. Podobných si ve zmenšené podobě všimla družina i na některých trpasličích sekerách u hlídky.

Družina se pak ocitla v široké chodbě vedoucí do nitra hory. Stěny chodby byly pokryté různými výjevy zřejmě z trpasličí historie. Na jednom z reliéfů byli zobrazeni například trpaslíci na jakémsi kopci, na nějž se ze všech stran valili skřeti. Jiný reliéf zobrazoval zase rozlomenou zemi, protkanou mnoha tunelů a chodbami a bylo na něm zachyceno množství trpaslíků řítících se z roztržených chodeb do hlubin. Mezi reliéfy byly ve zdech hluboké výklenky, vždy dva naproti sobě. K výklenkům pak jistě patřila v prvním sále naskládaná hromada zpevněných dlouhých fošen, jejichž strany byly okované železnými pásky.

První rozlehlý sál vypadal jako náměstí, uprostřed něhož byl vystaven vysoký a mohutný zdobený sloup. Celý sál lemovaly po obou stranách kamenné ochozy. Pod nimi bylo mnoho vstupů do různých skladišť, stájí a dokonce do kovárny. V horní části ochozu se nacházely obytné místnosti a také Snoriho hospoda, která byla určena právě pro pocestné a měla zajistit i jejich ubytování. Na druhé straně náměstí byla další kamenná brána, skrz kterou procházeli dál již jen trpaslíci. Celé náměstí bylo dostatečně osvětleno několika kamennými slunci zavěšenými ve výšce pod klenbou.

Tom nejprve sám šel domluvit a ohlásit zdejší pobyt do Snoriho hospody. Snori, příjemný a zachovalý trpaslík, s radostí hobita přivítal, a protože se domníval, že s Tomem cestují i další hobiti, velice ochotně mu nabídl i ustájení a bezpečné uložení nákladu ve spodní stáji pod ochozem. Poslal s Tomem svého syna, aby mu pomohl nalézt stáj i skladiště.

Na ochozu zatím vyčkával Drunkwan se Strix a Sašou na Toma. Bohužel zrovna kolem procházel s dětmi trpaslík mladšího věku. Přítomnost elfky v trpasličím sídle jej velice rozhořčila. Malí trpaslíci se tatínka zeptali, zdali by si mohli na elfku plivnout a rozhořčený, ale starostlivý tatínek to svým mladým dovolil. A tak se přišel malý trpaslík postavit těsně ke Strix, a skutečně jí plivnul na její krásné zdobené šaty. Hned za ním se chystal k plivnutí další. Strix jej však hbitě chytila pod krkem a důrazně mu řekla,

aby po ní neplival. To se ale rozlítil Finron (jak se otec dvou dětí jmenoval) a chystal se ke rvačce. Do napjaté situace naštěstí vstoupil strážný, který zrovna procházel kolem. Rázně uzemnil Finrona i s dětmi a ve jménu trpasličí tradice jej přísně vyzval, aby se omluvil. Finronovi se do omluvy moc nechtělo, ale nakonec se omluvil a s dětmi odešel. Drunkwan se pokusil strážnému poděkovat, ale ten jej zcela ignoroval a odešel.

Bylo již po všem, když Tom vyšel zpět na ochoz a po chvíli vysvětlování s ostatními odešel ustájit a uložit přepravovaný náklad. Ve skladišti, kde družina složila svůj náklad, obdržel Tom destičku s několika trpasličími znaky jako doklad o uložení. Mula byla ustájena v pohodlné ohradce a bylo o ni dobře postaráno.

Trpasličí hospoda byla mistrně vytesána do skály. Jednotlivé stoly i židle byly také vytvořeny přímo z kamene jeskyně, takže se s nimi nedalo pohnout. Klenba i sloupy byly zdobené precizně vyvedenými reliéfy. Když po návratu Snori zjistil, jaké je skutečné složení družiny, zavládl rozpačité ticho. Bohužel jej však přerušil rozezlený hlas vycházející od jednoho ze stolů. Místní skupince mladých a očividně horkokrevných trpaslíků neušlo složení družiny a nepříjemně rychle obklopili dobrodruhy kolem kamenného výčepu. Tom se snažil zachovat klid a pouze vystupoval jako prostý obchodník, jehož složení družiny bylo dáno obchodními záměry. Mladí trpaslíci však zřejmě toužili po konfliktu a tak Tomovy umírňující komentáře nezabíraly. Drunkwan i Strix se zdrželi silou vůle veškerých projevů. Mladé trpaslíky vedl Galin a Tibros a všem ostatním trpaslíkům chtěli co nejvíce předvést svou statečnost. Oba se pokusili se co nejvíce Strix a Drunkwana urazit a nazýali je vyžletem a blátem. Snori se snažil celou situaci uklidnit, ale na jeho hlase byla znát rozpačitost a celý jeho výstup byl neúčinný. Tibros s Galinem začali celou situaci přirostřovat. Atmosféra byla napjatá k prasknutí. Za zády všech se ozval pevný, ale klidný hlas. Do hospody vstoupil letitý šlachovitý trpaslík s jizvou přes obličej. Pevným pohledem přehlédnul řadu mladých trpaslíků a klidně je požádal, aby odešli. Nikomu nevynadal, nikoho neshodil, jeho slova však působila jako zákon. Horkokrevní trpaslíci se odebrali bez jediného slova pryč. Na jejich tvářích bylo vidět úctu a respekt.

Trpaslík se představil jako Drain. Omluvil se za mladé trpaslíky a družině trochu nastínil situaci mladých trpaslíků v tradičním systému trpasličího města. Mladí toužili po bojích, chtěli si dokázat svou cenu a také se blýsknout před ostatními. Současný stav budování trpasličího města takovým příležitostí příliš nepřál. Drain zmínil také starou trpasličí tradici, kterou by měli všichni trpaslíci

z klanů dodržovat – Tangarův smír. V dávných dobách byli elfové a trpaslíci smrtelnými nepřáteli. Trpaslíci potřebovali pro svá města dřevo a elfové považovali živé stromy za své přátele a majetek. Velmi záhy propukly kruté boje mezi trpaslíky a elfy a trvaly velice, velice dlouho. Pak se ale objevil Tangara, bratr Roena, jednoho ze tří čarodějů, a téměř zázračně se mu po dlouhých a úmorných jednáních podařilo uzavřít mezi trpaslíky a elfy smír. Tento smír trvá dodnes a mnoho tradičních trpaslíků jej stále chová v úctě. Mladí však k tradicím příliš nelnou a tím je dána i jejich zvýšená prchlivost.

Drain družině ve svém vyprávění popsal i osudy tří čarodějů Aldila (arvedana), Vieena (člověka) a Roena (elfa). Jejich působení se vázalo k období spojenectví elfů a lidí na Lendoru – Eldebranské říši. Tři čarodějové vedli (mimo zájmy Eldebranské říše) války proti skřetům, kteří se po velkém zemětřesení dostali z jihu na Lendor. Na severu Lendoru zbudovali své sídlo Amir. Doba pokročila a Eldebranská říše se rozpadla a skřeti dostali novou šanci, jak se na Lendoru prosadit. Čarodějové se tou dobou příliš v Amiru soustředili na své vlastní výzkumy a sílu skřetů podcenili. Skřeti tak získali velmi pevné postavení na Lendoru. Vieen se vše pokusil zvrátit zajištěním zcela nové síly – nemrtvých. Ve válce použil jím vytvořené zombie, mumie, kostlivce a ghúly. Při jejich útocích se však z ničeho nic zjevovali fextové a spektry. Kdokoliv, kdo oživil mrtvého, je poznamenán a jednoho dne dostižen prokletím, pronesl při svém vyprávění Drain. S Vieenovými nemrtvými nakonec přišli upíři a Vieen se stal jejich králem. A pak přišla chvíle, kdy se celá armáda různých nemrtvých postavila proti lidem. Ironií osudu tak nakonec bylo, že proti armádě nemrtvých stanuli lidé spojení se svými odvěkými nepřáteli – skřety. V bitvě na Pláních děsu na Lendoru nakonec spojenci zvítězili nad hordami nemrtvých.

Zájmy lidí a skřetů se hned po bitvě opět obrátili proti sobě navzájem. Čarodějové se však téměř přestali objevovat. Naposledy byli spatřeni v bitvě Krvavých plání, kde hrdina Thalion porazil skřetí armádu a skřeti byli z Lendoru vytlačeni.

Družina Draina pozvala na korbel Waroku a pak se všichni dali do objednávání bohatší večeře. Drain se omluvil a odešel za svými povinnostmi. Drainův příběh trochu změnil ukřivděný pohled na trpasličí město. Záhy po večeři odešel Drunkwan a Strix do pronajmutých pokojů, aby nevzbudili ještě další vlnu rozruchu. V hospodě zůstal pouze Tom, který se pokusil zjistit informace o cestě z Kwesaru do Krazu. Trpasličí cesta měla být pečlivě udržována trpasličími kameníky a v délce jejího úseku měly stát tři trpasličí strážnice. Vyhlídka na několikanásobné setkání se strážnými trpaslíky z Krazu Toma příliš nerozveselila. Na Kwesgornem zavládla hluboká noc, do níž jako malé majáčky svítila některá malá

kamenná okénka Kwesaru. Trpasličí hlídce před branou začala noční hlídka, brána se uzavřela a za jedním z mnoha tichých okének na úbočí hory usínala i družina.

3. Žlutna 846

Ráno družina co nejrychleji nakoupila nezbytnou výbavu na další (dlouhou) cestu. Zdálo se, že Kwesar si nijak vážněji neuvědomil přítomnost nezvyklých poutníků. Strix se však přesto setkávala s udivenými až nesouhlasnými pohledy, Drunkwan se s žádnou reakcí nesetkal, jakoby tu vůbec nebyl. Nikdo z trpaslíků mu nevěnoval jediný pohled, natož slovo.

Byl téměř čas vyrazit. Drunkwan znovu vyzkoušel polévku Skřetovo procitnutí, v domnění, že i dnes zvládne ustát její prapodivnou chuť. Bohužel se vše zvrhlo do vysilujícího zvracení, které Drunkwan (v hloubi duše se zvraceným zadostiučiněním) rozesel po hospodě i po hlavní spojovací chodbě. Tom se pokusil nepříjemnost zhladit menší finanční částkou věnovanou hostinskému Snorrimu.

Všichni si velice oddechli, když kolem poledního opustili hlavní bránu Kwesaru a zamířili dál na severozápad.

Trpasličí silnice byla prastará, ale kamenická práce obdivuhodně odolávala snaze okolní přírody pohltit ji do své náruče. Na některých místech bylo znát, že trpaslíci rozdrčené či rozpadlé kamenné bloky vyměnili za novější. Cesta ubíhala docela snadno a odpolední déšť ji příliš nezpomalil. Zpočátku družina míjela skupinky osamělých zelanů, později se cesta zvedala výše a cesta byla lemována pouze němými skalnatými kopci. Do večera už pršet nepřestalo. Bylo třeba nalézt alespoň trochu suché místo na přenocování. Nedaleko cesty objevila družina převis, nedaleko něhož se tyčily prastaré trosky nějaké věže či jiné stavby. Mula i s vozíkem se docela pohodlně pod převis vešla také. Saša v sobě ucítila tajnou radost z pobytu v horách a pokusila se družině obstarat jídlo na zítřek. V nedalekém křoví, kolem kterého našla několik králíčích stop, nalíčila drátěné oko a návnadu. Všichni si pak rozdělili hlídky a pak usnuli.

‘Další ráno všechny přivítalo syrovou vlhkostí. Saša se hned po probuzení vydala ke své nalíčené pasti a téměř zavýskla radostí, když spatřila, že v oku se skutečně chytil zajíc. Byl zmáchaný a celý ustrašený. Saša poděkovala tomuto daru přírody a ukončila zajícovo trápení. Protože nebyla vhodná chvíle na rozdělování ohně, pověsila králíka na bok vozu. Družinu již včera večer zaujala nedaleká zřícenina, a nyní se zdála příhodná doba na její prozkoumání.

Saša, Strix a Drunkwan (Tom zůstal na hlídce u muły a povozu) došli k polorozpadlé zdi, která snad kdysi tvořila obvod jakési věže. Ve zdi přiléhající ke svału byl vybudován průchod do útrob kopce. Drunkwan se srdnatě nabídl, že prostor, alespoň tam kam dosáhne denní světlo, prozkoumá. Z opatrnosti se nechal navázat na lano a vydal se dovnitř. Široká chodba velmi brzy ústila do kruhové místnosti, z níž vybíhaly, kromě dál vedoucího širokého průchodu, dvě postranní chodby. Drunkwan se nestačil ani příliš rozkoukat, když tu najednou zaútočil z postranní chodby zmutovaný netopýr. Drunkwan na chvíli ztratil rozvahu. Saša však duchaplně strhlá pomocí lana Drunkwana k zemi. Útok minul a Drunkwan získal maličkou chvíli, aby se vzpamatoval a postavil. Pak již obezřetně couval k východu. Pokusil se netopýra zasáhnout, ale netopýr uprostřed zuřivého šelestění křídel zůstal bez zranění. Strix úspěšně netopýra usměrnila modrými blesky a Saša jej dorazila svou šavlí. Chuť dál prozkoumávat podzemí všechny opustila a tak se urychleně vrátili k Tomovi. Vyrázili dál.

Provlhlý den den v horách byl chladnější, než bylo družině milé, a i když nepršelo, nebylo na nebi ani chvíli vidět žádné slunce. Zamkllost dne a zachmuřenost nebe nad nimi možná způsobila, že téměř rádi navečer spatřili bytelnou kamennou hradbu a uvnitř budovu trpasličí strážnice. Trpaslíci zřejmě uznávali a dodržovali prastarou tradici poskytnout poutníkům bezpečné místo pro přečkání noci, a proto vpustili družinu dovnitř hradeb a dovolili jim přenocovat pod plátěným přístřeškem zbudovaným u hradeb. Družina dokonce zažehnula i oheň a upekla Sašinu králíka. Trpaslíci kolem vůbec nemluví a atmosféra kolem byla nepříjemně těžká, sem tam cinkla trpasličí zbroj, či zbraň o kámen hradby či budovy, sem tam zazpíval studený vítr v okolních kopcích.

1 když se nikomu neusínalo příjemně, pořád bylo toto nocování bezpečnější než kopcovitá a hornatá krajina Zelanských vrchů.

Za rozbrěsku se silně rozpršelo. Trpaslíkům stékaly pramínky vody po mistrně spletaných copáncích vousů, jejich pohled však zůstával zemitě sverepý. Družina téměř s radostí vyjela do provazců deště, pryč z cizího světa, který nikdo z nich příliš nechápal. Saša opět zabodovala se svou pastí, kterou večer stihla při sbírání dřeva nalíčit, a tak opět bok vozu zdobil chycený zajíc. Drunkwan se stále (pro ostatní dost nepochopitelně) vlekl se zabitým netopýrem a pomalu ale jistě získával nezaměnitelný odér. Netopýrova křídla se pokusil použít jako pláštěnku, ale nezdálo se, že by to byl převratný zlepšovák.

Celé dopoledne odměřovalo cestu družiny pouze šouravé čvachtání nohou a občasné zaskřípnutí ložiska loukoťových kol vozíku. Počasí se spíše horšilo. Nikdo příliš nemluvil.

Odpoledne i přes příšerné počasí přeci jen na cestě potkali cestující. Proti dobrodruhům se na cestě objevila skupina šesti trpaslíků, kteří zřetelně znervózněli, když si uvědomili, že na cestě nejsou sami. Pak se však znovu uspořádaně rozešli a beze slova družinu minuli. Trpaslíci byli oblečeni stejně, jako strážní na trpasličí strážnici navštívené minulou noc. V podvečer se rozpoutala nepříjemně silná bouře. Myšlenka na nadcházející noc strávenou v bouři mezi skalnatými vrcholy byla děsivá. Chvilí před setměním objevila družina další ruiny na nedaleké římse tyčící se kousek od trpasličí cesty. I přes zkušenost s netopýry v předchozí ruině se k této všichni i s povozem vydali.

Družina byla napůl cesty k ruině, když si všichni všimli pohybu na protější straně. Pohled tam však vehnal do myšlenek dobrodruhů úlek a strach. Na protějším svahu se pohybovaly čtyři bytosti nepříjemně se podobající skřetům. Naštěstí však o družině nevěděli. Dobrodruzi se urychleně, ale nenápadně přesunuli do trosek zdiva na svahu. I přes nepříjemnou zkušenost z posledního průzkumu se teď zdály zříceně zdi velice útulné. Hrom se odrážel od okolních svahů a provazce deště bičujícího zemi ještě zesílily. Ale byl to možná právě horský nečas, který družině zajistil nepozorovaný průchod k ruinám.

Do hloubi kopce vedla široká chodba, několikrát zatáčející a poté ústící do kruhové místnosti. Z místnosti vedly úzké chodby do stran a široká chodba pokračovala na druhé straně dál. Průzkum bočních chodeb odhalil menší čtvercové místnosti s kamenným stolicem u zdi. Nic dalšího zde k vidění nebylo. Zvenku občas do podzemí dolehl hřmění řádící bouře. Široká chodba vedla do další místnosti, uprostřed níž byl kamenný podstavec se sloupkem. Sloupek však byl v metrové výšce uražený, kolem nebylo vidět žádné

nápadnější kusy ze zbytku sloupu. Až sem bylo možné zajet s mulou a vozíkem. Z místnosti vycházely dvě úzké chodby. Opatrný postup se družině vyplatil. Ve vedlejším sále byla v rohu propadlá podlaha a z jámy družina zaslechla nepříjemné šelestění a slabé pískání. Drunkwan si připomněl nepříjemnou lehkost netopýřích křídel a zvažoval, že do jámy hodí zabitého netopýra. Zvítězil však jiný plán. O zed' nad jámou byla roztržena lahev s olejem a ten byl pak zapálen. Vlna tepla se vyvalila k nízkému stropu a dole se ozvalo rozčilené zapištění. Družina se připravila akorát včas, když z jámy vyletěli dva zmutovaní netopýři a prudce zaútočili. Saše se podařilo rozseknout jednoho a o druhého se postarala Strixina kouzla a Tomovy šípky. Boji však nebyl zdaleka konec. Z vyhaslé jámy vyrazilo náhle další hejno. Vzduchem svištěly šípky, sršela modrá zář kouzel a Saša se pustila do netopýřů napřímo. Jeden z netopýřů však dokázal nalézt mezeru v Sašině obraně a hluboko se zakousl do jejího krku. Rána začala nepříjemně krváčet a pálit. Saša bojovala dál. Netopýrovi se podařilo ještě jednou uspět, než jej družina sprovodila ze světa. Všichni pak ještě chvíli vyčkávali, zdali se neobjeví další, ale v podzemí bylo slyšet akorát občasné zahřmění.

Saša byla vážně poraněná a rány na krku nepřestávaly krváčet. Drunkwan se pokusil o výrobu červeného kříže a zdálo se, že je se svým výrobkem nadmíru spokojen. Mezitím se Tom spustil na laně odvážně do spodního patra. Chodby zde byly vytesané velice nahrubo a všude po zemi ležela kluzká vrstva netopýřího trusu. Nikde kolem však nebylo cítit nic živého. Tom se vydal ještě kousek dál, jeho boty čvachtaly a klouzaly po smrduté podlaze. Po chvíli se však rozhodl, že průzkumu zanechá a vrátil se zpět do horního patra.

Tam spatřil Sašu, jak zrovna pije Drunkwanův lektvar. Očekávaný efekt se však nedostavil. Sašu sklátěla na zem nevidaná křeč a u úst se jí vytvořila naružovělá pěna. Lektvar jí zřetelně oslabil. Drunkwan se na vše bezradně díval a nemohl pochopit, kde se stala při výrobě lektvaru chyba. Tom přiskočil ke svíjející se Saše a nalil do ní svůj červený lektvar. Saše se očividně ulevilo.

A přes znepokojivé zvuky všude kolem se družina uložila k přenocování a do tmy hleděly pak vždy jen jedny bdělé oči hlídky.

Saša se ráno cítila o trochu lépe. K údivu všech pak použila hraničářské kouzlo a její zranění se doslova zázračně zahojila a Sašino tělo se opět naplnilo zdravou silou. Málokomu se chtělo opouštět alespoň trochu bezpečné a hlavně suché útočiště. Venku již přestalo pršet, ale postupující teplejší vzduch vyčaroval nad kopci hustou mlhu.

Družina velice opatrně sestoupila na trpasličí silnici a vydala se opět dál na severozápad. Cesta probíhala docela klidně, počasí se začalo zlepšovat. Dokonce se po straně silnice na chvíli objevil menší hájek zelanů. Na jeho okraji si dobrodruzi všimli kamzíka. Dříve než však kdokoliv stačil zareagovat, zmizel kamzík z dohledu. Den pokročil a nad hlavami dobrodruhů se sem tam objevil i pruh modré oblohy. Mlha se postupně začala zvedat. Odpoledne už přeshlou bouři připomínaly již jen menší kaluže na silnici.

K večeru se před družinou opět objevil známý tvar hradeb trpasličí stanice. Něco však bylo jinak. Brána byla dokořán. Nedalo moc práce pochopit, k čemu zde došlo. Uvnitř brány leželi čtyři trpaslíci. Byli mrtví. Uvnitř hradeb leželi další. Čtyři z trpaslíků však měli úplně odlišné oblečení, než zbylá posádka strážnice. Kdo pozabýjel všech dvacet trpaslíků? Proč při tom byla otevřená hlavní brána? A jak je možné, že šest trpaslíků bylo oblečeno odlišně? To byly myšlenky, které se honily v hlavě družiny při průzkumu prostor strážnice. Tom prozřetelně uzavřel hlavní bránu ještě před započetím průzkumu. Uvnitř hradeb byla k vidění hrůzná podívaná. Drunkwan však zcela bez skrupulí mrtvá těla překračoval, jako by tam snad ani nebyla.

Ve zdech strážnice nezůstal nikdo živý. Tom s ostatními byl právě uvnitř hlavní budovy, když se z venku ozvalo ostré hvízdnutí. Tom vyběhl k hradbám. Při pohledu za hradby jej polilo horko. Venku stál seřazený oddíl dvaceti trpaslíků. Tom na ně zavolal a řekl trpaslíkům, že jsou pocestní a že sem dorazili před chvílí. Vedoucí trpaslík jej hrubě vyzval, aby otevřel bránu. Tom se snažil celou situaci umírnit, protože tušil, že trpaslíci mohou vše chápat zcela špatně. Trpaslíci však okamžitě zahájili útočný manévr a začali obklíčovat hradby ze všech stran. Objevila se lana s háky a kapitán a jeho pomocníci začali rychle postupovat k bráně. Tom si rychle uvědomil, že tvrdohlavost trpaslíků bude daleko silnější, než jejich rozumné uvažování, a proto otevřel hradební bránu. Okamžitě se na něj vrhli čtyři trpaslíci,

povařili jej na zem a poprvé za velmi dlouhou dobu se jej někdo dotknul nepřátelskou rukou. Tom obdržel ránu pěstí. Trpaslíci je poté velice hbitě svázali.

Drunkwan se Sašou a Strix byli uvnitř budovy také zajati a nakonec se všichni setkali v zadní místnosti hlavní budovy svázaní. Velitel trpaslíků Váli je začal vyslýchat. Působil zatvrzelým dojmem, ale bylo vidět, že nad slovy a argumenty dobrodruhů přemýšlí. Poté co mu venkovní hlídka oznámila, že ve voze s mulou je sarduga a jakýsi skřítčí patok, odešel spolu se strážným na chvíli pryč. Když se vrátil, bylo vidět, že se rozhodl. Zřejmě to muselo být těžké rozhodování, zvláště když pout zřavoval elfku a trpaslíka odpadlíka. Nicméně Váli zřejmě nebyl velitelem pro nic za nic a tvrdohlavost u něj skutečně zčásti nahrazoval rozum. Váli okamžitě poslal posly směrem ke Krazu se žádostí o posily, tak i ke Kwesaru, aby varovali (pokud to bude možné) posádku na jižnější strážnici. Družina nakonec přenocovala podobně jako na první strážnici. Jen atmosféra byla i přes všechna vysvětlení napjatá. Noc však proběhla klidně.

7. Žlutna 846

Brzy ráno, když ještě v kopcích vládl chlad a slunce se šplhalo po východních úbočích, začali trpaslíci pohřbívat své mrtvé. Nikdo nepromluvil. Jen další a další kamen byl přemísťován na vznikající malé mohyly. Družina s odchodem neotálela. Oznámila to pouze Válimu a pak s úlevou odešli vstříc další cestě na severozápad. I tento den byla cesta klidná. Nikoho na silnici nebylo vidět. Posily z Krazu ještě nemohly dorazit až sem. Večer se družina v kopcích utábořila. Drunkwan se nakonec rozhodl z y této chvíli již značně zapáchajícího netopýra odřezat křídla a maso opéct nad ohněm. Oheň však maso zápachu nezřavil, přímo naopak. A tak Drunkwan konečně svého uloveného netopýra zahodil. V noci na nebi svítily hvězdy a opět se kolem rozležel chlad.

8 Žlutna 846

Chvilí po té co družina vyrazila opět na cestu, se objevila skupina trpaslíků mířících k přepadené strážnici. Trpaslíci byli o dobrodruzích informováni, takže k žádné příliš dlouhé konverzaci nedošlo. Po celý den bylo nebe pod mrakem, počasí bylo velice chladné. Byl právě vrchol zimy. Cesta se toho dne

velice vlekla a všichni si docela oddychli, když pozdní odpoledne stanuli u brány poslední z trpasličích strážnic. ¹ Zde konverzace silně vážla a družina tak našla pouze ochranu hradeb. Po vysvětlení, odkud dobrodruzi míří, již žádné další otázky nepadly.

9. žlutna 846

Poslední úsek cesty již nebyl tak dlouhý. Kopce začaly opět šplhat do větší výšky a kolem poledního všichni poznali, že stojí na dohled druhého rozsáhlého trpasličího města – Krazu. Brána však byla uzavřená a celé město na ně shlíželo bez jediného zvuku. Bylo jisté, že jsou sledováni, nikde se však neobjevil ani náznak pohybu. Kamenná okna ve svahu mlčela a jen vítr ohýbaný přes vrchol hory občas zakvílel svou píseň.

(18. června 2011)

Družina vyčkávala u mistrně vytesané kamenné brány. Bylo ticho. Po chvíli se všichni rozhodli poobědvat. Mezek se na chvíli mohl volně popásat na horské trávě. Bylo chladno. Jarkovi se nemá tvář Krazu nelíbila. ¹ Když trpaslíky žijícími v uzavřeném společenství pohrdal, rozhodl se, že si vstup do Krazu zařídí. Odvážně přistoupil k bráně a pokoušel se ji všelijak otevřít. Netrvalo dlouho, a vedle něj bříknul o zem vystřelený šíp. Jark poodstoupil od brány a volal kamsi k mlčícímu ochozu a oknům, ať trpaslíci otevřou, že jsou prostí obchodníci. Místo odpovědi se ozvalo další zasvištění a v Jarkově blízkosti dopadl prudce další šíp. Jark svým viděním pozoroval v oknech skryté postavy, a do konce i on sám musel uznat, že trpaslíci zřejmě bránu otevřít nechtějí.

Byl čas na další cestu. Za Krazem se cesta postupně mezi vrchy začala stáčet směrem k jihu, i nadmořská výška se pozvolna snižovala. Cesta už zdaleka nebyla tak udržovaná, jako mezi trpasličími sídlišti. Mnohde se ztrácela pod travnatými drny, někde byla ještě pořád vydlážděná kameny. Počasí se, jak je tomu ve vrchovině obvyklé, rychle měnilo. Často drobně mžilo, jindy se nebe vyčistilo a vítr, svištící přes hřbety kopců, se zakusoval svým chladem do dobrodruhů. Cesta byla dlouhá. Po další čtyři dny probíhala stejně. Přesto k menším změnám v rázu krajiny docházelo. Častěji se objevoval zelanový porost, údolí byla delší a hlubší. Na cestě se stále nikdo neobjevoval.

Pozdního odpoledne se konečně družina dostala na již dlouho vyhlížené místo, kde západní kopce přecházely do pobřežní roviny. Polehávající žlutá tráva, výhled směrem k zapadajícímu slunci, planina posetá malými skalnatými výběžky a hlavně vůně nedalekého moře všem vehnala radostný výraz do tváře. Konečně prošli vrchovinou. Zelanské vrchy dál ubíhaly po levé straně k jihu, ale cesta již vedla daleko volněji po pobřežní vyvýšené pláni.

Slunce se zbarvilo do ruda. Zapadalo za hranu vysokého útesu a celou planinu začalo koupat v krvavé záři. Družina si všimla, že od jihu se směrem k severozápadu pohybuje kůň s jezdcem. Nejel vůbec po cestě, ale mířil travnatou plání ke skaliskům tvořícím nepravidelně ohraničené území. Když dojel mezi skály, družina úlekem zmlkla. Ze země vyšlehly zuřivě plápolající bílé plameny a zavrtávaly se do koně i jezdce svými protáhými špičkami. Kůň se zhroutil a při pádu shodil ze sedla i svého jezdce. Oba pak zůstali bezvládně ležet v krvavě osvětlené trávě.

Družina se rychle po cestě vydala blíž k místu neštěstí. Drunkwan se pokusil na nehybného jezdce zavolat. Jezdec, ani jeho kůň, se však nehýbal. Tom s Drunkwanem a Sašou opustili obchodní stezku a vyšli přes travnatou pláň ke kamenům. Jark zatím hlídal dvoukolák a mežka. Slunce klesalo, rudá záře slábla. Jarkovi povlávaly vlasy a vousy v podvečerním studeném větru mířícím na volné moře.

Ostatní dorazili k padlému jezdcovi. Jeho kůň byl mrtev. Zčetných zranění vytékala krev a sákla do půdy mezi stébly suchých travin. Jezdec ještě žil. Byl však také zraněn a jeho tělo bylo na několika místech také jakoby probodnuto neviditelnými meči. Při obhlídce zraněného si Tom všimnul, že se na obzoru, asi půl míle směrem k moři, pohybovala tmavá postava. Jestli však měla či neměla spojitost s nedávným neštěstím, se říci nedalo. Brzy zmizela za hranou útesů.

Jark zatím prozkoumával okolní krajinu a sledoval, jak nebe na východě rychle temní. Z jeho skoro zasněného obhlížení kopců jej však příkře vyrušilo ostré bolestivé zaržání mežka. Jakoby začal tancovat. Stále zvedal zadní nohu a Jark si stačil povšimnout, že se od ní do trávy plazí prýč hnědý a velice nenápadný had. Jark zpanikařil. Skočil na vůz a zavolał na ostatní. Tom se Sašou ihned vyrazili. Jarkovi na pomoc.

Saša se pokusila mežku uklidnit. Mezek si však začal sedat na zadek. Byl rychle vypřáhnut a hraničářka se jej pokusila přiložením své ruky a léčivým kouzlem zbavit pronikajícího jedu. Zdálo se však, že jed ve

svém účinkování, byť pomaleji, pokračuje. Drunkwan zatím dál obhlížel zraněného. Na voze byly rozžhnuty lampy a Drunkwan s Tomovou pomocí odtáhl těžce raněného jezdce k vozu. Saša s Tomem pak nasbírali dřevo z okolních keřů na oheň a celá družina se utábořila v blízkosti cesty. Mezek občas zanaříkal a zdálo se, že otrava pomalu postupuje. Už se nestavěl tak často a okolní trávy si nevšímal. Na nebi se objevily hvězdy. Vítr stále rozněval svůj chlad a cuchal stébła suchých travin. Oheň plápolala.

15. žlutna 846

Hlídky rozdělené v družině ubíhaly. Nějakou chvíli po půlnoci, za Tomovy hlídky, vstoupil do kruhu ohně do černého pláště zahaleny člověk a klidným hlasem se Tomovi představil. Uglaf, jak se člověk jmenoval, byl z nedaleké vesnice pojmenované Útesy. Původně si myslel, že u cesty táboří karavana a vyptával se Toma, i ostatních, které Tom ihned po jeho příchodu vzbudil, zda-li neprodávají stříbro nebo drahé kameny. Poté co však pohledem shlédnul celou družinu, se na stříbro dál nevyptával. Družině pověděl o prokletí kamenů, které se již více než rok při krvavých západech slunce probouzí k životu. Svou pozornost pak věnoval zraněnému jezdci. Po kratší prohlídce však smutně všem oznámil, že jezdec již nežije. V družině byl tento verdikt od večera stejně očekáván. Uglaf se pak podíval na mezka. Nechal si popsát, jak had, který mezkou uštknul, vypadal, a pak všem řekl, že se jednalo o velice jedovatého hada, žijícího běžně na této pláni. Uglaf se v Útesech živil jako alchymista a nabídl družině, že by mohli v Útesech přenocovat a on že by se pokusil jejich mezkou uzdravit. Družina souhlasila.

Útesy byly malou vesničkou vystavěnou na střední plošině mezi horní hranou útesu a hranicí mořské pláže dole. Stálo zde devět stavení a na výběžku vyčnívajícím ve výšce nad spodní pláží byla vystavěná skromná kaplička, vedle níž byla vytesaná socha bohyně Dunril. Vesnice spala a Uglaf družině ukázal opuštěný domek na jejím severním okraji. Zdvorile se se všemi rozloučil a odešel i s mezkem ke svému domu.

Jednoduchý dřevěný domek, kde se družina ubytovala, měl malou předsíňku s komorou a jedinou větší místnost s postelí. U zadní zdi stál stůl a na něm byla obyčejná vázička s úplně suchou květinou. Byla však zvláštní. Nikomu z družiny se nechtělo být jen dotknout suchých květů a už vůbec ne s celou vázou pohnout, či ji nějak odstranit. Z obojího na všechny přecházel jakýsi pohřební pocit. Z ostražitosti však

družina i přes svou únavu neztratila vůbec nic. V předsíni byly zataraseny vchodové dveře. Teprve pak se všichni pohroužili do netrpělivě očekávaného spánku.

Po rozbřesku všechny probudilo hysterické zakřičení přicházející od vchodových dveří. Tom se pokusil zjistit, o co šlo, ale zahlédl už jen záda utíkající rozčuchané mladé ženy, která působila značně pomateně. Před dveřmi se však ke svému úžasu střetnul s nádhernýma očima velice pěkné zrzavé hobitky. I ona byla neméně překvapena, že vidí někoho ze své rasy a zdálo se, že Tomův vzhled k ní promlouval o trochu víc, než jen vzhled náhodného a úplně neznámého pocestného. Po krátkém seznámení se Tom od Čebetky dozvěděl, že prokletí u kamenů se objevilo poprvé téměř před dvěma roky. Toma velmi zajímala ona křičící žena (jmenovala se Heana, jak se Tom posléze dozvěděl), která tak rychle utíkala od chatrče, kde družina přespala. Čebetka Tomovi pověděla o mladé lásce Heany k Asnarovi, o tom, že jednoho dne, téměř před dvěma lety, Asnar údajně utekl s nějakou projíždějící karavanou a Heanu tu nešťastnou zanechal. To alespoň tvrdil Uglaf. Je pravdou, že zanedlouho byl zaznamenán první náhlý útok bílých plamenů mezi kameny na pláni nad útesy. Čebetka však nebyla nějak zásadně přesvědčená ani o jedné verzi, Tomovi pak vypověděla s pohledem hledícím hlouběji než jen do Tomovy tváře, že se zde živí lovem pobřežních ptáků a sbíráním jejich vajec na útesech. Tom se při rozhovoru s hobitkou přistihl, že mu slova a věty, které mezi nimi plynuly, také nejsou zcela lhostejné. Tom Čebetku poprosil, zdali by nepožádala Heanu o svolení s tím, že se družina ještě pár dní zdrží ubytovaná v opuštěném domku, který dříve patřil právě ztracenému Asnarovi.

Mezitím Drunkwan a Jark objevili, že jejich sousedi jsou sympatičtí trpaslíci, kteří si nepotrpí na pěstěné vousy a rodovou příslušnost stejně, jako oni sami. Zkrátka se jednalo také o trpasličí odpadlíky. Kobrovské Drunkwanové i Jarkově radosti se trpaslíci Asin a Erdík živilí obchodováním s karavanami a vařením velmi dobrého piva. Slovo dalo slovo a ožiráčka v trpasličím stavení se rozjela naplno. Erdík se rozpovídal o tom, že pochází oba z Krazu a že se tam pro samou tradici nedalo vydržet. Oba docela pohrdali trpaslíky z hory a považovali je za hlupáky, ženoucí se pouze za vidinou drahých kovů a lintiru, který se jim dodnes nepodařilo vůbec nalézt. Zmínili se také o jakési plavbě celého trpasličího klanu přes moře a o tom, jak naletěli obchodníkům a některé jejich lodě se v moři rozpadly. Jark s Drunkwanem obratně stočili řeč i na Uglafa. Od trpaslíků se dozvěděli, že Uglaf se nikdy žádného obchodování s karavanou neúčastnil, a pokud ano, tak s nějakou tajnou.

Saša mezitím zkusila navštívit místního bylinkáře. Jako hraničářka doufala, že se jí podaří rozšířit své znalosti bylin a jejich účinků při léčení. Dům, v jehož jedné polovině bydlela také Čebetka byl prostý, vystavěný ze zelanského dřeva s doškovou střechou. Za otevřenými dveřmi však vykukla bylinkářova žena Zulvana. Alessandro prý někde na pláních sbíral byliny k sušení.

Zoken trpasličích obchodníků a sládků burácel opilecký smích. Saša po chvíli bloumání po vesnici zamířila právě za trpaslíky. Drunkwan s Jarkem odkudsi vytáhli Densarské konopí a zapálili si. Po dalších chvílích veselí jim však silně začala těžknout hlava.

Tom se po rozhovoru s Čebetkou vydal za Uglafem a podíval se na mežka. Nohu měl ošetřenou a celkově se zdál být v lepším stavu. Uglaf byl samá ochota a pověděl Tomovi, že pokud by jejich alchymista měl zájem, může se pokustit jej něco nového naučit. Přijít ale musí sám, řemeslo je pouze pro zasvěcené.

Nastal čas ukončit rozjetou zábavu u Erdika a Asina. Silně znavení Drunkwan s Jarkem se dopotáceli do svého domku a rychle vytuhli. Piva i konopí bylo i na ně příliš. Pod okny jejich domku zpívalo svou věčnou píseň zvlíněné moře. Dole na pláži se vlny třístily o nízké útesy a mezi nimi se protlačily k moři písčité jazyky, kudy spouštěli rybáři své lodě na širé moře a kudy se z něj zase vraceli domů.

Na pláž sestoupil Tom se Sašou a prozkoumali celou její rozlohu. Tom se také podíval do koženého pouzdra, které sebral u mrtvého jezdce, který včera zahynul mezi kameny. Stočený pergamen obsahoval zašifrovanou zprávu. Jednotlivé znaky Tom nikdy neviděl a zprávu se mu tak rozluštit nepodařilo. Se Sašou došli až na konec pláže. Písčitá plocha byla ohraničená dalšími nízkými útesy a končila u vysoké skalní stěny. Nic zajímavého zde k vidění nebylo a tak se oba vrátili zpět pod vesnici a vyšplhali po příkrřejším schodišti zpět k domkům. Tom se ještě zastavil u kapličky bohyně Dunril a na její oltář položil zlaták a v duchu se k Dunril obrátil s prosbou o znamení. O Tomův zátylek se otřel teplejší závan vzduchu, ale nic víc. Kdo ví, zda závan vzduchu mohl skutečně být znamením bohyně, či jen náhodným poryvem vzduchu.

Celá družina se sešla k odpolední výpravě na planinu nad útesy. Zajímalo je zejména místo, kde mizela minulý večer neznámá postava v černém oblečení.

Na pláních váł vítr prosycený vůní moře, soli a řas. Tráva se vlnila v náhlých poryvech chladného větru. Nedaleko stály osamocené kameny, mezi kterými se stalo včerejší neštěstí. Družina váhala, zdali neprozkoumá ještě jednou místo u jedné ze skal, kde došlo k útokům bílého plamene na jezdce. Cesta k vzdálenějšímu ze skalisek by však trvala příliš dlouho a tak se dobrodruzi dál podél útesů ubírali na

sever. Po levé straně spadala pláň do moře skalnatými útesy a dobrodruhům se skutečně podařilo objevit úzkou stezku mířící zpět směrem k jihu, mírně sestupující k moři. Odpoledne pokročilo. Stezku porůstala stébka suché trávy a Saša v nich dokázala vyčíst, že nedávno tudy kdosi šel. Byl čas na návrat do vesnice. Po pláni se všichni vraceli zpět a Tom jen tak mimoděk natrhl na srázu kytici žlutých květů, které zde všude i přes nejchladnější část roku kvetly mezi suchou trávou. Družina se ve vesnici opět rozděila. Saša s Drunkwanem zamířila k Uglafovi, zkontrolovat, jak se daří jejich mezkovi. Uglaf Drunkwanovi s plamínkem vášně navrhnul, že jej naučí novému alchymistickému lektvaru a zval jej srdečně do svého stavení. Sašu velice diplomaticky přehlížel. A tak zůstala Saša venku po chvíli sama. Chvíli se rozhlížela po vesnici a pak se vydala za jedním z rybářů – Dalenem. Dalen byl každým coulem rybář a o Uglafovi mnoho nevěděl. Alchymistova cesta, zcela mýjící svět moře, byla Daenovi cizí, Saša u rybáře nakoupila pár ryb a pak se rozloučila.

Drunkwan se u Uglafa pečlivě rozhlížel. V nejzazší místnosti, kde měl alchymista svou dílnu, objevil Drunkwan pod pracovním stolem několik stříbrných jehlic zdobených nebroušeným červeným kamenem, pár bylo i bez kamene. Kolem byly různé alchymistické ingredience, křivule a baňky, až Drunkwanovo srdce zaplesalo. Uglaf chtěl zjistit, jak je Drunkwan vyspělým alchymistou a tak mu řekl, aby se pokusil o nějaký vlastní alchymistický lektvar. Drunkwan s nadšením výzvu přijal a zanedlouho mu v rukou docela efektně praskla baňka. Uglaf se snažil zastírat svou nevoli, a Drunkwana už k další výrobě pustit moc nechtěl. Drunkwan ale byl neoblomný. Zkusil vše ještě jednou. Baňka mu vydržela o chvíli déle, než při prvním pokusu, ale i tak se pak náhle rozprskla po laboratoři. Uglaf se ovládal již o mnoho hůře, než předtím. Pořád se pokoušel o úsměv, klidné a přátelské chování, ale trochu to vše působilo, jako kostlivý úsměv zombie. Aby se vyhnul dalším škodám v dílně, ukázal Drunkwanovi postup na výrobu zcela nového lektvaru – lektvaru Bílé hvězdy. Drunkwan si vše snažil pečlivě zapamatovat. Večer pokročil.

Jark zatím prohledal celý dům, kde byli s družinou ubytováni, ale vše bylo marné. Nenalezl nic. Na stole však stále stála váza s jedinou, úplně suchou květinou. Jark se jí celou dobu snažil vyhýbat. Šeřilo se.

Podvečer Tom strávil s Čebetkou při rozmluvě na pláži. Dozvěděl, že je Uglaf občas silně cítit řasami, a to i přes to, že u moře jej nikdy vidět není. Rozhovor se však problému vesnice dotýkal jen chvíli. Slova jejich dalšího rozhovoru se vzájemně proplétala a Tom na chvíli zapomněl na úděl dobrodruhů. Když se spolu

později rozcházelí, moře odnášela do širých dálek kytici natrhaných květů, ve které však dva kvítky chyběly...

Byl pozdní večer, když se celá družina opět setkala v domku nad útesem. Jark celý uhlédaný všem oznámil, že v domě nic zvláštního není a přitom zamyšleně sledoval vázu s kytkou na stole. Drunkwan ještě vyzkoušel v domku svou kuličku rtuti, ale ani ta nereagovala. Ostatním také pověděl o svých postřezích z Uglafovy dílny. Připozdilo se a nastal čas jít spát. Nad vesnicí si protrhanými mraky hledal svou cestu na zem měsíc. Moře donekonečna zpívalo svou chladnou píseň tříštících se vln a nahore na pláních pod vrchy sténala tráva tiše svůj nekonečný zpěv o pomíjivosti času.

16. Žlutna 846

Poklidné ráno netrvalo dlouho. Hned po snídani za družinou zaběhla Čebetka, že se na pláži u moře cosi stalo. Všichni sbíhali, seč jen mohli, stezku k pláži a tam v moři spatřili mrtvé tělo. Ihned jej poznali podle částí oblečení. Byl to mrtvý jezdec, který zahynul předevčírem na pláni mezi kameny. Od jeho těla cosi odplulo do moře. Nad vesnicí se vznášela stále větší záhada, nabírala na nejasnostech a mohutněla svou naléhavostí.

Družina se pokusila nalézt další vodítka na pláni nad útesy. U cesty, kde předevčírem tábořili, našli stopy mířící k místu, kde podél útesu mířila nenápadná pěšina zpět směrem na jih. Když míjeli skalnaté útvary rozeté v nepravidelném kruhu po pláni, všimli si, že u jedné ze skal kvete velice nápadná bílá květina s velkým bílým květem. Ani Saša ji však nedokázala pojmenovat. Snad by mohl pomoci Alessandro. Saša na stezce na okraji útesu našla další stopy mířící dolů. Družina se po stezce vydala také. Stezka pozvolna klesala a blížila se zpět pod vesnici. K menšímu překvapení všech končila nad cípem pláže, kterou již toho dne prozkoumávali. Zespoda však nebylo stezku ani trochu vidět a nenápadné byly také stupy velmi šikovně vyhotovené ve skále, pomocí kterých družina slezla zpět na pláž. Nikdo zde nebyl. Rybáři byli na lovu. Jark skalní stěnu pod stezkou prozkoumal a pak se pod stezku posadil a rozhodl se zde vyčkat. Zbytek družiny se opět vracel směrem k vesnici.

Tom se ve vesnici pokusil navázat kontakt s další z obyvatel, Gronou. Pro vesnici zajišťovala krejčovské řemeslo, dala peři a vyráběla z něj teplé doplňky k oblečení i spaní. Tom si nechal vzít míry na zimní šaty a mezi jednotlivými měřeními se dozvěděl mnoho nových informací. Grona totiž dříve byla

Asnarova milá. Když začal chodit s Heanou, zlomilo jí to srdce, ale mlčky je oba sledovala. Asnar se Groně i přes svůj vztah s Heanou chodil vypovídat a ona byla za tyto chvíle ráda. Asnar se jí nikdy nesvěřil s tím, že by chtěl kamkoliv odcházet. V den kdy byl viděn naposledy, vyrazil s Uglafem nahoru na pláně hledat jakousi rostlinu nazvanou Třešťan hadí. Nevěřila, že Asnar utekl.

Saša se zkusila stavit za Alesandrem, aby se dozvěděla více o nalezené bílé květině, ale Alesandro byl zrovna tou dobou na sběru bylin nahore na pláni. Zulfana, Alesandrova žena nic o podobně vypadající květině nevěděla.

Jark se po dlouhém čekání vrátil také zpět do vesnice. Rozhlédl se a zavyšknul si nad svým trpasličím štěstím. Nedaleko z vesnice odcházela směrem na pláně Heana. Jark pevně věřil ve svou výřečnost a společenské chování a tak se za Heanou směle vydal. Když ji dostihl, velice mile ji pozdravil a pokusil se s ní popovídat. Heana se na Jarka otočila a zřejmě ji něčím skutečně zaujal, protože mu řekla, že je také sám. Jark se vše pokusil hrát právě na tuto strunu. Každá věta hrající na Heanin soucit byla klíčem k její další odpovědi. Ve velmi těžkém rozhovoru, který Jark prováděl jako dřevorubec klavírní koncert, se však zmínila (již značně hystericky) o tom, že krev vraha musí skropit svou oběť. Jark ji poté ztratil. Začala křičet a běžela pryč. Tom s ostatními si teprve nyní všimli, k čemu nedaleko došlo a zkusili Heanu nějak dostihnout. O to samé se pokusila i Čebetka, rozčilená na nejvyšší míru. Ona jediná pak za Heanou pokračovala. Družina již tolik nespěchala. Nahore na pláni potkali Alesandra. Ten byl mírně rozladěný a litoval Čebtku, kolik má jen ve vesnici práce a že má ještě další problémy s Heanou. O větší kus dále pak ležela v trávě Heana a u ní se skláněla Čebetka. Z dálky se nedalo poznat, jak se celá situace vyvíjí. Jark se cítil provinile.

Družina za Heanou dál radši nepokračovala a zanechala ji v péči Čebtky. Od Alesandra se pokusili vyzvědět nějaké informace o bílém květu. Alesandro však jejich popis příliš nebyl schopný pochopit a tak se všichni vydali ke skalce, kde květ roste. Alesandro rostlinu poznal. Jednalo se o umrlčí květ. Květinu, která roste jen na pohřebištích nebo na hrobech.

Den pomalu plynul a z poledne bylo pokročilé odpoledne a pak začalo opět zapadat slunce. Celá vesnice se na něco chystala. Útesy byly opět zalité rudou září, která se vplývala do krajkové moře. Pomalu stékala po útesech blíž k moři, až se vylévala jen na pláž. Ještě chvíli a pak se utopila ve vlnách. Z domu vycházeli lidé s lampiony a všichni se scházeli u kapličky se sochou bohyně Dunril. Před sochu bohyně se postavila jedna rybářek – Sulana a přednášela modlitbu. Moře se v dále ještě koupalo v odlescích zapadajících

slunce a k němu se přidávaly nesměle rozsvícené lampiony v rukou vesničanů. Byla to nezapomenutelná chvíle. Věčný vítr se uklidnil, moře se odmlčelo. Lidský duch promlouval k nebesům.

Lidé se pak začali rozcházet. Tom mezi nimi hledal Čebetku, ale ta zde nebyla. U'Heany se však svítilo. Při odchodu se dali dobrodruzi do řeči s Sulaniným mužem Rakolem. Byl velice rád, že zde ve vesnici působí někdo jako Uglaf. Ve vesnici léčí nemocné a rybářům dokonce vyrobil lektvar, po kterém měli větší úlovky ryb. Podle Rakola se Uglaf jistě snažil Asnara přesvědčit, aby z vesnice neodcházel.

Lampiony se rozešly. Tom trochu zklamán, že nikde nevidí Čebetku, položil jeden žlutý kvítek na její práh a odcházel. Pak si všiml, že z'Heanina domku zrovna Čebetka odcházela. Večer již nebyl nakloněn důvěrným setkáním, ale přesto Tom za slovy pronesenými s Čebetkou tušil víc než jen prosté významy.

Družina se sešla na dalším nocování v domku nad útesem. Navzájem dali dohromady dnešní informace. Jarka stále velice popuzovala váza s kytkou stojící na stolku a tak překonal svůj odstup a kytku z vázy vytáhl. Ta se rozpadla téměř ihned na prach.

V noci se do Jarka zakousla těžká noční mra.

17. žlutna 846

Jakoby těžká noc předznamenala nadcházející den. Všichni cítili, že je třeba jednat a vnést do šera nesčetných otázek trochu světla. Saša a Drunkwan poté, co nikdo u dveří neotvíral, zamířili do Uglafovy zahrady k mezkovi. Po chvíli stopování začaly mnohé náznaky dávat smysl. U mezka našli stejné stopy, jako nahoře na útesech a na stezce na úbočí.

Tom se pokusil o setkání s'Heanou. Považoval za důležité, aby Heana znala pravdu a možná se s ní pak časem vyrovnala. Když mu Heana pootevřela dveře, Tom jí prostě podal žlutý kvítek. Heana se na něj zadívala pohledem utopeným ve vzpomínkách a přitiskla si kvítek k hrudi. Byla to ona, kdo po zmizení dal do Asnarova domku vázu s květinou. V srdci již dávno cítila, že je Asnar mrtvý a tak ji tato zpráva příliš neztránila. Naopak skoro s úlevou vyrazila s Tomem, Čebetkou a za nimi v povzdálí hlídkující Sašou směrem na pláně nad útesy k jednomu z kamenů, kde kvetl i přes zimní počasí umrlčí květ. Tomovi se hlavou stále honila Heanina slova o tom, že krev vraha musí skropit jeho oběť. Nebe bylo vysoké a chladné. Přes útesy opět vítr hvízdal svou píseň. Heana vypadala smířeně. Saša celou skupinu nenápadně následovala. Pod botami jí šustila stébka suché trávy.

Drunkwan a Jark se do situace vložili po trpaslicku. Rázně, přímočaře a nezyratně. Nejprve ztropili opilecký povyk u Grony. Halekali, že jdou za Uglafem. Grona jejich alkoholové přetvářce uvěřila a tak jim shovívavě pověřila, že je Uglaf doma. Jark s Drunkwanem se na sebe podívali a pak se vrávoravě vypotáceli z domku a zamířili si to k Uglafovým dveřím. Ani se nenamáhalí s klepáním a za hlasného volání dveře prostě vyrazili. Byli uvnitř Uglafova domu.

Saša nebyla příliš daleko od vesnice a tak ještě zaregistrovala Drunkwanův a Jarkův příchod k Uglafovi. Bylo zlé. Musela dosáhnout Toma a společně pomoci trpaslíkům. Tom s Čebetkou a Heanou mezitím dorazili ke kameni. Heana tiše poklekla vedle umřelých květů a hladila dlaní zem kolem nich. Tom požádal Čebetku, aby na Heanu dala pozor. Ta mu s důvěrou v očích kývla na rozloučení. Tom byl rád, že obě dostal z vesnice pryč. Na zpáteční cestě se setkal se Sašou. Saša mu rychle vypověděla, co se stalo ve vesnici. Náhle se času nedostávalo. Spěchali zpět.

Drunkwan s Jarkem prohledali Uglafův dům a nikde alchymistu nenašli. V dílně však chybělo několik jehlic. Trpaslíci celou dílnu důkladně prohledali a podařilo se jim nalézt tajné dveře vedoucí do útesu. Za krátkou chodbou byla čtvercová místnost a uprostřed ní bylo zahřoubené schodiště mířící někam dolů. Dál trpaslíci nešli. Vrátili se zpět před Uglafův dům. Tam to již rozčileně vřelo. Jark s Drunkwanem všem pověřili, že našli Uglafovu tajnou skrýš a vyzvali ostatní, ať se jdou podívat. Vesničané se zdražili. Nakonec s trpaslíky vyrazili Asin, Rakol a Erdik. Události se daly do pohybu. Z otevřeného tajného vchodu v alchymistické dílně se vybelhaly dvě zombie. V jejich zahřívajících tělech byly zabodnuté stříbrné jehlice. Byly shodné s jehlicemi v Uglafově dílně. Zombie máchaly nebezpečně svými pařáty a sápalý se na trpaslíky. Drunkwan s Jarkem však dokázali odolat hrozivému a zvrácenému vzhledu zombií a dali se s nimi do boje. Brzy začaly po dílně létat kusy zombií, ale trpaslíci také neušli zranění. Nakonec se na podlaze válely rozsekané kusy nemrtvých a trpaslíci si oddechli. Vesničané však v panice vyběhli ven a vyvolali pořádnou paniku. Z domů začali vybíhat ostatní, někteří se snažili rychle zabalit svůj majetek a všichni se snažili z vesnice utéct.

Do chaosu ve vesnici vběhl Tom a Saša. Rychle začali zastavovat prchající vesničany. V Uglafově domě našli Jarka a Drunkwana, jak celkem v pohodě odpočívají a vyčkávají. Po pár vysvětlujících větách společně vyrazili do Uglafova podzemí.

Chodby klesaly stále níž. V jedné z místností našli několik dřevěných truhel napuštěných jakousi tmavou barvou. Chodba pak dál klesala. Stále více bylo cítit moře a po chvíli bylo i slyšet. Klesající

chodba ústila do rozlehlé jeskyně, jejíž zadní konec se topil v mořské vodě. Těsně u mořské hladiny byl otevřený průchod kamsi ven. Pronikalo tudy denní světlo, odráželo se od zvláště hladiny v jeskyni a kreslilo zlatavé nitky na stropě jeskyně. Idyllickou krásu však kazilo několik těl ležících u vody, byla zčásti ožralá kraby a dalšími pobřežními koryši. V jeskyni však nebyli sami. Na družinu zaútočila skupina kostlivců. Někteří měli také luky a ohrožovali dobrodruhy z povzdálí. Tom horečnatě propátrával jeskyni, ale Uglafa nikde neviděl. Zmocnilo se jej velice neblahé tušení. Nebyl však čas na nějaké dlouhé přemýšlení. Byl čas na boj. Zúřivé útoky kostlivců byly jeden za druhým odráženy, vzduchem proletělo pár šípů. Ani kostlivá hrůza nedokázala dobrodruhům vzít odvalu a sílu z paží. Získávali převahu. Na zemi se brzy válely zbytky rozsekaných koster. Ostatním nemrtvým to nijak nevařilo a dál sverpě útočili na družinu. Jakoby slepě vykonávali uložený příkaz.

Nakonec byli všichni nemrtví udoláni. Družina se více v jeskyni nezdržovala a vyběhla maskovaným průchodem ven. Tomovi se úzkostí zatajil dech. Stáli hned vedle místa, kam ústila nenápadná útesová stezka, kterou včera prozkoumávali. Na porady již nebyl čas. Všichni rychle po nenápadných stupních vyšplhali na stezku, a seč jim síly stačily, utíkali po stezce směrem vzhůru na pláně. Tom naplněný neblahou předtuchou prudce kladl jednu nohu před druhou a nevnímal únavu, která se snažila ovládnout jeho tělo. Kolém foukal bezcitný vítr, jasné nebe se vysmívalo svou blankytnou modří. Tak daleko to bylo. Tolik času potřebovali...

Když vyběhli na pláně, spatřili u vzdáleného nízkého skaliska, kde rostl umrlčí květ, dvě zápolící postavy. Jednu vysokou a druhou maličkou. Nedaleko leželo bezvládně tělo. Běželi. Tom za běhu vytáhl svou kuši a podařilo se mu ji natáhnout a nabít. Uglaf zápasící s Čebetkou si přibíhající družiny všiml a rychlým úhybem se mu podařilo dostat za Čebetku a zkroutit jí ruce za zády. Čebetka křičela, ať Tom střílí. Tom se skutečně nezastavil. Uglafův ďábelský úšklebek se proměnil v nevěřící úžas, když Tom přiložil bez míření kuši k rameni a po Čebetce a Uglafovi vystřelil. Šípka z kuše letěla nekonečně dlouho. Zdálo se to jako věčnost, než překonala vzdálenost mezi Tomem a Čebetkou s Uglafem. Čebetka zavřela oči, očekávajíc kruté bodnutí ocelové špice. Šípka však Čebetku těsně minula a proletěla Uglafovým tělem skrz. Uglaf vydal bublavý skřek a jeho sevření povolilo. Čebetka upadla na zem. Uglaf vrávorál, ale očividně měl ještě dost sil udržet se na nohou. Tom bez váhání nabíjel a přitom křičel na Čebetku, ať zůstane ležet. Uglaf se už už sápal znovu na Čebetku, když jej dozadu prudce strhlá druhá Tomova šípka. Uglafovo tělo dopadlo do suché trávy již zcela bez života. Tom se rozběhl k Čebetce. Ta se mu

zhroutil se do náručí a rozbrečela se. Zachránil ji. Byla živá. Tom nevěřil vlastnímu štěstí. Přesto si se smutkem uvědomil, že nedaleko leží zavražděná Heana. Šaty na její hrudi byly nasáklé krví.

Slunce se pomalu chýlilo k západu. Jark a Drunkwan horečně začali vyhrabávat půdu u umrlčího květu. Všichni doufali, že jsou zde správně. S každým kopnutím netrpělivě očekávali, že se podaří objevit Asnarovy ostatky. Naděje již začala ochabovat, když špička štítu zatrhla o jakési zbytky látky. Nalezli ho. Velice rychle odkopali zbytek zeminy. Asnarovy ostatky jakoby probleskávaly bílými plamínky. Uglafovo tělo bylo hozeno do vykopané jámy. Krev vraha skropila svou oběť, prokletí zmizelo. Sluneční záře začala barvit povrch pláň krvavou barvou. Žádné bílé plameny se ale již neobjevily. Čebetka stále ležela v Tomově náruči. Jark po vytažení Uglafova těla z hrobu tělo zohavil. Odsekl hlavu a končetiny a polil je svěcenou vodou. Objevil také, že Uglaf trpěl jakousi podivnou nemocí, na boku měl ovázané místo, kde maso jeho těla uhnívalo a rozpadalo se.

Družina se dohodla, že nejvhodnějším místem pro Heanin hrob bude místo u jejího milence. Vše bylo provedeno, upraveno, a když se po západu slunce družina s kusy Uglafova těla vracela mlčky zpět do vesnice, zůstaly za nimi jenom umrlčí květy kývající se v chladném večerním větru. Milenci, kteří byli znovu po smrti spojeni.

Ve vesnici vládl stále neklid a zmatek. Vesničané však již pochopili, že jim další nebezpečí nehrozí. Když dorazila družina s Čebetkou zpět, poslušně vykonali vše, o co je dobrodruzi požádali. Na pobřeží vyrostla hranice dřeva a na ni byly naházeny Uglafovy ostatky. Oheň působil jako očištění. Dlouho všichni stáli na pobřeží u ohnivé hranice. Hrozba zmizela. Na nebi na vše shlížely chladné hvězdy. Večer pokročil a postupně se všichni začali rozcházet. Saša s Jarkem a Drunkwanem zamířili k Erdíkovi a Asinovi. Ze všech spadla tíha dne a oddali se pití a radovánkám. Z jejich oken dlouho do noci zněl zpěv a hlasitý hovor. Saša se snad poprvé od chvíle co přišla o svého muže v Tabitských vrších cítila volná a šťastná. A Jark a Drunkwan to věděli...

U moře hranice dohořela. Její popel začal ukusovat příliv a odnášel jej na širé moře. Další a další uhlíky při každé vlně slabě zasyčely a spojily se s vodou. Nikdo to však již neviděl. Nikdo, až na Toma s Čebetkou ztracených v hovoru, který patřil jen jim samotným.

18. žlutna 846

Ráno se Tom pomodlil u oltáře Dunril. Jark se rozhodl vzdát bohyni hold a ze všech sil zařval z útesu směrem na moře své díky. Čebetka mezitím oběhla všechny vesničany a ti se v pokročilé ráno sešli mezi domy. Tom všem veškeré události vyložil. Je třeba žít dál a dalšími dny plnými práce a událostí přepsat hrůznou minulost a prokletí. Pověděl všem také, že Heana našla klid spolu se svým milým na pláni u jedné ze skal.

Zbytek dne se odehrál v duchu příprav na další cestu. S každou hodinou bylo Tomovi více těžko. Jeho krev zasažená dobrodružným životem se bouřila. Ale bylo třeba vykonat to, co mělo být vykonáno. A i na širém moři se třeba dva osamělé květy mohou znovu setkat.

19. žlutna 846

Družina se sbalenými věcmi a s mezkem táhnoucím opět radostně svůj vozík naposledy stanula mezi domy. Vesničané všem poděkovali a rozloučili se. Čebetka mezi nimi nebyla. Stála opodál u kapličky. Všechna slova byla vyřčena. Pozvednutá ruka na pozdrav, poslední pohledy a pak, první kroky, první desítky sáhlů další cesty spojující se v míle a stále dál sveřepě mířící k jihu. K Rílondu a pouštním pustinám.

(20. srpna 2011)

19. – 23. žlutna 846

Po další čtyři dny cesta ubíhala vytrvale k jihu. Počasí bylo různé, ale postupně se začínalo oteplovat a i v noci měla družina pocit lehkých závanů teplejšího jižního větru. Saša se snažila zajistit ostatním jídlo na přilepšenou k monotónně a nezáživně chutnající železné zásobě a její schopnosti lovce se zdokonaľovaly. Dva ze čtyř dnů voněla dobrodruhům nad ohněm šľavnatá pečínka. Cesta stále kopírovala okraj Želanských vrchů a stále mířila k jihu. Myšlenky jednotlivých dobrodruhů se při soustavném cestování vracely k osobním prožitým zážitkům a rozhovor po cestě často upadal do zamysleného mlčení.

23. žlutna 846

Navečer se družina dostala nadohled Železného potoka. Mířil z východního údolí směrem k západu a z náhorní plošiny se řtil do nižšího poloostrova Bílých útesů. Vodní tříšť v zapadajícím slunci kreslila překrásnou a neopakovatelnou duhu. Přes mostek právě přešla skupina lehce ozbrojených lidí, kteří hned za mostem zamířili do údolí, které vedlo k vyšší hoře čnici nad ostatními. Dobrodruzi na ně zavolali, a i když cestující skupina nezpomalila, za pochodu odpovídala, že míří do tvrže pod Železnou horou. Když se však dozvěděli, s čím družina obchoduje, neměli příliš velký zájem o jejich zboží a dál pokračovali svou cestou. Dobrodruzi přešli přes most. Všimli si, že daleko na západním cípu Bílých útesů ční k nebi nějaká věž či maják. Na náhorní plošině bylo příjemně a tak se všichni rozhodli, že přespí nadohled mostu a vodopádu. Rutinně byly rozděleny hlídky a houstnoucí tmou brzy prosvěťloval ohýnek. Noc nebyla tak studená, jak byli všichni z předchozích dnů zvyklí. Sem tam zafoukal vlaňý větřík, plameny ohně zaplápotaly a pak se opět narovnaly.

Po krátké snídani za sebou družina zanechala Železný potok a znovu vyrazila na cestu. Po nějakém čase dorazili k další říčce – podle mapy nazvané Stinná. Dřevěný most zde nebyl příliš udržovaný, ale stále byl pevný. Náhorní plošina mírně klesala a pozvolna se zanořila zpět do Zelanských vrchů. Pobřeží se na nějaký čas ztratilo z dohledu. Jakoby se znovu vrátili kamsi ke Krazu. Ve vzduchu však zůstávala vůně moře i teplejší nátura zdejšího podnebí. Před další říčkou – Stinnou, přešla družina k rozcestníku. Byl zde vyznačen směr na Kraz (275 mil), Rilond (35 mil) a ukazatel směrem na severozápad k Bílým útesům nesoucí pouze napsané slovo Vesnice. Družina chvíli uvažovala o tom, že se k Vesnici vypraví, ale nakonec se rozhodli dostat svému poslání a mířit dál na jih k Rilundu. I tento večer byly rozděleny hlídky a znovu (pokolikáté již?) se usínalo u ohníčku.

Saša se ráno s leknutím probudila. Zcela proti všem svým zvyklostem na poslední hlídce nad ránem usnula. Skoro tomu ani nemohla uvěřit. Něco však bylo špatně. Když se rozhlédla kolem sebe, všude kolem v dvoumetrovém nepravidelném tvaru ležel vyprahlý písek. Ostatní dobrodruzi byli ihned na nohou. Nikde jinde, než kolem nich, písek nebyl. Co to vše znamenalo? Všichni si důkladně písek prohlédli, pátrali kolem po jakýchkoliv stopách a trochu písku také nabrali do flakónku. Protože se ale nic dalšího a hlavně nebezpečného nestalo, rozhodli se i přes zneklidňující událost vyrazit dál na cestu. K Rilundu zbýval den cesty.

Cesta klesla na úroveň moře a znovu sledovala pobřeží. Bylo to navečer, kdy se proti nebi začala rýsovat silueta Citadely, honosné kamenné stavby, jedné z dominant Rilundu. Město nebylo nijak obehnané hradbami. Bylo vstavěné na soutoku dvou řek – jižního Durenu a západní řeky Yb. Za městem na jihozápadě se ještě rozkládalo zjevně uměle vybudované jezero a uprostřed něj čněl mírně nad hladinu ostrůvek s nějakými kamennými stavbami.

Cesta ze severu nejprve procházela pod honosnou kamennou Citadelou čtvrtí označené názvem Starý Rilond. Celá čtvrť se honosila výstavními domy, krámky zde nabízely šperky a starožitnosti. Při cestě zcela společensky vyprahlou družinu přitáhla první hospoda, která se naskytnula. Pod markýzami byly

na ulici vystavěné stolečky ze zdobeného dřeva, židle snad pocházely z královského majetku a lidé zde očividně patřili k těm velmi zámožným. Hostinec nesl jméno Mučanská vinárna.

Zaprášení a nepříliš luxusně oblečení dobrodruzi zaujali velice rychle personál vinárny a jeden z číšníků se velice slušně, ale také jistě ujal úlohy vysvětlování, že takto odění dobrodruzi zde příliš dobře vypadat nebudou. Věcně a slušně družině nabídnul návštěvu lázní a také jim řekl, že zde čistí budou vždy velice vítáni. Dobrodruzi požádali alespoň o sklenku vody.

Když voda dorazila (a nebyla to lečjaká voda, ale na dně skleničky ležel mléčný polodrahokam) dali se dobrodruzi do řeči s obsluhou. Při rozhovoru s číšníkem družina popsala i svoje obchodní záměry. Slovo dalo slovo a převážené soudky skřítčího lektvaru našly své místo zde ve vinárně. Dobrodruzi tak několikánásobně zúročili svůj vklad. Účetní z Mučanské vinárny dodávku ochutnal a suznalým pokýváním hlavy vyplatil 125 zlatých v hotovosti. Všichni pak na stvrzení obchodu připili sklenkou vyhlášeného mučanského vína. Tak neskutečně lahodná chuť na chvíli ohromila i otrlého Drunkwana. Ten po chvíli absolutní blaženosti účetnímu nabídnul skleničku své vlastní pálenky. Účetní ze slušnosti přijal a ihned poté, co sklenku na jeden nádech vypil, mu vyhrkly slzy. Slušnost však nedovolila, aby se na celé kolo rozkašlal a tak se pokývnutím rozloučil a pokuckávaje odešel. Družina se při rozhovoru zajímala i o místní hospody a ze všech nakonec dobrodruzi vybrali pro přenocování nedalekou hospodu U Sekery.

Nebe se šerilo, ale v ulicích bylo stále živo. Z nedaleké čtvrti nazvané Dolík na ulici doléhal rozjařený smích a zbytky zpěvu, bylo docela teplo. Po zádech až přebíhal mráz z večerního příslibu vyhřáté lázně, teplé večere pod střešou a v neposlední řadě i klidného odpočinku v posteli. I přesto však ve vůni večera bylo také cítit další dobrodružství, objevování a tajemství pouště.

U Sekery byla domluva s hostinským Cirkem snadná. Nocleh a snídaně, ustájení mezka – to vše bylo domluveno a zapláceno z peněz získaných za skřítčí lektvar. Večer ale ještě nekončil. Nedaleké lázně byly velkou výzvou, zejména po tolika dnech cestování.

U vstupu do lázní se dobrodruzi setkali s podezřívavě hledícím a do pláště zahaleným člověkem. A takové typy nesmírně zajímaly Drunkwana, který se od muže schválně mluvícího zastřeným hlasem dozvěděl, že je ve službách tajné služby. Drunkwan si celou situaci začal užívat a tak se schválně zeptal na densarské konopí. Muž již nic dalšího neřekl a chvatně odkráčel směrem k Dolíku.

V lázních na recepci se dozvěděli, jak to zde chodí. Tom a Saša se rozhodli pro vstup do tradičních lázní, obdrželi své ručníky a odešli levými dveřmi do areálu lázní. Drunkwana zaujala možnost pravých dveří, které nabízely možnost pobytu v oddělené části lázní zcela bez jakýchkoliv dalších pomůcek. Pobyt v lázních všem nesmírně prospěl, únava z cest zmizela. Všichni se po nějaké době znovu sešli zpět u recepcce. Byli jako znovuzrození. Drunkwan ze dveří vyšel značně rozrušený. O svých zážitcích za dveřmi však příliš nemluvil.

Hospoda U Sekery všechny už zdáli vítala velice příjemnou vůni pečeného masa a koření. Večer se vydařil. Po večeři si Tom všimnul, že u jednoho ze stolů sedí tři hobiti a tak se k nim s důvěrou rozešel. Hobiti i přes nabídnuté pivo nebyli z Tomovy přítomnosti nadšení a na jeho otázky odpovídali uhýbavě a neochotně. Rozhovor vážnul. Hobiti se vydávali za pokojné cestující, ale Tomův zkušený zrak mu prozradil, že možná budou pocházet ze společného cechu. Z cechu zlodějů. To samé zřejmě došlo snadno i hobitům ohledně Toma. Tom však situaci příliš nenapínal, a když viděl, že se v rozhovoru příliš snadno nedá pokračovat, rozloučil se a odešel zpět ke svému stolu. Ihned poté se všichni tři hobiti zvedli a kvapně odešli.

Drunkwan se také pokusil o rozhovor se dvěma trpaslíky z přístavu. Ti ho ochotně přijali a společně družně popili a pohovořili. Drunkwan se dozvěděl o námořní hospodě U Staré škeble, kde by snad bylo možné prodat bečky sardugy, které dobrodruzi přivezli. Dostal také pozvání do říčního přístavu, pokud bude potřebovat nějakou práci.

Družina se poté dala do hovoru přímo s Cirkem, zdejším hostinským. Hostinský je v rozhovoru varoval před proraďnými pouštními elfy, kteří na západě města mají svou diasporu a také si postěžoval na zdejší nevychovanou mládež, zejména studenty z Univerzity, kteří se s elfy přátelí. Hostinský dával za vinu elfům náhlá morová onemocnění, ke kterým zde v Rilundu často docházelo. Kněžky z chrámu Panny a ze špitálu prý mají s onemocněními spousty práce a jen tak tak se jim daří udržet onemocnění před lavinovým šířením do okolních domů. Také se zmínil o výtržnících, kterých si družina na ulici již všimla. Jejich hlavy zdobila okatá čelenka s přidělanými rohy. Podle nich si říkali Roháči. Hostinský je označil za rozmazlené fracky, kteří ale ve větším počtu dokázali nadělat spoustu problémů. Družina se také vyptávala na jižní jezero, které se nacházelo hned vedle konventu – opuštěných kamenných budov na jih od Dolíku. Hostinský družině vysvětlil, že je na ostrově uprostřed umělého jezera vystavěna univerzitní

laboratoř, kde se konají magické a alchymistické experimenty. Již několikrát se celý komplex musel zcela znovu postavit.

Ještě před odchodem do svých pokojů se družina dohodla s hostinským na prodeji celého nákladu sardugy za příznivou cenu. Pak již na všechny čekal příjemně naklepaný slámník a klidný a ničím nerušený spánek.

26. žlutna 846

Po snídani vyrazila družina plná elánu na tržiště. Vybírání zboží, smlouvání o cenu, objevování neznámého zboží, cinkání peněz. Dopotledně příjemně utíkálo. Dobrodruzi si nechali vyprat své velice obnošené oblečení v prádelně a sehnali si na sebe nové. Svou zbroj dali na opravu k místnímu kováři. Saše se dokonce naskytla příležitost koupit od obchodníka intawu. Obchodník o ní prozradil, že se nedá nijak vycvičit, a že proto ji také prodává tak levno (tak označil částku 15 zlatých). Saše také řekl, že se povídá o starých arvedanských přívěscích vyrobených z drahokamu a stříbrné obroučky, která umožní vytvořit pevné pouto mezi zvířetem a humanoidem. Saša nadšeně nabídku přijala a její myšlenky se zcela oddaly získané intawě. Na tržišti jí ještě později opatřila obojek a maso.

Družina se také zastavila v apatyce a nakoupila léčivé bylinky a odtud zamířila na univerzitní náměstí. Jižní stranu náměstí tvořily budovy univerzity – její hospodářské a správní zázemí a směrem na západ pak k náměstí přiléhaly univerzitní koleje. Najednou z jednoho okna vyletěl do prostoru ulice před budovou student a obloukem se prudčeji snesl na dlažbu. Kolemjdoucí studenti nebyli nijak překvapeni a jen konstatovali, že mistr Telurian už zase někoho vyhodil od zkoušek.

Univerzita a život kolem ní představoval pro družinu zcela nový svět. Zaujatí studentovým výstupem i myšlenkou na získání dalších informací se rozhodli vstoupit na akademickou půdu.

Ve vstupní hale byl čilý ruch. Rozjaření studenti vybíhali z budovy – zřejmě ti, kteří uspěli u zkoušek, jiní se ploužili dovnitř. Celý shon vyvolával v konfrontaci se zážitky družiny až trochu posmutnělé myšlenky. Je vůbec možné, že někdo může žít tak v podstatě bezstarostný život? Několik rozjařených studentů dokonce družinu pozvalo na speciální večerní koncert do amfiteátru na kraji univerzitního náměstí. Dobrodruzi se vyptávali i na to, co se zde vyučuje a také na znalost nějakých blízkých arvedanských ruin. Jeden ze studentů s ohromným pobavením poslal dobrodruhy za mistrem Telurianem v prvním

patře. Očividně pobavil svou radou i ostatní studenty, protože při odchodu z hlavních dveří univerzity vybuchli smíchem. Družina se však rozhodla, že své štěstí u Teluriana zkusí.

V prvním patře našli Telurianovu učebnu snadno, protože před ní sedělo několik bledých studentů, potichu drmolili magické formule a z několika knih se snažili na poslední chvíli pochytit ještě nějaké informace. Po chvíli se otevřely dveře a z nich vyšel student s obrovskou úlevou v očích. Dobrodruzi využili chvílkového váhání ostatních studentů a namáčkli se dovnitř. Dveře ústily v malou místnostku s vysokým stropem, kde se tyčily úzké regály s knihami. Naproti vchodovým dveřím byly pootevřené další dveře, kolem nichž byly zavěšeny těžké vínové závěsy. Jimi se prošlo do pracovny mistra Teluriana. Za rozložitým pracovním stolem přetékajícím knihami seděl menší proplesatělý mužík s bílou brádkou v ošuntělém taláru. Jeho oči však vyzařovaly nebývalou inteligenci. Málokdo neznalý by v postavě mužíka hledal rektora celé univerzity. I když byl mírně rozladěn, že nepřišel další student ke zkoušce, uvolil se ke krátké rozmluvě. Tom velice opatrně volil slova a snažil se staříka nepopudit. Docela se mu to dařilo. V průběhu rozhovoru Tom Telurianovi ukázal pouzdro se zašifrovanou zprávou a Telurian text identifikoval jako zašifrovaný. V očích mu v tu chvíli hrály jiskřičky a dalo se vytušit, že se rozhovorem docela baví. Družina se vyptávala i na nějaké blízké arvedanské ruiny a dozvěděli se, že nejbližší jsou u Prvních dun – což byla také nejkratší cesta do pouště. Saše Telurian po náhodném spočinutí svého zraku na křesle s intawou řekl, že vazba mezi zvířetem a člověkem se naváže pouze pevnou vírou a ne křeslem a zajetím. Mezi řádky také družina pochopila, že se Telurian vidá i se zástupci pouštních elfů. Dokonce i se S'wayou – jejich představenou. Když opustili Telurianovu pracovnu, Drunkwan si neodpustil škodolibou poznámku k jednomu ze sedících studentů, a ten po té, co mu Drunkwan řekl, ať k Telurianovi radši ani nechodí, silně zbledl. Ztěžka se pak postavil a velice nejistě vstoupil dovnitř.

Po schodech sestoupila družina do rušného přízemí a odtud ven na náměstí. Drunkwan se škodolibě pousmál, když si všiml, že na dlažbě pod Telurianovou pracovnou právě přistál další ze studentů – ten, kterého Drunkwan svou poznámkou tolik rozhodil. Ach ten univerzitní život...

Z náměstí se družina vypravila do diasporu – konkrétně do zdejší čajovny, která je přístupná skrz branky ve zdech diasporu po celý den všem, kteří mají zájem vstoupit do trochu odlišného světa. Čajovna byla tvořena několika přízemními budovami s dvorky a zahradkami a zídками poskytujícími soukromí těm, kdo o ně stáli. Drunkwan se pokusil promluvit si s nedalekými studenty. Konverzace mu šla sice ztuhla, ale žádné nepříjemnosti z toho naštěstí nevznikly. Byl upozorněn studenty na to, aby se zde

choval slušně, protože ten, kdo ztratí důvěru pouštních elfů, ji velice těžko získává zpět (pokud se mu to vůbec podaří). Do vnitřních prostor čajovny není povoleno nikomu vstupovat, dovnitř může pouze ten, kdo je pozván samotnými elfy. Družina se usadila u příjemného stolku pod loubím čajovny. A tam se poprvé v životě setkali s pouštní elfkou. Veškerá pleť číšnice byla úplně černá, její vlasy měly barvu slonové kosti a její oči byly neskutečně hluboké. Až to někde v útrokách citelně pohnulo i s trpaslíkem Drunkwanova formátu. Elfka si všechny s překvapivým zalíbením prohlédla a řekla družině s úsměvem, že mají písek ve vlasech. Zrozpačitělá družina si objednala čaj z pouštních květů a poprosila An'ariu (jak se elfka představila), zdali by nemohli promluvit pár slov s představenou diaspory. An'aria souhlasila, i když její slova nebyla družině úplně jasná. Ještě než An'aria odešla, pověděla Saše, že je to smutné vidět tak krásné zvíře ztvřené v proutěné kleci.

Čaj z pouštních květů chutnal velice zvláště a po jeho dopití na dně šálku zůstala tenká vrstva písku. Drunkwan se jej pokusil ochutnat. Docela dlouho mu pak skřípal mezi zuby. I po jeho odstranění a vypití dalšího šálku se na dně kalíšku opět objevil. Saša nespouštěla oči ze své klece s intawou a pak v ní uvažovalo rozhodnutí. Pomocí svých hraničářských schopností zkusila s intawou mluvit. Intawa na jednoduché otázky odpovídala, že touží po svobodě a že bude poslouchat pouze vlastní instinkty. Saša přesto překvapivě otevřela dvířka klece, před kterou položila trochu sušeného masa a misku s vodou. Intawa vyběhla hbitě ven, popadla kousek masa a bez jakýchkoliv dalších skrupulí utekla ze dvorku přes střechy pryč. Saša byla velice zklamaná. Nečekaně nabytý poklad a tak rychle ztracen. Když An'aria znovu přišla, s úsměvem pověděla Saše, že udělala velice dobře. Saša neustále obhlížela všechny okolní střechy, ale intawa se nevrátila.

Družina dostala pozvání k S'waye a bylo jí umožněno projít do vnitřních částí domu. Když se zvedali, Drunkwan velice významně kulil oči ke stolku se studenty, kteří jej předtím upozorňovali, aby zde netropil žádné výtržnosti. Ve tvářích studentů se skutečně zračil údiv.

Úzkou chodbou v kamenném domě došli ke starým dřevěným dveřím a těmi byli provedeni do větší místnosti, jejíž zdi byly zdobeny látkovými závěsy s různými motivy a na podlaze ležely pestrobarevné polštáře. Vedle nich stálo několik dřevěných stolků. V čele místnosti seděla S'waya. Vypadala prostě a přesto velice majestátně. Její nehybný obličej jako by byl vytesán z tvrdého pouštního pískovce. Byl ale celý úplně černý. Její vlasy zářily bělostí jako padlý sníh na vrcholcích hor. Její hluboké oči postupně uspěly na každém z dobrodruhů. U Drunkwana se zastavily déle než u ostatních a S'waya se pak

pousmála. Tom se chopil diplomatického jednání a popsál S'waye své záměry, snahu o uzavření obchodu – výměny dhanghy za kamen nazvaný Slza Mar-Nub. S'waya se v průběhu Tomovy řeči ani nepohnula. Když Tom dohovořil, všechny si je znovu prohlédla a poté se s dobrodruhy rozloučila pobídkou, ať si venku v prostorách čajovny vypijí ještě jeden šálek čaje. Družina se snažila nedat najevo své zklamání a po slušném rozloučení odešla znovu ke svému stolku ve dvoře.

Ve vzduchu byl cítit zvířený písek – An'aria družině řekla, že v poušti je zrovna bouře. Drunkwan se pokusil navázat hovor s An'ariou a ptal se jí na její poslání zde. An'aria se na Drunkwana mile usmála, ale neodpověděla. Družina se po dopití svého šálku zvedla a odešla na tržiště pro své vyprané oblečení. Drunkwan ještě chvíli zůstal. Po chvíli odhodlávání se zvedl a znovu zašel k An'arii a zeptal se, jestli ví, že nejsou obchodníci. S úsměvem přikývla. Drunkwan se odhodlal v rozhovoru pokračovat a An'arii pověděl, že na něj působí zvláště. An'aria mu s hlubokým pohledem do jeho očí pověděla, že ona ne, to Matka. Drunkwana zajímalo, jestli se Sašina intawa vrátí. An'aria mu pověděla, že neví, ale že je dobře, že se Drunkwan ptá. Drunkwan chtěl celou věc vysvětlit, aby ho elfka správně pochopila a tak jí řekl, že to nedělá pro sebe. Elfka na to odpověděla, že je to také dobře. Drunkwan byl z rozhovoru rozpačitý, ale přesto potěšený. Rozloučil se a také odešel zpět do hospody U Sekery.

Večer pomalu zavládnul nad Rilondem a blížila se hodina, kdy se měl v amfiteátru konat koncert. Poprvé v historii Rilundu měla zazpívat pouštní elfka Mbwa'anna za doprovodu studentského orchestru. Hlediště se plnilo a družina si všimla, že koncert navštívil i Telurian. Na okolních stromech byly rozsvíceny lucerny a na pódiu se chystal studentský orchestr. Družina mezi muzikanty poznala jednoho ze studentů z čajovny. Zrovna ladil violoncello. Kolsem v amfiteátru seděla spousta mladých a veselých lidí, někteří studenti a studentky se drželi za ruce. Nad hlavami se po odpolední písečné bouři znovu ukázalo jasné nebe. Tentokrát plné třpytivých hvězd. Ten pohled na okolí bral dech, jakoby se dobrodruzi dostali do úplně jiného světa. Na pódium vstoupila Mbwa'anna. Její hladká černá pleť kontrastovala se sněhobílými šaty bez ozdob, její pohled hleděl zasněně do dálky. Po přivítacím potlesku, který vlastně započal Drunkwan, vše ztichlo. Hvězdy na vše sypalý své zlatavé světlo a orchestr začal jemně hrát. Jakoby se zvednul bolestný větřík, připomínající prastaré křivdy a hrozby. Z dálky se ozývala minulost a do toho všeho vstoupila Mbwa'anna se svým křišťálovým hlasem. Tóny pronikaly přímo do duší posluchačů a měnily je. Nikdo z dobrodruhů nic tak krásného jaktěživa neslyšel. Každému se při poslechu do hudby zaplétały jejich nejhlubší myšlenky. Jiný svět je zcela pohltit. Melodie lkala

v překrásných výškách, klesala ve smutných sestupech plná krásy i bolesti, snad i naděje. Chvilí se zdála být nekonečně dlouhou. Jakoby všechny příkoří a nebezpečí skončily, jakoby svět vznikal znovu. Jakoby ke všem ústy Mbwa'anny zpívala Matka.

Poslední tóny dozněly, hlas utichl. A celá tichá chvíle krásy a nekonečna byla najednou rozervána a rozdrčena křaplavými hrubými výkřiky. K pódiu vtrhlo šest výrostků oblečených do kožených vest, kolem hlavy měli všichni čelenku, k níž byly připevněny rohy. Někdo z Roháčů mrští po zpěvačce kamenem a ten bohužel neminul. Mbwa'anna se zhroutila s krvavou ránou na čele. Saša, Tom i Drunkwan se bez rozmyšlení vrhli vpřed k pódiu. Dobrodruzi se snažili předejít nějakému smrtelnému zranění a pokusili se křikem Roháče odradit od dalších útoků na Mbwa'annu. Roháči si ale dost věřili a varování ignorovali. Tom a Drunkwan začali střílet. Zásahy a bolest rozvášněných Roháčů zmírnila jejich rychlost a dokonce dva z útočníků zpanikařili a utekli pryč. Ostatní se však dali do boje s družinou a také se stále snažili dosáhnout na Mbwa'annu a dokončit, co kamen začal. Nedaleko procházející stráž se do prostor amfiteátru podívala a pak lhostejně pokračovala v obchůzce jinam. V troskách rozdupaného violoncella skončil mrtev první z Roháčů. Ostatní i přes to v boji neustávali. Drunkwan se snažil v panikařících a mizějících davech studentů zahlédnout Teluriana a volal, aby učenec nějakým kouzlem pomohl zpěvačce. Telurian však nikde poblíž nebyl. Roháči byli vybaveni nejen obušký, ale někteří třímali i palčáty. Jeden z rozzuřených útočníků se pustil do střetu se Sašou. Saša statečně s útočníkem zápolila, ale při jednom nezdařeném krytu našel palčát Roháče svůj cíl a srazil Sašu k zemi. Hvězdná noc vše tiše sledovala zářícíma hvězdnatýma očima a byla svědkem dvou smrtí. Jakkoliv by se zdálo skonání dvou Roháčů spravedlivou odplatou za tak krutý čin, nikdo z něj neměl radost. V bojích se pokusil pomoci i student, violoncellista, a naplněn zuřivostí i po boji ještě kopal do jednoho z mrtvých. Dobrodruzi se od dvou zraněných pokusili zjistit, kdo za celou akcí stojí. Dozvěděli se, že Roháče vede jakýsi Iskin a že se Roháči nejčastěji scházejí v chudinské čtvrti naproti mlýnům. Saša se pokusila jednoho z raněných Roháčů léčit. Drunkwan ovázal zraněné čelo elfí zpěvačce. Ta se nakonec probírala z bezvědomí, ale začala zracet. K amfiteátru přiběhli dvě studentky a čtyři studenti na pomoc. Jejich zuřivost nad tak neslýchaným činem však byla hluboká a chtěli nechat dva zraněné Roháče zemřít. Družina jim to však nedovolila a za jejich pomoci přenesla přes univerzitní náměstí Mbwa'annu i oba výtržníky do špitálu sester Panny. Zde se raněných ujal ruce léčitelé a přítomnosti družiny zde již nebylo zapotřebí.

Ze špitálu zamířili dobrodruzi přímo na strážnici, kde o celém incidentu informovali městské strážce. V odpovědích však našli velice málo vřelosti a zájmu. Velitel hlídky si akorát poznamenal, kde je družina ubytovaná a informoval dobrodruhy, že bez oznámení nesmí opustit město. Trochu neochotně informoval také všechny o tom, že celou záležitost řádně vyšetří. Družina se informovala také na jméno hlavního velitele hlídek v Rilundu – jmenoval se Still.

Víc se již v celé události pomoci nedalo a tak se dobrodruzi rozhodli vrátit se do hospody. Zde informovali opatrně hospodského. Protože i družina utrpěla v boji nějaké šrámy, bylo rozhodnuto, že ještě jednou všichni navštíví lázně. Pobyt zde jim značně ulevil. Přesto se však nedokázal nikdo zbavit myšlenek na onen krutý zážitek, kdy byl koncert tak necitelně přerušen útočícími Roháči.

27. žlutna 846

S novým dnem se družina vypravila pro svou zrenovovanou zbroj a ihned poté zašli všichni do špitálu. Mbwa'anna ležela ošetřená na posteli a byla při vědomí. Družina se od elfí zpěvačky dozvěděla, že zde v Rilundu elfka zpívala vůbec poprvé. Elfové se totiž (zřejmě mylně) domnívali, že je Rilond na takové vystoupení již připraven. Mbwa'anna do města před lety přišla spolu se S'wayou a pobývala v diaspoře. Moc jí také mrzeli dva mrtví, které si veřejší boj vyžádal. S pousmáním také družině pověděla, že mají písek ve vlasech. Ráno se zde stavovala také An'aria a vyřizovala, že je družina pozvána na šálek čaje k S'waye. Rozhovor začal zraněnou elfku po chvíli vyčerpávat a tak se s družinou rozloučila. Při rozhovoru s Mbwa'annou v Drunkwanovi sílilo odhodlání k rozhovoru s Telurianem. V duchu jej vinil z toho, že při napadení nijak nepomohl, ačkoliv třeba mohl celému incidentu zabránit.

Proto, když přecházela družina přes Univerzitní náměstí, zabočil Drunkwan k prostorám univerzity. Ostatní jej následovali. Ihned poté, co se Drunkwan s Telurianem setkal, začal klást velmi nepříjemné otázky. Telurian se však navzdory očekávání nenechal vyvézt z míry. Klidným tónem Drunkwanovi vysvětloval, že on je akademik a jeho vědění je teoretického rázu. Dobrodružství a konflikty jsou pro něj naprosto cizí a proto také večer nijak nezasáhl. Pověděl také Drunkwanovi, že elfové jsou zde v Rilundu nositeli duchovního života a že velice moudře oslovují ty, kteří jsou budoucností tohoto města – tedy studenty. Drunkwana Telurianova řeč trochu uklidnila a tak se nakonec alespoň rozhodl Teluriana pozvat do čajovny. Bohužel ale neuspěl.

Od Teluriana družina došla do čajovny. Saša svůj pohled nemohla odtrhnout od okolních střeš, a když se objevila An'aria, hned se ptala, zdali se intawa nevrátila. An'aria s usměvavýma očima odpovéděla, že se sem skutečně intawa vrátila a že zase zmizela. Sašino srdce zadržála alespoň trocha naděje. An'aria pak všechny pozvala dovnitř zdi čajovny.

S'waya dobrodruhy očekávala na stejném místě, jako včera. Svýma hlubokýma očima si znovu všechny prohlédla a poté, co se posadili, všem poděkovala. Společně pak připili na smutek. Smutek ze skutků, smrti, událostí. Po chvíli mlčení pak pokynula Tomovi a zeptala se jej znovu, jaké je jejich poslání. Tom vše popravdě popsal. S'waya družině řekla, že jsou na začátku cesty. Je třeba, aby vyšli do pouště k bratrům a sestrám. Na cestě je měla vést jejich víra a poznání ve formě útržku Proroctví, který jim poté sdělila. Tento úryvek měl být onou složkou víry, skrz kterou uvidí v poušti stezku. Družina jejímu záměru příliš neporozuměla, tedy pokud se mu vůbec porozumět dalo.

Drunkwan se při loučení pokusil S'waye věnovat získaný přívěšek sošky na řemínku, ale S'waya tento dar nepřijala.

Na cestě zpět k hospodě si družina všimla rozruchu u budovy univerzitní knihovny a muzea. Z prvního patra muzea byl údajně ukraden jeden z vystavených artefaktů – kámen zvaný Severní hvězda, který měl prý být nositelem požehnání moudrosti. Saša se pokusila na trávníku pod rozbitým oknem zjistit nějaké stopy a kromě mnoha nic neříkajících šlápot nalezla i troje stopy něko ho menšího – snad trpaslíků či hobitů. V prvním patře byl kamen ukraden z jedné z vitrín. Žádné další stopy družina nezjistila. Ale v myšlenkách se jí spojila představa tří kradoucích hobitů s třemi zamlklými hobity v hospodě U Sekery a tak se všichni rozhodli, že se tuto stopu pokusí sledovat.

Protože se toho dne vynořilo více otázek, než bylo obvyklé, navštívili dobrodruzi ještě jednou mistra Teluriana.

V přednáškové místnosti jim Telurian dopřál ještě jednou svému sluchu i svých odpovédi. Telurian byl rozhořčen krádeží Severní hvězdy, ale žádné nové podrobnosti, které by družinu zajímaly, neznal. Dobrodruzi se jej také ptali na Proroctví. Telurian družině vysvětlil, že kdysi dávno elfí mudrc S'wo vypovéděl pouštním elfům proroctví osvětlující minulost, jsoucno i budoucnost. Proroctví bylo jednotlivými elfy uchovááno a předáváno dalším generacím rozdělené na 33 částí. Ne všechny úryvky se však do dnešní doby podařilo sesbírat a zkompletovat. 29 jich bylo sepsáno do sebraných spisů a uloženo zde na univerzitě, ale tato kniha není nikomu z veřejnosti přístupná. Telurian také družině povéděl, že

význam proroctví je mimo chápání obyčejných smrtelníků. Jednotlivé úryvky by měly být vnímány jako modlitba.

Venku před budovou univerzity se družina rozdělila. Sašu stále táhlo srdce a tajná naděje do čajovny, ostatní se vydali pátrat po třech zvláštních hobitech. Saša se v čajovně znovu snažila přilákat intawu, ale její pokusy byly marné. Po intawě nebyly nikde ani stopy. Saša zklamaně opět odešla a připojila se ke zbytku družiny a jejímu pátrání. Saša vyrazila do hostince Formanka, kde zjistila, že zde hobiti skutečně nocovali. Drunkwanovi se nepodařilo v jižním přístavu zjistit nic, co by s hobity nějak souviselo. Tom naopak v severním přístavišti zjistil, že zde dnes hobiti skutečně byli a odešli na jihozápad přes radniční náměstí.

Další stopy se družina pokusila hledat v západní části Rilundu, za zdí diaspory. Zde se jim podařilo zjistit, že skutečně hobiti odcházeli ráno tímto směrem. Dobrodruzi zmapovali, že tato cesta míří k Prvním dunám a do pouště, nebo k jižním oblastem Čerevského léna. Chvilí se mezi sebou rozhodovali, zda nevyrazí po stopách hobitů ihned, ale nakonec převládá názor, že se touto cestou, vedoucí k poušti, vydají až následujícího dne.

Při cestě zpět se zastavili na strážnici. Zde se trochu překvapivě dozvěděli, že je vše v pořádku, a že mohou město klidně opustit. Saša se znovu odpojila od družiny a zamířila opět k čajovně. Zde se obrátila na An'ariu, zdali se znovu intawa neobjevila. Elfka Sašu utěšovala, ať věci nechá tak jak jsou, a jestli chce ve svém srdci více klidu, ať přijde v osm hodin večer zpět.

Zbytek dne se družina zařizovala na nadcházející cestu. Den pomalu mizel, z oblohy stékalo modré světlo a bylo nahrazováno stále tmavšími odstíny. Ve městě se rozsvítila první louč a postupně se odpoledne proměnilo ve večer. Saša vyrazila znovu do čajovny. An'aria v míhotavých záblescích lampiček rozvěšených v sloupoví domu již čekala. Vzala Sašu za ruku a tiše se s ní postavila za jeden ze sloupů. Saša si všimla na zemi misky s masem a vodou a srdce jí radostí poskočilo. Čas ubíhal a nakonec přinesl své ovoce. Odkudsi ze střech na dvorek střelhitě skočila intawa a hltavě se pustila do kousků masa. Přitom se kolem ostražitě rozhlížela. Když dojedla, smočila tlamičku v misce s vodou a pak jako blesk znovu zmizela kamsi nad střechami. Saša byla vděčná, že mohla spatřit svou intawu na vlastní oči, ale stejně odcházela posmutnělá, protože měla ruce opět prázdné. An'aria však na Sašu působila jako pramínek naděje. A tak přeci jen Saša ve svém srdci doufala, že se s intawou jednou přeci jen shledá.

(14. ledna 2012)

28. žlutna 846

Časně ráno všichni vyrazili na cestu k dunám. Svěho mezečka a vozík svěřili do opatrování elfům u čajovny. Cítili, že se vztah elfů k nim po večerním koncertě a druhém přijetí u představené Diaspory změnil v daleko více přátelský.

Rilond se stále více vzdaloval a družina si vychutnávala časně teplé ráno na cestě. Jejich cílem nebylo ani tak pronásledování hobitů, jako spíše průzkumná cesta k Prvním dunám a obhlídka pouště. Cesta mířila na jihozápad, byla docela prашná a rychle se vzdalovala řece Durenu tekoucí více na jih. Nikdo se ráno po cestě nepohyboval. Byli zde sami. Cesta se klíkatila a nakonec dosáhla menšího pahorku, na kterém rostly palmy a další listnaté stromy a z jeho úbočí vytékal pramínek vody. Ve stínu palm byla vidět i kamenná odpočívadla. Družina vystoupala nahoru a tam poprvé pohlédla do tváře pouště. Na dohled začínala písečná pustina. Vzduch se tetelil a písek zářivě svítil. V němém úžasu tam dobrodruzi chvíli postáli a jakoby poušť jen jim samotným zpívala svou píseň.

Kousek od pahorku se nacházelo rozcestí. Cesty mířily k Čerevsku, do Rychlých dun i zpět k Rilondu a pevnosti Brod. Rozcestí bylo stráženo mohutným kamenným obeliskem, na němž byla připevněna deska zhotovená z neznámého kovu, pokrytá písmem, které nikdo z družiny neznal. Celá deska byla pozoruhodná i tím, že kov vypadal, jako by jej někdo čerstvě vyrobil a vyryl, ačkoliv byl zřejmě na obelisku řadu let či dokonce staletí. Od rozcestí byly vidět ruiny neznámého chrámu, které se tu a tam přikrývaly navátým pískem. Družina k nim sestoupila a podívala se do hlavního prostoru, ohraničeného rozhořenými zdmi, odkud vedlo postranní schodiště kamsi do podzemí. Drunkwan se pokusil použít svou kuličku čarovné rtuti podobně jako u obelisku, ale rtuťová kulička se nevydala žádným směrem. Okolní zdi, nebo spíše jejich zbytky, byly ale zřejmě navštěvovány poměrně často, neboť zde byly patrné známky táboření.

Saša našla mezi stopami i vícero stop nějaké menší rasy – hobitů či trpaslíků. Jark s Drunkwanem svými trpasličími smysly zachytili cosi na schodech směřujících do podzemí. I Tom měl pocit něčí přítomnosti.

Jasná obloha začala pomalounku měnit barvu do špinavě nažloutlé. Bylo kolem poledne, a přeci se zdálo, že světla ubývá. Ve vzduchu začala být cítit prachová vůně. Odkudsi z Mar-nub mířila

k rozvalinám písečná bouře. Dobrodruzi se s připravenými zbraněmi vydali prozkoumat schodiště vedoucí do podzemí. Erika chvíli váhala, zdali nezůstane venku na stráži, ale pozořlna se měnící denní světlo a zvyšující se přítomnost prachu ve vzduchu nakonec nahlovalo i její oohodláni a vydala se s ostatními do podzemí.

Široké schodiště vedlo pár metrů do podzemí. Jeho stupně byly hočně zanesené navátým pískem a také různými stopami. Některé stopy dokonce patřily i krysám jak Saša k nelíbosti ostatních zjistila. Světla z vrchu ubývalo a schodiště doklesalo a přístupová chodba se rozděřila do všech směřů. Družina prohledala západní obočku. Její ústí do větší místnosti zohobily dvě kamenné sochy znázorňující mnichy při modlitbě. Pod stropem chodbu protkával zohobený pruh s různými reliéfy. Drunkwan vše pozorně prostudoval, ale nezohalo se, že by něco podobného kdy viděl. Velká místnost sloužila zřejmě k modlitbám nebo rozjímání a v jejím čele byl z kamene vytesaný širší stupínek. Vedle něj vedl úzký průchod směrem na sever. Po několika sázích kamenné chodby se znovu prostor rozšířil do místnosti. Místnost plně vypovídala o stáří zdejších ruin. Část severní stěny byla rozpadlá a ošlo k jejímu zhroucení. Ve světle nové skutečnosti začaly i menší praskliny v podlahách podzemních chodeb budit pozornost a obavy.

Když se družina vrátila zpět na křižovátku, z venku už oovnitř vřtávalo oocela velké množství jemného zvěřeného písku. Písečná bouře zřejmě začala. Východní obočka vedla do stejných místností jako západní, jejich stěny však byly (možná prozatím) v pořádku. Žádné další chodby z místností také nevedly.

Naproti schodišti, kterým sem dobrodruzi vstoupili a kam se opět po průzkumu východního křídla vrátili, klesalo další schodiště hlouběji do podzemí. Široké schodiště již nepokřývala taková vrstva písku jako v předchozím případě. Konec schodiště však navzdory zažitým zvyklostem nemizel ve tmě. Ústí do místnosti totiž bylo osvětleno mihotavým světlem lucerny. Dole zřejmě někdo byl. Z klesajícího schodiště se do boků oohlovaly úzké chodby, které dále se schodištěm neklesaly. Po nakouknutí do obou z nich družina zjistila, že vedou souběžně zřejmě směrem do té samé místnosti, akorát v jiné výšce. Družina se rychle rozhodla rozdělit se a do místnosti vstoupit po předpokládaných ochozech. Z hora se ozývalo kvílení větru. Bouře bičovala zdi rozvalin neúprosnými smrštěmi písku a sem tam se ze stroju podzemí uvolnil tenký pramínek jemného písku a sesypal se na podlahu. Strix, Saša a Erika se vydaly západní chodbou a Jark, Drunkwan a Tom prošli východní. A byli to právě oni, kdo ve velkém sále narazili na ochozu na číhajícího hobita s namířeu kůši – známou to tvář. Hobit sklonil svou kůš a všechny klidným

hlasem pozdravil. Pozdrav se ozval i zpoza jeho zad, kde se ochoz rozšiřoval, a kde stáli další dva hobiti. Hobiti přivítali docela bezstarostným tónem dobrodružky a pozvali je, aby to společně přečkali zuřící bouři. Hobiti se představili jako Ulko, Sfarik a Palin.

Zatím Strix, Saša a Erika sestoupily z druhého ochozu na podlahu sálu. Její povrch byl popraskaný a strop byl podepřen dvěma mohutnými a několika užšími sloupy. Podlaha byla u jednoho z nich propadlá a do zející jámy viselo přetržené lano. Těsně nad zemí v západní a východní zdi zely úzké půlkruhové otvory vedoucí kamsi za zdi. U západní zdi bylo patrné, že se tudy leckdo pokoušel neúspěšně prokopat.

Hobiti nejistě sledovali effku i ostatní, jak se přibližují k jejich věcem, nicméně se snažili zachovat klid. Tom se dal do hovoru s jedním z nich a zřejmě ve své výřečnosti uspěl, protože obdiv nad provedenou krádeží a otázkou, zdali by se příště něčeho také nemohl jako příslušník stejného řemesla zúčastnit, se setkala s kladnou odpovědí. Dohady se tak také staly jistotou – jednalo se skutečně o zloděje, kteří v Rilundu odcizili Severní hvězdu.

Celá situace se zdála vyvíjet velice nadějně, nebýt Eriky. Její válečnická krev si zažádala o radikální řešení. Ve chvíli, kdy se Tomovi podařilo u jednoho z hobitů získat důvěru, vykřikla Erika, aby hobiti naválili Severní hvězdu. Celá situace se rázem změnila v drsnou bitvu. Začali létat šípy – Tom a Ulko s kuší po sobě stříleli jednu střelu za druhou. Jejich hobití reflexy však dokázaly oběma pomoci a šípy třeskały o kamenné zdi za nimi. Jark se celou nastalou šarvátku pokusil ještě zastavit a volal na ostatní, ať toho nechají. Erika však přilila olej do ohně a dožadovala se vydání Severní hvězdy. Boj se už nedal zastavit.

Strix zpražila jednoho z hobitů modrými blesky. Ostatní hobiti tak začali bojovat ještě urputněji. Ulkův šíp už našel svůj cíl a Tom byl zraněn, ale i Tomovo umění znamenalo úspěch a Ulko byl zraněn také. Jark se dal do boje se dvěma hobity vybavenými dýkou a tesákem. Proti trpaslíkovi však neměli mnoho šancí. Ulkovy šípy však začaly hledat svůj cíl i mezi ostatními dobrodružky a začaly si vybírat krvavou daň. Hobiti několikrát křičeli aby je družina nechala projít, ale nejednotný názor dobrodruhů vždy znovu rozhořel další kolo souboje.

Strix se podařilo jednoho z hobitů zhyponotizovat. Místo ovládnutí souboje se rozhodla zjistit další informace o krádeži. Zhyponotizovaný Sfarik tak vypověděl, že hobiti kradou pro jakéhosi Zirana, o němž prakticky nic dalšího nevěděli – očividně se jednalo o krádež na zakázku. Měl se odpoledne pro svůj lup

zastavit s neznámým počtem doprovodu. Také prozradil, že Severní hvězdu mají ve svých batozích v jihozápadním rohu místnosti. Drunkwan se tím směrem vydal a skutečně se mu podařilo z jednoho z batohů Severní hvězdu. Při průzkumu zavaděl si všiml, že ze západního rohu mezi kameny vydýchnul nepatrný obláček písku a byl cítit téměř nezřetelný závan vzduchu. Všechny své odpovědi Sfarik vyhrkával v průběhu souboje, kdy mu Jark se Sašou způsobovali značná zranění. Stejně se v souboji vedlo i třetímu hobitovi Palínovi. Hobitovy síly se nemohly s trpaslíkovou odolností a brněním nijak rovnat. Nakonec Palín padl k zemi mrtev.

Drunkwan zatím prohledal všechna hobiti zavaděla a našel ještě podivné brýle a 3 flakónky neznámé tekutiny. S odhodláním přítomným snad jen u alchymistů zkusil jeden z flakónků otevřít. Do nosu jej udeřila silně a pronikavý čpavý pach podobný smažené cibuli. Drunkwana začalo nesnesitelně štípat v nose. Celou situaci ale značně ztěžovala Ulkova kuše. Šípky z ní začaly smrtelně pronikat skrz Eričinu zbraň. Strix se ještě podařilo přikázat Sfarikovi aby poodstoupil a zahodil dýku, ale to už Erika velice vážně krvácela a vrávorala těsně před omdlením. Další z Ulkových šípů mířil na její srdce. Ulko na družinu ještě jednou zařval, ať je nechají projít, ale protože odpověď dobrodruhů nenaznačila nijak srozumitelně, že se tak skutečně stane, znovu zamířil a vystřelil. Čas jakoby se zpomalil. Na zlomek vteřiny se všichni ohlédlí směrem, odkud se ozvalo zadrnčení Ulkovy tětiny. Šíp si neúprosně se svistotem probíjel cestu prostorem k bledé Erice. Erika zavřela oči. Čekala svou poslední chvíli. Šíp skutečně neminul a krutě probodnul Eričino tělo a vrhnul jej na zem. Možná to bylo přání Sedmnáctky, možná jen pouhá náhoda, ale Erika nezemřela. Život jejího těla však visel na vlásku.

Tomovi se podařilo svým šípem zasáhnout Ulka a ten již tolika zraněním nedokázal odolat. Jarkovi se Sašou se vzápětí podařilo úspěšně zaútočit a Sfarika Sašina rána srazila k zemi. Zemřel také.

Do nastalého ticha zaznívalo pouze kvílení větru a chvíli se nic nehýbalo. Sem tam tančila v hlavách dobrodruhů myšlenka, zdali to vše bylo opravdu nutné. Erika na zemi slabě sténala. Dostalo se jí však rychlé pomoci a díky magickým vlastnostem lektvarů a bylin po chvíli mohla znovu chodit. Po prohledání mrtvol prozkoumala družina i propadlou podlahu s lanem. Propast mířila kamsi hluboko do nitra země. Drunkwan s nasazenými brýlemi družině pověděl, že jejich kouzelná moc mu ukázala tajné dveře v místnosti. Odhodlaně přistoupil k jihozápadní zdi a jal se zkoumat, kde by se dala otevřít. Po chvíli trapného ticha ke zdi klidně přistoupil Tom a skutečně se mu podařilo tajný spínač nalézt. Celá stěna se odsunula a odkryla dlouhou rozšiřující se chodbu lemovanou sloupovím. Podlaha byla značně

rozpraskaná. V poslední době tudy nikdo nechodil. Přesto zde vládla podivná tíseň, sem tam se ze stropu sesypal další pramínek písku či prachu.

Byli už skoro na jejím konci, když se ozvalo zlověstné dunění a praskot. Konec chodby, který ústil do předchozí místnosti se najednou s rachotem sesunul. Východ byl pryč. Vzduchem jakoby se vznášel nenávistný prokletý chechot.

Když se usadil prach, družina zjistila, že skutečně není cesty z podzemí zpět. A tak jako již nejednou vyrazila v ústrety temnoty podzemí s nadějí, že bude existovat nějaká cesta ven. Chodba vyústila v křižovátku, jejíž jižní zed' zdobily dvě sochy rytíře. Mezi nimi na jih klesalo schodiště ještě hlouběji pod zem, ostatní tři směry byly na úrovni patra. Při průzkumu severní chodby přišel Tom s Drunkwanem až do velké místnosti s dvěma mohutnými kamennými sloupy. Asi tři sáhy nad zemí byly na obou sloupech výstupky, na kterých dříve zřejmě stála kamenná slunce. Téměř všechna ležela v troskách pod sloupy až na jediné, které stále osvětlovalo sál bílým přísvitem. Tom s Drunkwanem se rozhodli k návratu zpět na křižovátku. Po cestě se ještě podívali k východní odbočce. Cosi se v ní šustivě pohybovalo a zkušenosti dobrodruhů jasně vyvolaly vzpomínky na boje s netopýry. Oba proto rychle ustoupili a skutečně se po malé chvílce do chodby vřítili obří netopýři. Tomova kuše začala přesně ostřelovat černá těla a ostatní byli připraveni také zasáhnout a bránit svůj život. Netopýry se však podařilo docela snadno zlikvidovat a v podzemí opět zavládlo tíživé ticho. Zbývalo se rozhodnout, kterým směrem se vydat dál, které vlákno příze osudu tkát dál...

(16. března 2012)

Jak zvolit, když cesta ven je neprůchodná? Družina se rozhodla zůstat v tomto patře a prošla okolo klesajících schodů do chodby na západě. Reliéfy pod vysokými stropy ostře vystupovaly ve světle lucerny a smutně připomínaly zašlou slávu chodeb kdesi v minulosti. Saša z opatrnosti prozkoumala kamennou podlahu. Podle jejího úsudku prostor zřejmě obývají velké krysy. Všem se tiše vybavil obrázek umírající Alexandry v podzemí Trpasličí tvrze. Další postup byl o poznání opatrnější. Podlahu i zde sem tam protínala dlouhá prasklina, občas se ze stropu vysypal pramínek písku připomínající první natažené prsty pouště nad nimi.

Na křižovatce objevili dobrodruzi staré okované dřevěné dveře. Po staletí, a kdo ví jestli ne tisíciletí, dveře oddělovaly chodbu od místnosti za nimi. Zevnitř byly zřejmě zavřené na závoru. Saša se rozhodla použít svou sílu a zprudka se proti dveřím rozběhla. Dveře notně zapraštěly, ale nepovolily. K Saše se přidala i Strix. Tom s Drunkwanem postávali opodál a zdáli se být plně zaměstnání zkoumáním okolních chodeb. Dveře pod nápirem nakonec povolily a odhalily jakousi prastarou laboratoř. Kamenné stoly byly kdysi svědky neznámé tragédie. Na podlaze mezi nimi ležela dvě zcela vyschlá těla oblečená ve splývajících kdysi zřejmě honosných šatech. Družinu (zejména Drunkwana) zaujaly ozdobné pásy, kterými byla vyschlá těla opásána. Mrtví zlato nepotřebují...

V laboratoři ležela spousta skleněných střepů, prachu, ale mezi nimi byly nalezeny i jakési kovové prázdné baňky s úzkým hrdlem a dvě hliněné nádoby s tekutinou uvnitř. Drunkwan srdnatě vyhlížející zpoza masivních čoček zasazených do koženého pásku odšpuntoval zátku a se zatajeným dechem ponořil do tekutiny lakmusový papírek. Když jej vytáhl, byl pokrytý mazlavou černou tekutinou, jejíž složení však papírek neodhalil. Drunkwan ji však stejně jako ostatní poznal. Byla to dhangha. Nad zlato ceněná tekutina, jejíž získání měla družina pro Orli poutníky z Albirea zajistit. Jak už to bylo dlouho, co opustili zde krásného města? Odněkud ze zavazadel se potom objevila láhev s vínem, a protože měla posloužit jako nádoba na dhanghu, našla se příležitost pro její vypití.

Chuť vína ještě nezmizela ze rtů, když Tomovy instinkty zaznamenaly blížící se nebezpečí z temné chodby za dveřmi. Nehybnou a vyschlou tmou se k družině neomylně přibližovalo několik obřích krys. Díky Drunkwanově vidění a Tomovu citu však družina nebyla nepřipravená. Opět zasvištěly šípy a rozhodně se zabodávaly do krysích těl. Chodbu naplnilo hnusné pištění a zápach. Strix před družinu hodila část své železné zbraně a krysy úspěšně svedla z původního záměru zakousnout se do kohokoliv z družiny. Drunkwan vycítil příležitost k využití získaných ampulek se slzným plynem a podařilo se mu jednu z krys do konce jejího života (který přišel vzápětí) vyřadit z boje. Boj netrval příliš dlouho, chodba ztichla a její podlahu pokrývalo několik těl mrtvých krys a krvavých fleků. Družina si oddechla.

Při dalším průzkumu podzemí prošla družina kolem místností sloužícím nejspíš jako obydlí dřívějších obyvatel. Čas a možná i nestabilní půda kolem si vybraly svou daň. Některé zde se zhroutily a do chodeb se vevalily mezi kamením i kupy písku. Možná, že zde kdysi působilo i víc, než jen zub času a přírody. V některých hromadách suti byly také vytvořeny triceticoulové tunely kamsi pryč. Ve zvětšeném měřítku připomínaly žížalí cestičky vyhrabané v hlíně. Zde však vedly i skrz kameny.

Chodba dovedla družinu do většího sálu, kde stále ještě zářilo jedno z podzemních kamenných sluncí. Jeho bílé světlo zalévalo ležící kostru na podlaze pod ním. Kosti patřily kdysi daleko mohutnějšímu tvorů, než byl člověk a protažené špičáky stále ještě se držící lebky připomněly družině viděné skřety ze Zelanských vrchů. Kosti vypadaly téměř nablýskaně, jakoby je za staletí vyleštily tisíce hebkých kožíšků. Ze sálu vedly vchody do dvou dalších malých komor se třemi bývalými kavalci. Strop těchto místností zdobil reliéf dvou souhvězdí – Tygra a Draka.

Podzemí však zdaleka ještě nebylo bezpečné. Ze severní chodby, která se opět topila ve stínu, byl cítit opět zatuchlý, skoro až štiplavý zvířecí pach. Krysy, které ležely mrtvé v nedaleké chodbě, musely mít někde domov. Družina se, možná povzbuzena předchozím vítězstvím, rozhodla do místnosti vstoupit a prozkoumat ji. Jak se dalo čekat, krysy vyrazily na lov domnělé kořisti. Místnost, která jim sloužila jako doupe, podíralo osm sloupů a na podlaze stále ještě stály dlouhé stoly vytvořené z leštěného kamene. Mezi nimi svítila chtivá očka krys a jejich vyceněné zuby. Tomovy šípy opět začaly krysy vychovávat a do boje se zapojila i Saša se svým mečem. Strix znovu krysy odhlákala pohozeným kusem jídla. I přes větší počet hlodavců se i tyto podařilo udolat. Cesta k dalšímu průzkumu byla volná. Z místnosti se dalo odejít pouze jedním neprozkoumaným východem. Pár sáhů chodby však končilo propadlou podlahou a asi dvousáhovou jámou. Její dno však vypadaly jako živé. Pokryté černými lesklými krunýři skarabeů se ve světle lucerny nechutně hemžily.

Na dně ležely zbytky jakéhosi obrovského hada či červa, jehož tělo zřejmě skarabeové opracovávali. Kolem jich bylo opravdu hodně. Družina se pokusila proběhnout kolem propadlého místa k dalším dveřím. Jejich kroky ještě zrychlovalo nepříjemné a vtíravé suché šustění zaznívající z chodby odkud přišli. Zkoumat, o co jde, se nikomu nechťelo. Skarabeové však byli překvapivě rychlí. Jejich nožičky a chitinové krunýře nepříjemně škrábaly po podlaze. Strix se pokusila dostat z dosahu broučích kusadel výskokem na prastará kamna, ale železné pláty se zejména pod tíhou staletí rozpadly a Strix spadla do topeniště.

Bylo potřeba udržet skarabey co nejdále od těla. Brouci dotírali stále úporněji a první kusadla našla své cíle. Tomovi přestala být jeho kuše co platná a tak se pustil do boje s dýkou a tesákem. Ve střelbě byl nesrovnatelně lepší. Strix tváří v tvář chitinové přesile nezpanikařila, po rychlé domluvě s Drunkwanem jednoho z brouků zapálila a Drunkwan dokončil dílo zkázy lahvi oleje. Před družinou se vytvořil hořící pruh oddělující hrnoucí se skarabey a dobrodruhy samotné. Strix se pokusila jednoho z brouků

zasáhnout dýkou, ale stejně jako Drunkwan žádné zranění nezpůsobila. Saše se však zmenšování počtu útočících skarabeů docela dařilo. Vzduch plnil zápach spálených brouků a útočících valém ubývalo. Drunkwan se pokusil strhnout pozornost brouků na sebe, Saša začala po zásahu kusadly krvácet. Boj byl těžší než předchozí, ale nakonec skončil pro družinu vítězně.

V nedaleké chodbě našla družina na chvíli místo k odpočinku. Zranění byla ovázána a díky Drunkwanovi se podařilo identifikovat i lahvičku s hnědou tekutinou, kterou někdo vytáhl z hlubin batohu na venkovní světlo. Lakmusový papírek ukázal, že tekutina obsahuje léčivé látky. Po jejím vypití se Saša skutečně cítila lépe. Krvácení ustalo. Družina však ještě chvíli odpočívala. Stropem se stále čas od času vysypávaly náhodně proužky písku. Setrávání na jednom místě se nikomu z družiny nezamlouvalo. Bylo třeba jít dál a nečekat příliš dlouho. Léčení družiny bylo spojené i se skromným pozdním obědem. Vzduchem zavoněly Strixiny olivy a trocha vysušeného a silně soleného jídla a vůně tak na chvíli zahladila nejistotu a tíseň ze zavaleného podzemí.

Východní chodbou přišli dobrodruzi k větší kruhové místnosti se dvěma řadami kamenných sedátek. Kdysi dávno zřejmě visel na zde místnosti nějaký obraz nebo něco podobného. Podle všeho byla místnost určena k rozjímání. Podle kreslené mapy se zdálo být jisté, že místnost sousedí se sálem kamenných sluncí, který družina navštívila hned po závalu přístupové chodby. Z místnosti vedla ještě jedna chodba. Její zde byly lemovány zdobeným sloupovým a při jedné stěně byla vytesána socha mohutné postavy ve splývavém hávu. V jedné ruce držela hládkou kouli a její hlavu zdobila honosná čelenka. Nebylo pochyb, že se jedná o jednu z podob boha Auriona. Protože chodbu dál na sever zavalil zhorcený strop, použili dobrodruzi postranní odbočku. Prostor chodby však po třech sázích pro změnu ukončila zeď. Chodba podle všeho nevedla nikam. Strix s Tomem pečlivě náhlou zeď prohlédli a skutečně se jim podařilo nalézt tajný mechanismus a otevřít tak tajné dveře. Z druhé strany byly dveře k nerozeznání od okolního kamenného zdiva. K úžasu všech byli opět volní! Tajnými dveřmi se vstupovalo do bočního sálu propojeného s chodbou stoupající schodištěm k povrchu. Všem se ulevilo.

Písečný prach se však dostával do podzemí stále. Bouře nahoře zřejmě ještě neskončila. V jedné z místností se proto družina na chvíli utábořila. Drunkwan se dal do lučby červeného kříže a ostatní promýšleli nastalou situaci. Všem dělal starosti zejména Ziran, který se měl v ruinách co nevidět ukázat a zřejmě bude postrádat hobity, se kterými byl smlouvený na lupu. Ale co jsou dobrodruzi bez touhy objevovat? Bez odvahy? Všichni se proto rozhodli, že prozkoumají také spodní patro ruin.

Družina se vrátila k tajným dveřím a snažila se za sebou pečlivě zametat stopy. Nejkratší cestou všichni zamířili ke křižovatce se zvaleným vstupem a odtud po schodišti do spodního patra.

Místnost, do které po schodech sestoupili, byla bledě osvětlena kamenným sluncem, které jako jediné ještě bylo upevněno na centrálním sloupu podepírající široký strop. Kolem ležely na podlaze zbytky ostatních slunců. Celé patro se zdálo být o poznání chladnější. Družinu zlákala rovná velice široká chodba lemovaná úchyty na lóče mívající kamsi do hlubin tmy. Po chvíli opatrné chůze se objevila širší odbočka ze směru hlavní chodby. Dvousáhová rovná chodba končila dvěma postranními chodbami s úzkými dveřmi na koncích a hlavními dvoukřídlovými dveřmi. Náhle se cosi přehnalो za zády družiny po hlavní chodbě. Opět bylo ticho. Těživější než kdy před tím. Protože zpáteční cesta vedla pouze do nebezpečí, prozkoumala družina všechny tři okolní místnosti. Naproti sobě stály kruhové místnosti, obě ukrývající kamenné podstavce a čtyři starobylé zbraně s modrým kamenem zasazeným v hlavici. Dva z mečů byly tvořeny tvary připomínající na sebe kladené podlouhlé listy a druhé dva tvořily zase navazované půlměsíce. Zřejmě se jednalo o kvalitní kovářskou práci. V čelní místnosti ležela spousta suti. Zdi již dávno povolily a vevalily se do místnosti. Trosky však nepohltily úplně všechnen obsah místnosti a tak se dobrodruhům podařilo nalézt truhlu se dvěma zlatými náramky a dvěma diamanty. Nebýt však Tomovy prozřetelnosti, mohla se radost nad nalezeným pokladem proměnit v tragédii. Truhla skrývala důmyslný mechanismus s ostrou jehlou zřejmě namočenou v jakési neznámé látce. Tom však mechanismus při otvírání odhalil a past úspěšně zneškodnil. Truhla také ukrývala tři přezky v podobě draka. Každá měla jiný vzhled. Po experimentálním nasazování si nakonec vzal Tom tu, která zlepšovala rychlost, Saša obratnost a Drunkwan sílu.

Radost nad bohatým nálezem však rychle vyprchala. V chodbě, odkud družina přišla, se posadilo zrudlé stvoření. Tělem připomínalo vyzáblého člověka, ale jeho hlava vypadala jako králičí lebka potažená seschlou kůží. Lebka bez očí. Tlama byla plná zubů a končetiny přerůstaly do ostrých drápů. Těsně poté, co družina hrozbu zaregistrovala, se znepokojivě rychle objevila druhá nestvůra. Obě vyčkávaly. Snad tušily, že mají kořist snadnou. S vyšklebenými ostrými zuby natáčely hlavu směrem k družině a drápy nepříjemně škrábaly do kamene podlahy. V bestiářích byly tyto nestvůry nazývány jménem Orghis.

Družina se ještě stačila zformovat a Strix před družinu naházela drobné střepy a také svěcenou vodu. Pak ale Orghisové bleskurychle zaútočili. Svěcená voda, jak se později ukázalo, zřejmě nic Orghisům nedělala a střepy sice probodaly jejich chodidla, ale zrudly si toho ani nevšimly. Strhl se boj o přežití. Tom

opět bodoval svými šípky a Saša svým mečem. Strix se pokusila zasáhnout Orghise flakónkem se svěcenou vodou. Bohužel se jí nepodařilo nestvůru trefit. Drunkwan postával za ostatními a s velice nezvyklým výrazem hleděl na probíhající boj. Nakonec Sašin meč ukončil bytí jednoho a Tomovy šípky i druhého Orghise a podzemím zavládlo opět hrobové ticho.

(25. srpna 2012)

-28. žlutna 846-

Družina napjatě vyčkávala, zdali se neozvou nějaké další zvuky ze tmy v chodbě, ale ani hobití, ani trpasličí smysly nic dalšího neregistrovaly. Napětí postupně opadávalo a začala se hlásit únava. Nikomu se příliš nechtělo odpočívat v nepřátelském podzemí, ale nebylo zbylí. Malá kruhová místnost na severu (kde byly nalezeny dva ze starých mečů) se zdála jako nejlepší útočiště. Ještě chvíli plamínek z lucerny osvětloval družinu uléhající ve svých pláštích ke spánku, ještě chvíli osvětloval Toma Orgalona, jak si lehá přímo ke dveřím s kuší nadosah, a poté lehké fouknutí a všechny pohltila tma. Nikdo příliš klidně nespál, ale odpočinek přeci jen dobrodruhům dodal sílu spolu s několika léčebnými úkony, kterými byla ošetřena Drunkwanova zranění. Bylo po půlnoci, ale co znamená noc ve věčně temném podzemí?

-29. žlutna 846-

Další průzkum se věnoval široké chodbě vedoucí na jih. Sál, ke kterému chodba vedla, překonával svou rozlehlostí všechny představy o podzemních prostorech. Jeho kruhový půdorys měl značně přes 15 sáhů v průměru. Kolem dokola byla místnost obkroužena dvousáhovým ochozem a všechny prostor uprostřed klesal do nedohledné hloubky. Uprostřed této prázdnoty se tyčil mohutný sloup obtočený kamenným schodištěm mířícím dolů do tmy. Vrch sloupu byl na stejné úrovni jako podlaha ochozu a dokázal pojmut i dvě stojící postavy. Ke sloupu však z ochozu nevedly žádné mosty. V podlaze ochozu však byly patrné prohlubně, odkud by zřejmě nějaký most vést mohl. Při bližším průzkumu těchto prohlubní objevila družina vždy dva symboly vytesané v kamenné dlažbě a také dvě válcovité prohlubně o průměru kované hole. Po obvodu celého ochozu (s výjimkou míst s mostními prohlubněmi) chránilo

procházející před pádem do hlubin kamenné zábradlí, jež mistrovská kamenická práce vytesala do podoby rostlinných úponků, které vycházely z podlahy a stáčely se ve výšce menší než jeden sáh do spletence tvořícího madlo zábradlí.

K zábradlí bylo přivázáno sedm lan. Jejich věk však způsoboval, že se při sebemenším dotyku rozpadaly. Představitost dobrodruhů se rozjela na plné obrátky. Co mohlo být v hlubinách za nebezpečí? Jak se dá dostat doprostřed na vrch sloupu se schodištěm? Saša se pokusila vyfoukat zapadáný písek (který se stále sem tam vysypal z vysoké klenby nad sálem) z jedné z prohlubní. Nic zvláštního se však objevit nepodařilo ani poté, co jednu z prohlubní Tom pečlivě zbavil všeho zasypaného písku. Žádný most se nevysunul.

Ze sálu vycházely dva východy se širokými výklenky perfektně zapadajícími do obloukových reliéfů zdobících obvod celého zdiva sálu. Ve východním výklenku stály dvě zručně vyhotovené sochy dívek držících v natažených rukou misky. V miskách se za všechna ta míjející staletí nahromadila spousta písku vysypávajícího se náhodně z klenby. Drunkwan s nasazenými brýlemi sochy pečlivě prozkoumal a pak do jedné z mís hodil měďák. Když se nic nestalo, obě misky vyčistil od písku a svůj měďák v jedné z nich ponechal. Na západě stály ve výklenku druhého východu sochy dvou kněží, 1 tyto byly prozkoumány. Písek kolem prozradil, že právě tudy vyrazili proti dobrodruhům orghisové. Protože z východního východu žádné stopy nevycházely a také jej neuzavíraly žádné dveře, vydala se družina tam.

Chodba ústila do další, tentokrát o mnoho menší, kruhové místnosti. Kamenné zdi zdobily reliéfy rostlin a keřů. Podél zdi místnosti se z větší části vinula nízká předsazená zídka, jejíž prostor směrem ke zdi byl vyplněn (nyní již naprosto vyschlou) hlínou. Jakoby zde byl vybudován celý záhon, v němž mohly být pěstovány různé rostliny. Tomu nasvědčovaly i zbytky kořínků, které se tu a tam v hlíně zachovaly. Nad záhonem byly ve zdech vytvořeny kruhové otvory, z nichž se kdysi dávno mohla k rostlinám pouštět voda. Ve východní části před zídkou byl v podlaze vytvořen půlkruhový prostor vyplněný bílým pískem. Jeho případná hloubka se pohledem nedala odhadnout.

Hned při prvním letmém přehlednutí místnosti se nedalo nevšimnout asi třiceticoulové díry v kamenné zdi, z níž vyčúvalo nehybné tělo mohutného kroužkovce. Písečný červ zde musel ležet již značně dlouho, protože celé jeho tělo bylo vysušené a zamotané do jakýchsi pavučin. Kolem červího těla leželo několik mrtvých pavouků nezvyklé velikosti (srovnatelné s velikostí lidského dítěte). Jejich těla byla černá a nohy byly žíhané ostrými žlutými pruhy. 1 v okolním písku se dala nalézt různě natahaná pavoučí

vlákná. Drunkwan, který byl ploše s bílým pískem nejbliž náhle zaregistroval v písku pohyb. Upozornil ostatní, že se v písku cosi hýbe. Bylo to akorát včas, aby se ostatní připravili na střetnutí.

Z písku až nepřírozeně rychle vyrazilo několik písečných pavouků. Jejich žlutočerně pruhované dlouhé nohy kmitaly nebezpečně rychle po sypkém povrchu a ihned se vrhaly do útoku. Lítý souboj však zbraně a kouzla družiny v krátkém čase ukončily. Jeden z pavouků i přes veškerou snahu dokázal proniknout Sašinou obranou a jeho jedem zapuštěná kusadla docela citelně pochroumala Saše nohu. Hraničářka však prošla mnohým nebezpečím a kousnutí, byť bolestivé, přešla statečně. Zdálo se, že žádné další nebezpečí bezprostředně nehrozí.

Drunkwan si znovu prohlédl kamenné zdivo místnosti a jeho trpasličí smysl, byť prakticky nevyužívaný, mu nějak našeptal, že by v této místnosti mohly být tajné dveře. Protože nebyl nijak zdatný hledač tajných skrýší a mechanismů, pověděl o své předtuše Tomovi. Ten po pečlivém průzkumu jižní zdi skutečně tajné dveře i jejich otevírací mechanismus objevil.

Dobrodruhy pohltila tma tajné chodby, za sebou pro všechny případy tajné dveře zase uzavřeli. Dvěma zatáčkami poctivé kamenné chodby bez zdobení došli do místnosti, ve které zřejmě kdysi bývaly uložené mnohé písemnosti. Všem ušák vládl rozklad a po zbytcích pergamentu se táhl zaschlý červí sliz. Na jihovýchodě místnosti byla ve zdivu vyhlodána další červí díra.

Družina se pokusila v troskách knihovny, regálů a rozpadlých desek knih nalézt něco použitelného. Nejúspěšnější byla při přehrabování Strix, která našla celkem zachovalý malý zápisník s několika stránkami, které byly čitelné. Písmo však bylo prastaré a nikdo z družiny jej neovládal. Kus popsaného pergamentu našel také Drunkwan. Pečlivé prohledávání však přerušilo blížící se chvění, které se šířilo podlahou i zdmi. Ze stropu se opět tu a tam vysypal proužek písku a Tom začal mít nepříjemný pocit ze směru od červí díry. Družina proto v rychlosti místnost opustila ještě neprozkoumaným východem a zablokovala za sebou staré dřevěné dveře, i když v ně příliš důvěry neměla.

Ve vedlejší místnosti nebylo skoro žádné vybavení. Světlo lucerny dopadalo na velkou kamennou sochu boha Auriona s nataženýma rukama před sebe. Na rukou mu spočívala štíhlá kamenná hůl se stříbrnou hlavicí, v níž světlo lucerny vykouzlílo tisíce odlesků, které pobíhaly po stropě a zdech. V hlavicí hole byl zasazen křišťál. Tom prozkoumal prostor kolem sochy, a když nenalezl nic nebezpečného, hůl vzal. Její kamenné tělo působilo pevně, ale bylo jasné, že při neopatrném zacházení by se snadno zničila. Možná to byl dokonce záměr jejích tvůrců. Ale za jakým účelem byla vlastně vytvořena? Dobrodruhům

se vybavily válcovité prohlubně v sále s ochozem a rozhodli se, že hůl v jedné z nich vyzkouší. Protože z místnosti vycházela ještě chodba na sever (mimo chodby západní) bylo jasné, že tato místnost je propojena s velkým sálem s propastí dalšími tajnými dveřmi.

Ve vedlejší místnosti zřejmě měl kdosi z pradávných zřejmě arvedanských kněží svoje zázemí. Bylo až překvapivé, jak zachovalý zde stál stůl a postel. Při bližším zkoumání bylo obojí zřejmě vyrobeno ze zelanového dřeva. Průzkum zdejšího ať už více či méně zachovalého nábytku přinesl jeden nečekaný objev. Saša našla ve zbytcích skříně dřevěnou krabičku, v níž bylo sedm slonovinových kostek s prázdnými stěnami a jedna kostka s rytými symboly. Zaznělo mnoho teorií, k čemu kostky sloužily, ale nejlepší úvahou bylo to, že by se mohlo kostkami hodit a pak sledovat co se stane. Kostky nebo kostka při dopadu vytvářela nečekané iluze – poletující fialové dýmové cáry, sféru ticha, ohlušující kovový úder, omamnou vůni šeráku nebo ostrý záblesk zeleného světla. Poslední z efektů artefaktu však družinu vyděsil, neboť se jednalo o náhlé zachvění podlahy, což způsobilo zřícení stropu v severovýchodním rohu místnosti. Naštěstí pod ním nikdo nestál a chodba také zavalena nebyla. Další házení bylo odloženo na neurčito. Štěstí se nemá pokoušet víckrát.

Z místnosti se dalo vstoupit do prostoru, který byl, jak bylo později zjištěno, propojený s velkým prostorem podzemní kaple. Zdi byly kdysi zdobeny nástěnnými malbami, které však čas značně setřel, nicméně se stále dalo poznat, že zachycuje výjev přicházejícího nekonečného davu postav v šedých pláštích mířící k postavě boha Lamiuse sedícího na prostém trůnu a soudícího každého přicházejícího dle jeho skutků. Při zdi stály v místnosti dva stoly ze zelanového dřeva. Jeden z nich se však nacházel ve značně zhorcené podobě. V jeho troskách ležela kostra skřeta a kohosi z Arvedanů. Arvedanova lebka nesla zřetelné stopy jakéhosi dávného zranění hlavy ve formě jizvy táhnoucí se od očního oblouku až navrch hlavy. Lebka však v těchto místech byla srostlá, takže Arvedan zranění zřejmě musel přežít. Ne však střetnutí se skřetem. Vedle koster byla ještě nalezena stříbrná dýka a také liturgická mísa, jejíž obsah se nedal nijak přesně identifikovat. Na vedlejším, zachovalém, stole stála druhá mísa. Její dno pokrýval jakýsi hnědý, trochu mastný, prášek.

Kaple nad sakristií byla lemována po okraji sloupovím. V jejím čele stál trůn a na něm seděla kostra kohosi v polorozpadlém rouchu. V prostorách se nacházely také kamenné lavice, na kterých zřejmě kdysi sedávali věřící. Okolní zdi zdobily výjevy z válek se skřety, kde postava kněze vždy nějakým způsobem skřety likvidovala ať už blesky, vytvořenou propastí nebo ohněm.

Jaké bylo překvapení, když družina zjistila, že před trnem s kostrou klečela dívka s havraními vlasy a na pohled hebkou a bledou pletí oděná pouze do pavučinově průhledného hávu. Dlouhé rovné vlasy spadaly k zemi přes obličej. Přesto si dobrodruzi všimli, že je dívka při příchodu do místnosti skrz spadající vlasy bedlivě sleduje. Pak spatřili, že dívčiny ruce jsou zakončeny dlouhými drápy ostrými jako břitva a také další znepokojující věci, totiž to, že v kapli stojí u kamenné zdi několik v tuto chvíli nehybných orghisů. Tom vůbec nic živého v místnosti necítil a to bylo nejdivnější. Rozhodl se neváhat ani na moment a okamžitě na stále ještě klečící dívku zaútočit. Bylo to správné rozhodnutí. Dříve než se stihla dívka – bruxa narovnat, dokázal ji Tomův šíp alespoň trochu zranit. Bruxa zakřičela. Síla jejího hlasu neúprosňe drtila ušní bubínky dobrodruhů a také probírala orghisy k boji.

Jak bruxa, tak orghisové, se pohybovali se smrtící rychlostí. Družině až zatrnulo, když si uvědomili rychlost bruxiných pohybů i nebezpečně se přibližujících orghisů. Strix však zachovala chladnou hlavu a začala na ostatní dobrodruhy sesílat kouzlo rychlosti, čímž rychlosti obou stran vcelku vyrovnala. Bruxa schytávala jeden úder za druhým a začalo jí ubývat síl. Seč mohla, se snažila útočníky zlikvidovat, ale její útoky se velmi často mýjely se svým cílem. Kolém Saši proletěly několikrát nebezpečně blízko bruxiny pařáty, ale statečně jim vždy odolala. Tom neúprosňe posílal do bruxy jeden šíp za druhým a Saša ji zaměstnávala svými zbraněmi na blízko. Drunkwan mezitím zaujal pozici pro obranu před blížícími se orghisy. Bruxa nakonec padla mrtvá pod záplavou Tomových šípů z kuše. Drunkwan srdnatě zaútočil na jednoho z orghisů a skoro sám nevěřil tomu, že se mu jej podařilo zabít. Na dobrodruzích již byla znát značná sebranost, s jakou se doplňovali svými útoky a podporou v boji. Jen díky ní se boj nezvrhnul v masakr, ale skončil nakonec pro družinu vítězně.

Dozněl zvuk boje a okolí se opět zahalilo do nepříjemného ticha. Dobrodruzi stáli v kapli bez vážnějšího zranění a jejich pozornost upoutala mlhavá postava vstupující do kaple ze severu. Se sevřenými zbraněmi a ve střehu všichni pozorovali ducha kněze, jak je mívá a míří ke kostře, zřejmě ke své, na sedátku v čele kaple. Pak duch promluvil a poděkoval družině za své vysvobození. Hořce litoval svých chyb a toho, že nenávist dokázala zaslepit moudrost a násilí spravedlnost. Po svém proneseném pokání se začala postava kněze Arverila ztrácet. Družně se ještě na poslední chvíli podařilo vyzvědět, že události předcházející kněžovu smrt jsou zapsány v deníku umístěném v tajných místnostech za kaplí. Dobrodruhům bleskla hlavou představa Strixina objevu a tušili, že se jedná právě o tuto písemnost. Kněžova postava se rozplynula. Zůstala jen přítomnost a temné podzemí, ve kterém dobrodruzi stáli.

Místnost přiléhající svými dveřmi k prostoru kaple byla prostá, s přistavenými lehátky ze zelanového dřeva k jednotlivým stěnám. Zdi místnosti zdobilo tesané vlnkování a také prohlubně pro zasunutí louče do zdi, po obvodu lemované reliéfem slunce. Na stropě bylo také vytesané slunce i s jednotlivými slunečními paprsky. Na podlaze ležela bývalá těla kněží, kteří zde zřejmě našli svou smrt. Při průzkumu jedné z mrtvol objevil Drunkwan překrásný stříbrný náramek ve tvaru malého tenkého hada. Trpasličí smysly Drunkwanovi prozradily, že náramek je teplejší než okolí. Po malém zvažování se Drunkwan pokusil kostře náramek z kostlivého zápěstí sejmout, a byl velice překvapen, když mu při dotyku stříbrný hádek střelhlbitě projel přes dlaň a obtočil mu zápěstí. Drunkwan celou situaci vzal klidně. Pokusil se hádka z ruky sundat, a když to nešlo, nechal to tak. Koneckonců žil. Žádná újma s přechodem vlastnictví náramku – hádka nikomu způsobena nebyla, takže zřejmě bylo vše v pořádku. Jedna z koster Arvedanů měla také na krku stříbrný řetízek se zavěšenou akvamariovou kuličkou. Tento klenot si přidal do své torny Tom.

V následující místnosti na severu byla u zdi přistavena zelanová lehátka a i zde ležely oběti dávných bojů. Při ohledání mrtvých se dobrodruzi pozastavili nad jednou z arvedanských koster. Mrtvý měl v ústech lebky skřetí prstní kůstky, na nichž byl ještě navlečen prsten s rubínem. Nedaleko kostry ležela na zemi další stříbrná dýka. Překrásná práce pradávných a neznámých kovářů odolávala zubu času. Drunkwan si dýku rozhodl ponechat. Na místě pradávné tragédie již nebylo víc zajímavých věcí, a proto družina pokračovala v průzkumu v dalších neprobádaných místnostech. V místnosti na severu došlo kdysi dávno k rozsáhlému závalu. K místnosti ještě přiléhaly starodávne kamenné toalety. Místnost svou východní chodbou znovu mířila k velkému sálu se schodištěm, ze kterého družina průzkum celého zdejšího patra zahájila.

Ted, když Tom ve svých rukou držel kamennou hůl, mohl dojít k průzkumu kruhového sálu s klesajícím schodištěm vprostřed hluboké propasti. Tom pro jistotu hodil do hlubiny v sále zapálenou louč a ta asi po dvacetisáhovém pádu rozprskla po dně jiskry ze svého ohně. Dobrodruzi čekali, zdali se něco ve skomírajícím světle louče neobjeví, ale nižší podzemí vypadalo jako neosídlené a bezpečné. Se zatajeným dechem se proto Tom Orgalon pokusil zasunout do jednoho z vyčištěných otvorů v podlaze svou hůl. Hůl se zničehonic rozzářila svým křišťálem a po nějaké chvíli se od ochozu k centrálnímu pilíři rozsvítil široký oblouk světla. Po bližším ohledání Tom zjistil, že světlo dobrodruhy přes propast bezpečně a jistě provede.

Po malé chvíli již byli všichni dobrodruzi na středním pilíři nebo sestupovali po točitém schodišti do hlubin propasti. Duch Arverila ještě než opustil přírodní úroveň Asterionu pronesl několik slov, kterými sdělil družině, že světelný most chrání cestu za velkým věděním a poznáním. Světlo lucerny obtočelo pilíř se schody a postupně se zmenšovalo. Nad tím vším stále svítil oblouk světla spojující ochoz se schodišťovým pilířem.

Sál, do kterého družina sestoupila, kopíroval stejný půdorys jako prostory nad schodištěm. Po obvodu byl také zdobený reliéfem lomených oblouků a na všechny čtyři strany z něj vycházely východy. Na severu byl vystavěný průchod skrz dva sloupky, mezi kterými byl dvousáhový prostor. Ostatní východy byly uzavřené pevnými dveřmi zpevněnými kovovými pláty. Jejich povrch vypovídal o hrubých pokusech o jejich násilné otevření.

Na podlaze ležely dvě skřeti kostry. Ze stavu jejich kostí se dalo vyčíst, že zahynuli zřejmě pádem z výšky. Lebky obou byly roztržštěné a končetiny a páteř se mnohde ohýbaly do nepřirozených úhlů. Dobrodruzi si po sestupu velice dobře všimli, že v místnosti nejsou sami. V severním sloupovi stály dvě proměnlivé postavy, které jakoby tvořil stín. Jejich těla pokrývala nesčetná zubatá ústa. Při pomyslení na střetnutí s těmito postavami trochu mrazilo. Všichni chvíli ve střehu vyčkávali, ale když Si'ithové, jak byly přízraky nazývány, nezměnili svou polohu, dobrodruzi opatrně přesunuli svou pozornost ke dveřím po obvodu.

Dveře nešly otevřít a na jejich povrchu se nedal nalézt žádný otevírací mechanismus. Tom se na chvíli zamyslel a poté se zkusil dveři dotknout hlavicí křišťálové hole. K překvapení všech se dveře tiše a lehce otevřely. Za nimi byla menší kruhová místnost zdobená tesaným reliéfem plamenů, ve kterých byly leckde schovány čísi oči. U východní zdi stála socha svalnaté postavy, u jejíchž nohou byly vytesány dvě louče. Podle všech znaků se jednalo o boha Faerona. Velký rozruch však vzbudilo to, že na jeho natažených rukách ležela kamenná hůl, v jejíž stříbrné hlavici byl zasazen rubín. Tom pak možná na chvíli omámen radostí nad učiněným objevem ztratil svou ostražitost a nechal beze všeho průzkumu Sašu, aby šla hůl vyzvednout. Jedna z dlaždic na podlaze se však zamáčkla a ozvalo se mohutné hučení následované vlnou prudkého žáru a ohnivou koulí, která vylétěla od sochy směrem na Sašu. Ta byla natolik překvapená, že se jí nepodařilo bezpečně uhnout a ohnivé peklo ji zasáhlo. V mžiku jí vzplály vlasy a obočí a padla k zemi. Oheň jí naštěstí významněji tvář nepoškodil. V obličejí skončila s ožehnutou kůží, jen vlasy a obočí byly prakticky pryč. Důležitější však pro Sašu bylo to, že byla naživu a nepřišla o

zrak. A to bylo cennější než její vzhled. Tom zabědňoval nad chybou, že očividně nebezpečné místo nikdo neprozkoumal, a pečlivě prohledal podlahu až k Faeronovi. Nalezl ještě několik náslapných pastí, ale poté již uchopil rubínovou hůl a vynesl ji z místnosti ven. Si'ithové stále stáli tam, kde předtím a proto dobrodruzi pomocí křišťálové hole otevřeli další ze tří dveří.

V místnosti stejného tvaru jako předchozí byly zdi vyzdobeny reliéfem proplétajících se olistěných proutků. U západní zdi stála socha ženy, u jejíž kotníků vyrůstaly dvě lípové ratolesti. Na natažených rukou ležela kamenná hůl s vsazeným smaragdem. Tom celou cestu k soše prohledal a vyhnul se všem nástrahám, které i zde čekaly na sešlápnutí.

Třetí místnost byla zdobená kamennými reliéfy v podobě oblaků a řasnatých pruhů mlhy. V čele stála socha zpodobňující muže v rozevlátém plášti se sokolem na rameni. I v jeho natažených rukou ležela kamenná hůl. V její hlavici byl tentokrát zasazen safír. Tom, prozkoumával opět podlahu před sebou a odhadoval rozmístění náslapných pastí. Jeho odhad jej však zradil a po přeskočení před jednu z náslapných dlaždic spustil jinou. Od sochy k němu šlehnul s vražedným zasyčením oslňující blesk. Tom se mu však díky svým rychlým reakcím dokázal vyhnout a blesk spálil povrch podlahy na místě, kde ještě před chvílí stál. I tuto hůl pak Tom vyzvednul a vrátil se ke zbytku družiny do sálu. Si'ithové se posunuli o kousek dozadu do severního průchodu. S obrovským napětím se družina pokusila k přízrakům přiblížit, a když žádný z nich nereagoval, opatrně kolem nich prošli do severní místnosti.

Zdi rozlehlějšího sálu s velmi vysokým stropem byly zdobeny tesanými slunečními paprsky směřujícími odspoda nahoru. Vprostřed celého prostoru byly na kruhové, mírně vyvýšené plošině, tři prohlubně stejného rozměru, podobně jako prohlubně na ochozu se světelnými mosty. Zde však byly okraje prohlubní vykládány rubíny, safíry a smaragdy, takže bylo zřejmé, která hůl přijde na které místo. Střed kruhu byl vykládán opálem do sálové kruhové plošiny.

Družina se rozmístila s holemi kolem vyvýšeného kruhu. Tom Orgalon stál čelem k Si'ithům, kteří se opět o kousek posunuli směrem ke kruhu. Saša, Strix a Drunkwan pak společně vstoupili na vyvýšený kruh a chystali se zasunout hole do prohlubní. Jakmile se dotkli vyvýšené plošiny, Si'ithové zuřivě zaútočili. K hrůze celé družiny se Si'ithové dokázali přemísťovat v prostoru, a tak se bezpečná vzdálenost rázem změnila v nebezpečnou bezprostřední blízkost. Všem se však ještě před střetnutím podařilo umístit hole na svá místa. Hlavice holí se rozzářily jasným světlem a uprostřed celé plošiny se objevil portál hrající všemi barvami. Cesta k němu však nebyla volná. Strix byla jedním ze Si'ithů, kteří se okamžitě

přemístili ke družině, velice těžce pokousána a síly ji válem ubývaly. Také do Drunkwana se zahrýzly nespočetné ostré zuby Si'ithy. Tak rychlému útoku se ubránit nedokázal. Situace byla více než vážná. Bylo jasné, že ještě pár okamžiků váhání a Strix padne mrtvá k zemi. Proč vlastně Si'ithové zaútočili až teď? Bylo třeba vymyslet řešení.

Okolnosti však nakonec rozhodování družiny značně ulehčily, protože Tom se znenadání vrhnul k teleportu a se ztajeným dechem vskočil do jeho zářícího oválu. Ostatním se i přes obrovské hrozící nebezpečí podařilo k teleportu dostat také a družina tak zmizela z chrámu v Prvních dunách neznámo kam.

Kolem byla tma. Hluboká. Věčná. Snad černější, než tma na konci všech dní. V okolním tichu však bylo zřetelně slyšet oddychování ostatních dobrodruhů. Byl slyšet písek pod nohama. Možná tohle nebyl konec, ale skutečně začátek. Oči si pomalu zvykly na tmu kolem a postupně v ní začaly rozpoznávat mihotavé plamínky hvězd, zvlněnou krajinu kolem a jeden druhého vedle sebe.

Do letních šatů se zakusoval značný chlad a od úst stoupaly obláčky páry. Poznenáhlu začalo tmavé nebe na jedné straně lehce světlat. Z okolní krajiny se zjevovaly další a další detaily. Družina stála na jakési kamenné křižovatce, zapomenuté uprostřed nekonečných písčitých dun. Dokonce se u jejího okraje nacházelo velice zaslé, ale pořád funkční, kamenné sedátko akorát tak pro čtyři poutníky. Pozvolna se oteplovalo a záře na východě jasněla. Družina se posadila a na chvíli všem z hlavy zmizely myšlenky na to, jak vážná je vlastně situace. Jakoby se všichni stali součástí nekonečna. Sluneční kotouč vycházel nad dunami, barvil jejich vrcholky nevídanou barvou rudé mědi, která postupně zlátlá. Sluneční paprsky zjevovaly ohromné nekonečno končící v mlhavé nicotě přecházející do blankytné modři oblohy. Zdálo se, jakoby sama poušť zpívala píseň o zrození. Nekonečnou, věčnou, neuchopitelnou a neopakovatelnou. Slunce vyšlo.

Teplota kolem rychle stoupala a brzy se sluneční zář stala velice silnou. V jakém kontrastu tak najednou byla chladná noc a nynější vedro sálající z před chvílí ještě příjemně vlážného písku. Kolem dokola nebylo nic než nekonečné duny. Některé jako malé vlnky na hladině, jiné vysoké jako malé kopce. Mírně profukující vítr sem tam přemísťoval písek z jedné duny na druhou.

Družina se rozhodla, že v palčivém dni bude šetřit své síly a vyrazí do pouště až zvečera. S pomocí plášťů si nakonec dobrodruzi zhotovili nuzný přístřešek, který při troše dobré vůle docela chránil před smrtící silou slunečního kotouče. Zásoby vody se najednou zdály téměř děsivě malé a žízeň se dostavovala

s nevidanou úporností. Drunkwan chybějící vodu nahradil lahví vína, ale v kombinaci se silným sluncem mu víno docela zclonilo střízlivé myšlení. Neklidně a ne moc pohodlně však družina přeci jenom usnula. Bylo odpoledne, když se všichni docela rozlámaní a vyschlí probudili. Další část vody byla spotřebována a měchy se opět zdály menší a hlavně prázdnější. Tom se rozhodl požádat o pomoc samotné bohy a poklekl do písku se svou holí a pomodlil se o pomoc. Strix poklekla vedle něho a připojila se k jeho tichým slovům. Saša mezitím prozkoumávala okolí, ale v místě, kde písek překrýval kamennou cestu, najednou kamení mizelo a nenacházelo se tam víc, než jen hluboký písek. Písek všude kolem. Teplota pozvolna začala ustupovat. Zvečera se družina rozhodla vyrazit směrem na východ. Tam někde snad musí být Zelanské vrchy. Tam někde čeká záchrana a život.

Tepló se změnilo v příjemný chládek a ten se však až příliš rychle přehoupl do mrazivého chladu. Noha mýjela nohu. Síť v bořícím se písku ubývalo. A čas? Existoval zde vůbec nějaký? Nekonečno nebo vteřina, jaký v tom byl rozdíl? Po neurčité době se před družinou objevilo cosi v dálce, jakoby monotónnost písčných dun narušila nějaká jiná hmota. Jakoby v poušti někdo vybudoval část kamenné cesty a u ní... kamenné sedátko. Bylo to obrovské zklamání zjistit po takových útrapách, že se všichni ocitli tam, odkud vyšli před večerem. Ale odhodlání dobrodruhů bylo silné. Rozhodli se proto držet se stále směrem na jih. Opět krok mýjel krok, hrdla spalovala stále úpornější žízeň a to i přes to, že kolem vládnul hluboký chlad. Prvních několik pádů dávalo znát vyčerpání a rostoucí okamžik prozření. Není cesty ven, není cesty nikam.

-1. úmora 846-

A přece se v prvních ranních paprscích na nedaleké duně objevila spása. Vysoká štíhlá postava v lehké povlávající látce barvy tmavšího písku s pletí černou jako sama noc. Pouštní elf. Pomalu ale s důvěrou sestoupil k družině a pozdravil je. Kolem krku měl na provázku navlečené jakési sušené plody a u pasu malou vydlabanou tykev na vodu. Při pohledu na něj se zdálo, jakoby byl sám součástí pouště. Elf po svém pozdravu družině nabídl, že jim pomůže v jejich bloudění a také nabídl zbledlému potácejícímu se Drunkwanovi doušek vody. Drunkwan se málem rozplakal nad tou slastí. Takovou vodu snad nikdy ve svém životě neokusil. Dobrodruzi se pokusili Nae'anovi, jak znělo elfovo jméno, vysvětlit svou situaci a pověděli mu také o svém poslání – výměně Slzy Mar'nub za dodávky dhanghy Orlím poutníkům.

Nea'an se chvíli zamýšlel, jakoby příliš nechápal, co tedy vlastně dobrodruzi chtějí, a pak jim pověděl, že je zavede do nedaleké oázy. Tam budou moci počkat na povolnější osobu, která snad porozumí tomu, co si přejí. Při rozhovoru se také letmo dotkl tématu velkého odloučení elfů, ale pak řeč přeskočila jinam a už se k minulosti nevrátila. Dobrodruzi ve snaze nějak se odvděčit za elfovu pomoc Nae'anovi nabídli trochu ze své zásoby potravin, ale zrozpačitělý elf vůbec nerozuměl, a nechápal význam tohoto gesta, a tak ve vzduchu zůstalo viset další z drobných nepochopení.

Oáza se všem zdála jako nevidaný sen, nebyla velká, ale košaté stromy plné života zde stály s takovou důvěrou a nebojácností na samém prahu rozpáleného písku, že se to až zdálo nemožné. Celá oáza navíc působila tak, jakoby byla přirozenou součástí věčně se přelévajícího písku. Nae'an se zmínil, že oázu vytvořili jak'atlové – rostlinní tvůrci. Nikdo z družiny tomu nerozuměl, ale to jméno si dobře všichni zapamatovali. Stromy, které zde rostly, nazýval Nae'an jménem uk'utu. Jejich veliké překrásné květy byly počátkem sladkých plodů, které dávaly netušené množství síly a energie tomu, kdo plod snědl. Drunkwan se s ostatními radoval, jak si jich natrhá do zásoby, ale elf měkce ale přesto jasně podotknul, že plody rostlin i voda z nedaleké studně jsou dary, a mělo by se s nimi tak zacházet a neměly by se marnit nadarmo.

Den pomalu mizel, Nae'an dobrodruhům znovu pověděl, že přivede povolnějšího a zřejmě i staršího z elfů, aby družině pomohl a vyhověl. Jeho oděv po chvíli splýnul s okolní pouští a družina zůstala v oáze osamocena. Při průzkumu stromů, druhým druhem byly stromy ngo'wana – vzrostlejší a košatější než u'kutu, narazili na několik smotaných příkrývek z pestrobarevných kousků jakési vlny. Oáza zřejmě sloužila jako útočiště putujícím elfům, kteří si s sebou žádné vybavení na nocování zřejmě nenosili. Družina si několik příkrývek půjčila a brzy se stala součástí nekonečné věčnosti noci v poušti. Jen vrcholky stromů lehce šeptaly o pradávných příbězích, zpívaly neznámé písně a měnily vlákna osudu polehounku ale nenávratně. Nic z toho, co družina znala, jakoby nemělo smysl. Království, města, to vše se jevílo jako něco, co vyrazilo zcela bezvýznamnou a mylnou cestou. Duše dobrodruhů bloudily. Čas nebyl.

Sluneční paprsky opět převzaly vládu nad světem a větve stromů v oáze lehce ševelily průzračným ránem. Zdálo se to jako tisíc let, kdy družina bez naděje bloudila v nekonečných dunách. Jedna noc? Staletí? Jak se to zde dalo vůbec poznat? Voda ve studni byla až neskutečně osvěžující. Stačilo jen pár doušků a každý měl pocit, že celý den není třeba pít více.

Dnes ráno však u studny bylo něco jinak. Nad jejím jícnem stál vzrostlý a neskutečně svěží strom. Včera tam však určitě nebyl. Jeho majestátní větve jakoby nenesly žádnou stopu stáří, listy byly neskutečně sytě zelené. Jeho větve se pak začaly samy pohybovat. Snítky zeleného listí se sklónily ke tvářím dobrodruhů a ti jeden po druhém s důvěrou a trochu zmatčení usedali k jeho kmeni. Jeden po druhém pak podlehlí laskavému švezení listů a usnuli.

Zástupy elfů kráčely odhodlaně vstříc rozpálenému písku a nekonečným dunám. Z písku se za zástupy vynořovala četná skaliska. Působila jak varovné prsty vztyčené proti pronásledovatelům. Hordy skřetů se vrhaly na skaliska a v ústrety jim ze skály tryskaly mohutné stravující plameny, pod kterými se nesčetné šiky skřetů měnily v šedavý prach a popel. A potom zase jen ticho, a pomíjivost písečných dun, které památku na rozprášené skřety promísily se svým pískem a dál a donekonečna přesýpaly jednu dunu na druhou a tu zase na další a další.

Nikdo nevěděl, kolik uběhlo času, než se znovu u paty stromu všichni probudili. Sen, který se všem zdál úplně stejně, zůstal někde hluboko v duších. Svět kolem byl opravdu prazvláštní. Strom nad studní dál šepotal neznámé sdělení svými listky a nebe pozvolna tmavlo. Další věčnost uplynula. Jakoby další tisíciletí mijela a uprostřed všeho stál Tom, Saša, Strix a Drunkwan. Na okraji stezky, o které nikdo nevěděl, kam vede a co přinese.

Nebe se rozsvítilo tisícovkou hvězd a ochladilo se. Nikdo moc nemluvil, všichni různě posedávali pohroužení do vlastních hlubokých myšlenek a myšlenky postupně uplynuly do říše snů.

Ráno byl strom pryč. Žádné stopy neobjasňovaly ani nenaznačovaly, jakým způsobem mohl zmizet. Na okraji oázy se však objevil Nae'an a s ním přicházel zřejmě notně starší a napohled i opotřebovanější elf,

který byl představen jako Mak'namba. Myšlenky na předchozí den byly rychle vystřídány napětím a očekáváním.

Mak'namba se s družinou pozdravil a pak nehybně vyslechl informace o posláni, které dobrodruhy přivedlo do Rychlých dun. Když Tom domluvil, zavládlo na několik chvil ticho a pak Mak'namba promluvil. Bylo jasné, že nabídka výměny Slzy Mar'nub za dhanghu pro Orlí poutníky se mu zdála nepochopitelná. Doslova pronesl že: „Za něco tak překrásného, co nechápete, chcete něco, čemu nerozumíte ještě více“. Tom se pokusil Mak'nambovi vysvětlit podstatu světa ze kterého družina přišla, smysl výměny a obchodu, ale zdálo se, že se slova míjí s pochopením. Mak'namba však překvapivě i přes nepochopení podstaty obchodu souhlasil s tím, že elfové budou dodávat dhanghu na kraj pouště k pevnosti Brod. Bylo to však zcela nečekané rozhodnutí a zdálo se, jako by toto rozhodnutí bylo učiněno již kdysi v pradávné minulosti a Mak'namba jej pouze vyslovil. Dokonce za dhanghu nechtěl ani nabízenou Slzu Mar'nub. Jakoby se myšlení družiny naprosto míjelo s myšlením pouštních elfů. Ale i přes vzájemné nepochopení se vše domluvílo podle přání družiny. Tom se pak rozhodl Slzu Mar'nub ponechat u úpatí jednoho ze stromů v oáze.

Mak'namba ještě před svým odchodem znovu pohlédl svým hlubokým a přemýšlivým pohledem na družinu a nabídl jim možnost Cesty dál. Pokud budou chtít, mohou pomoci pouštním elfům a tím také možná trochu pochopit jejich svět a zjistit proč „mají písek ve vlasech“. Nae'an před nějakým časem přišel o svého bratra, který chtěl pochopit myšlení lidí v Jarlebském knížectví na okraji Rychlých dun. V knížectví se ve velkém těžilo zelanské dřevo a tuto činnost se tam snažilo zastavit Bratrstvo dlouhých kápí. Právě s nimi Nae'anův bratr navázal kontakt a při jedné akci bratrstva byl zabit. Mak'namba požádal družinu o vyhledání ostatků Nae'anova bratra a jejich přenesení do srdce pouště, kde naleznou odpočinek těla všech pouštních elfů. Čas není nikterak důležitý. Mak'namba se pokusil také družině přiblížit, co v sobě ukrývají zdánlivě stejné a jednotvárné duny písku pouště. První pásma pouště se nazývají Llan'wag'Nub – zrádné písky. Těmi vedou elfí stezky, které stráží skalnatá hradíště twan'ango. Za zrádnými písky leží Muto'nam'Nub – bludiště a ještě hlouběji Inan'gwa'Nub – Nekonečná planina. A právě do jejího srdce by měla družina ostatky Nae'anova bratra dopravit.

Tom Mak'nambovi pověděl, že se pokusí dokončit své povinnosti a závazky a pak se rozhodnou. Mak'namba pak s pomalou mírnou poklonou všem poslal svůj pozdrav a zmizel v hlubinách pouště. Nae'an s ostatními setrval v poušti do dalšího rána. A pak se všichni vydali na cestu k Brodu.

Strix se pokusila získat si náklonnost Nae'ana svými vlastními prostředky a metodami. Vlastně jí ani moc nešlo o náklonnost ale o jeho blízkou přítomnost. Nae'an však při zpozorování její snahy silně znejistěl a zrozpačitěl a veškerá Strixina snaha nakonec dopadla neúspěšně.

- 4. úmora 846-

Kolik kroků musí každý udělat, než dojde ke svému cíli? Kterým směrem se má vydat? Slunce se nad hlavami putující družiny nepochopitelně stěhovalo z jedné strany na druhou. Nae'an však dál vedl neomylně družinu vpřed. Nedało se určit, jak dlouho byli na cestě, ale obloha znovu potemněla a přicházela další noc. Nikdo téměř nemluvil. Jakoby každý naslouchal nekonečnému světu písečné pouště. Jakoby v každém zněla jeho píseň.

- 5. úmora 846-

Nae'an ráno dál s družinou vyrazil neidentifikovatelným směrem. Slunce se znovu stěhovalo do různých směrů i přesto, že měli dobrodruží pocit (a podle stop to tak vypadalo) že jdou stále rovně. Žár sílil a jedinou záchranou před jistou smrtí žízní byly zdánlivě malé zásoby vody z oázy. Stačil však jeden doušek a celé tělo se naplnilo obnovenou silou. Písek se dál bez zastavení přesýpal z jednoho kopce na druhý, suchý vánek se opíral do šatů a noha mýjela nohu a po nepatrných kouscích krátila vzdálenost ke svému cíli.

Brod. Svět, který se zdál nekonečně daleko od vědomí dobrodruhů, se večer toho dne skutečně objevil. Poušť končila. Po několika naprosto neuvěřitelných dnech (či staletích?) se zdála pevnost jako výjev z neskutečného snu. Nae'an nečekal na nějaké dlouhé a srdceryvné rozloučení. Ukázal družině na Brod a pak se jim mírně poklonil a bezstarostně odkráčel zpět mezi věčně se měnící duny písku. Po chvílce splynul s padajícím večerem a nekonečným mořem písku.

Pevnost Brod byla nadosah, stejně jako posláni, které družina přijala od Markuse ve jménu Orlich poutníků. Tolik událostí se již mezitím přihodilo. Byli to vůbec titíž, kteří prosbu o pomoc přijímali? Nebo cesta něco změnila? Vrchovina? Útesy? Poušť? A co je vlastně změna? Není to v podstatě život sám?

Stráž u Brodu družinu zastavila a poté, co Tom požádal o slyšení u Lady Licie, jeden ze strážných zmizel v zákratech nádvoří pevnosti. Netrvalo příliš dlouho a strážný se vrátil. Doprovodil dobrodruhy do nitra pevnosti. Chodby byly osvětlené loučemi a teplý večer nadohled pouště navozoval nevidaně příjemnou atmosféru. Strážný u přijímacího sálu družinu požádal, aby zde zanechala veškeré své zbraně. Nikoho z družiny nenapadlo se stavět proti takové žádosti a tak byla jejich notně opotřebovaná výzbroj složena u nedalekého stolku vedle dveří.

Sál byl prázdný. Sloupoví jím ve dvojřadu procházelo směrem k vyvýšenému místu s trůnem. U jeho úpatí stál zcela obyčejný dřevěný stůl, zhotovený z pevného ale nijak luxusního dřeva, a za ním seděla svým způsobem pohledná, v každém případě však rozhodná a zřejmě i statečná a silná žena. Lady Licia byla štíhlou vysokou ženou s nakrátko střiženými světlými vlasy. Zřejmě zkušená šermířka, jak se dalo odhadnout ze způsobu, jakým byl opřený meč vedle stolu, i z toho jak vypadala jeho rukojeť a viditelná část povytažené čepele.

Licia pokynula stráží a ta se vrátila za dveře sálu.

Tom pozdravil Licii tajným pozdravem „Orel létá vysoko“ a když Licie bez mrknutí oka odpověděla, že „Sokol na něj nedosáhne“, bylo jasné, že je družina na správné adrese.

Tom Licii popsal poslání družiny a Licia potvrdila, že ví, jaký je jejich úkol. Obavy, jak chtějí elfové obchod s dhanghou realizovat, však nepovažovala za opodstatněné. Co elfové jednou slíbili, to prý vždy splnili.

Licie dobrodruhům poděkovala a nabídla jim prostory tvrže k ubytování. Družina, která si měla tolik co srovnávat v hlavě, s vděčností přijala.

Dveře za přijímacím sálem se zavřely a všichni za doprovodu stráže zamířili zpět na nádvoří. K velkému údivu všech tvořilo jednu z budov, přiléhající k hradebním zdem, kasino. Teď však byl čas složit své skromné vybavení v ubikacích vedle kasína a pak...? Kdo ví, kam vítr písek odfoukne? Kdo ví, kam voda plyne? Tam někde, kde dřímá Osud věcí příštích.

(3. listopadu 2012)

Slunce nad Brodem zašlo. Nádvoří mihotavě začalo osvětlovat světlo smolných loučí a večer se mísil s tlumenými zvuky z přílehlého kasína a hospody. Zvuky dříve tak běžné byly dnes pro dobrodruhy zvláštně cizí. Jakoby se z pouště vrátil někdo trochu jiný.

Vzduch pomalu vychládal. Když se dobrodruzi trochu zorientovali, zjistili, že v jejich vlastním vnímání času chybí jeden den. Poušť zřejmě skrývá mnohá tajemství.

K pevnosti Brod patřilo i přístaviště s dřevěnými moly. Řeka Yb zde byla docela mělká a nedovoľovala plavbu těžších lodí. Přístav proto hostil větší množství lodí Mwuto – různé velikých kánoí schopných pojmout veslující posádku i menší náklad. Provoz lodí zde zajišťovalo několik podnikavých námořníků, kteří nabízeli své lodě i k pronájmu. Družina nebyla ještě rozhodnutá, zdali využije pro návrat do Rilundu právě vodní cestu a tak z přístavu nakonec odešla. Jeden z pronajímatelů lodí družinu varoval před zdejším kasínem a před náhlou ztrátou finančních prostředků, ale dobrodruzi s náturou sobě vlastní do kasína přeci jen vyrazili.

Přišerí, několik herních stolů, na kterých se hrála zdejší oblíbená hazardní hra „Mezi kostky“ a sem tam zachřestění zlatáků na deskách herních stolů tvořilo hutnou atmosféru zdejšího kasína. V přístavu se Tomovi podařilo zjistit, že kasíno (i když je hazard do určité vzdálenosti od Rilundu zakázán) je zde provozováno mimo jiné taky proto, že se tak daly docela snadno získávat cenné informace. Vidina snadného přivýdělku bez prolévání krve a prolézání nehostinných ruin nakonec posadila družinu za herní stůlek. Krupier byl velice zkušený hráč a po první prohře hecoval Toma k vyšším sázkám. Do hry se zapojila i Strix.

Zatímco dobrodruzi podléhali mámení hazardní hry, vyrazila Saša do nedaleké kovárny, kde prodala přebytečnou výzbroj. Chvilí sledovala dění okolo výhně a pak se rozhodla vyhledat znovu klidné zákoutí zdejšího přístavu. Z provizorního vybavení si vyrobila prut, posadila se na molo a nahodila. Voda v řece temněla spolu s nebem a na její zčeřené hladině začaly poskakovat hvězdy. Čas plynul, stejně jako myšlenky. Nakonec se z přístavu Saša vracela s třemi úspěšně ulovenými urostlými rybami.

V kasínu Tom mezi jednotlivými koly hazardu začal nenápadně tahat z krupiéra informace o Jarlebském knížectví. Jeho dovednosti jej nezklamaly. Od krupiéra se mezi řečí dozvěděl, že v knížectví nyní vládne pevnou až krutou rukou Traven Jarleb. Potomek bývalého knížete, kterého údajně i spolu se

svými bratry úspěšně otrávil. Kostky znovu dopadaly na herní desku a štěstí ve hře přálo spíš dobrodruhům, než krupiérovi. Po několika kolech se Drunkwan krupiérovi rozhodl vypravovat o příhodách družiny a nutno uznat, že mu to šlo výborně. Krupiér byl Drunkwanovým vyprávěcím umění tak unesen, že jedno kolo hazardu mohl trpaslík absolvovat bez počátečního vkladu. Štěstí mu však při hodech nepřálo.

Večer se připozdíval a družina se rozhodla společně zajít do vedlejší hospody na večeři. Strix se Sašou po večeři na nádvoří našly správce proviantu a získaly od něj lucernu a také psací brk.

Bylo pozdě, když zhasla svíčka na stolku vedle postelí v ubytovně. Noc plná nepochopitelných snů a neklidu z nedaleké pouště, noc vzpomínek i budoucích plánů.

-6. úmora 846-

Po vydatné snídani se družina rozhodla vyrazit do Rilundu po řece. Strix si v přístavišti pohrála se srdcem jednoho z pronajímatelů Mwuť a možná až s příliš velkým úspěchem se jí podařilo zajistit zapůjčení lodi bez jakéhokoliv poplatku. Námořník, zcela oblouzen Strixinou přítomností, věnoval elfce svůj přívěšek a úpěnlivě ji prosil, aby se opět vrátila. Jeho pomatené oči pak ještě dlouho poté co loď zmizela za záhybem, sledovaly tok Ybu, zasaženy nenadále hlubokou láskou. Ale jakou lásku může nabídnout elfská lehkomyšlnost? Co je v očích krásné kouzelnice vzplanutí prostého, ničím nevynikajícího námořníka?

Po několika hodinách plavby přivítala družinu silueta Rilundu, a po malé chvíli se již boky Mwuta otřely o zdejší molo.

V přístavu bylo živo. Lidské hemžení však i přes svoji mnohotvárnost nedokázalo zakrýt podezřelé chování jakéhosi muže, který poté co zaznamenal přítomnost dobrodruhů, ihned mizel do klíkatých přístavních uliček. S jistotou se to nedalo říci, ale postava vypadala jako jeden z útočníků na večerním pěveckém koncertě studentského orchestru a pouštní elfky Mbwa'anny. Družina si uvědomila, že někde tady musí mít také své působiště šéf celé roháčské bandy Iskin.

Obavy dobrodruhů se však brzy rozplynuly v ruchem oplývajících uličkách Rilundu. Spousta otázek čekala na své odpovědi, a proto družina zamířila na Univerzitu za Telurianem. Zkoušky se zřejmě toho dne u mistra Teluriana nekonaly, protože na chodbě u jeho kabinetu, ale i ve vzduchu před jeho okny byl

klid. Telurian dokonce ani nebyl na vyučování a družinu přivítal za svým stolem s jiskrou zájmu v oku. Tom Teluriana dle nejlepších způsobů pozdravil a poté před něj na stůl položil Severní hvězdu. Ani na Telurianově tváři se nedal zamaskovat moment velkého překvapení a také radosti, když artefakt spatřil. Tom pak mistrovi vyložil události, které vedly ke znovuzískání ukradeného artefaktu. I Telurian se rozpovídal a za malou chvíli se v jeho tváři usadilo zaujetí i pobavení nad rozprouděnou debatou. Telurian do debaty zapléтал spoustu skrytých významů i akademických obrátů, se kterými družina jen s nejvyšším úsilím držela krok. Položené otázky však byly zodpovězeny a dobrodruzi se tak dozvěděli informace o Sarifázích – sochách, které byly v Prvních dunách k vidění uvnitř arvedanského podzemí. Telurian také vyhověl Strix a přijal od ní arvedanský svitek, jehož rozluštění přislíbil dodat do příštího dne. Družina také využila možnosti Univerzity a požádala Teluriana o prozkoumání a identifikaci nalezených neobvyklých mečů s netradičně tvarovanými čepelími. Telurian, jakožto autor proslulého systému identifikace magických artefaktů, souhlasil.

Tom se tajně pokusil s Mistrem domluvit o prozkoumání Drunkwanova náramku ve tvaru stříbrného hada, ale brzy pochopil, že bez spolupráce samotného Drunkwana je identifikace prakticky nemožná. Drunkwanovi však celý plán žádné vrásky nedělal a ochotně souhlasil s návštěvami univerzitních laboratoří.

Rozprava se stočila i na téma rostliny z Útesů – Píhovatky. Drunkwanovi se podařilo iniciovat budoucí výzkum na Univerzitě, který by měl v případě úspěchu zajistit úspěšné oddělení léčivých vlastností od ostatních jedovatých složek rostliny. Celý výzkum měl také být prováděn na počest bylinkáře Alesandra z Útesů, který se o totéž snažil již po nějakou dobu. Telurian se dokonce vyslovil i o jedné z možností, že by Alesandro mohl být ve výzkumu angažován. Útesy a vzpomínky...

Den utíkal zběsílou rychlostí, všude kolem vládl shon a hluk a družina se ani nenadála a byl večer. Slunce poslalo nad Rilond poslední paprsky s příchutí nedalekých pouštních písků a pak již převzaly vládu hvězdy.

-7. úmora 846-

Zcela nenápadně, bez ohlášení a velkých slavnostních fanfár přišel tento významný den. Vypadal, jako každý jiný, snad jen s tím rozdílem, že se v něm neodehrál žádný souboj o život, nedošlo k žádnému

zranění, nikdo se nikam nepropadl ani na něj nic nespadlo. A přesto byl neobyčejný. Bylo to přesně rok, co na Taru vkročila noha Toma Orgalona, Strix a dalších. Někteří se již tohoto dne nedožili, někteří bloudili, snad jen bohové vědí kde.

Družina toho dne příliš pohromadě nepobývala. Tom sám vyrazil za zdi Rilundu, kde krajina pomalu spadala do pouště a rozdělal zde malý oheň. Hluboce zamyslen do jeho plamenů vhodil lístky se jmény zemřelých druhů. Na lístcích se ještě těsně před tím, než je plamen proměnil v tenoučkový dým a popel dalo přečíst: Gawaen, Khetaré, Alexandra a Torwel. Jejich jména, coby tenoučkový pramínek kouře stoupala do výšin a tam se rozplynula v lehkém dopoledním větru.

Ve stejnou dobu zamířila Strix na zdejší hřbitov a i ona se zde modlíla za všechny, kteří vkročili spolu s ní na tarský kontinent. V jejích slovech zazněla i prosba o ochranu na dalších cestách.

Saša po městě sháněla uplatnění a také možnost výuky ve svých dovednostech a srdce ji také silně táhlo do Diaspory za An'ariou a Intawou. Změstnání na následujících několik týdnů nakonec sehnali všichni z družiny. Nastal čas se na nějakou chvíli rozejít a získat další zkušenosti ve svých oborech.

Telurian dodržel slovo a Strix od něj obdržela přeložený arvedanský svitek. Jednalo se o útržkovité zápisky některého z vysokých arvedanských kněží z období válek se skřety. Z řádků se dalo vycítit nezlomné přesvědčení a víra v porážku skřetů (získaná za jakoukoliv cenu), která však díky své síle působila velká neštěstí a nakonec i zrození temného prokletí, které znamenalo zkázu Chrámu v Prvních dunách i zkázu duše kněze jménem Arveril.

Do rukou družiny se také vrátily prozkoumané meče, které i přes svou starobylost neztratily nic ze svých vylepšených schopností při boji a při obraně.

Úmor – Ovocen 846-

Saša v následujících týdnech strávila většinu času mimo Rilond v Zelanských vrších s hraničářem Dolfenem Munkorem, od nějž se mimo jiné naučila poznávat některé byliny a také dovednost řeči s rostlinami. Ve chvílích, kdy je práce zavedla zpět do Rilundu pak trávila po večerech svůj čas spolu s An'ariou v čajovně Diaspory, kde se učila Píseň souznění, která by jí mohla pomoci uklidnit Intawu natolik, že by jí mohla navléci na tělíčko vyrobený postroj s Vodicím kamenem. Den za dnem se pokoušela správně přizpůsobovat hlas i slova výrazu písně, den za dnem se do písně stále více vkládalo

její srdce a den za dnem její touha po intawí přítomnosti získávala na hloubce. Několikrát se Saše podařilo intawu spatřit, když náhle přebíhala hřebeny střech a narychlo povečeřela ze své misky v rohu čajovny. Ale i když byla Sašina touha sebevětší, Intawa vždy rychle zmizela. Někdy se však na malou chvíli zadívala na Sašu svýma korálkovýma očima, jakoby se ptala, zdali se dá vůbec spojit svět divokého zvyřete a svět civilizace v jedno. An'aria Saše dodávala sebevědomí a víru ve zdatný konec.

Strix si pro své působení mohla vybrat buď univerzitní půdu nebo trochu bohémské prostředí Kalianovy vinárny U Grimoáru. Protože ráda trávila svůj čas s lidmi, kteří si ji všimají, s radostí se chopila místa číšníce právě v Kalianově zařízení. Za dva měsíce se ve Vinárně výrazně zvýšila návštěvnost a Strix získávala na popularitě a známosti. Její vědění se v rámci Kalianovy výuky rozšířilo i o schopnost hledání stínových bytostí.

Drunkwanovi se zalíbilo na Univerzitě. Ve zdejších laboratořích se naučil poznávat i zpracovávat několik rostlin a také si rozšířil schopnost získávání magenergie z různých zdrojů okolního prostředí. Protože se také zajímal o svět myšlenkových bytostí, podařilo se mu osvojit výrobu svitku ochrany před myšlenkovými bytostmi.

Tom dva měsíce strávil prací. Seznamoval se pečlivě s Rilondskými uličkami, vztahy mezi jednotlivými vrstvami obyvatelstva spolu s bývalým zvědem Eldebranských rytířů Tonkurou. Většinou jejich práce neobnášela žádné veřejné střety a konflikty. Vše se řešilo potají a tiše, ať už se jednalo o obchodní záležitosti nebo získávání informací pro tajné klienty.

-7. ovocna 846-

Toho dne se družina znovu společně sešla v Hospodě U Sekyry. Trvalo dlouho, než si všichni vypovědělí zážitky a události z minulých dvou měsíců. Život ve městě a okolí v relativním bezpečí všem svědčil, ale přesto byla za slovy vyprávění znát rostoucí touha po novém dobrodružství. V průběhu týdnů také ke družině dorazila zpráva, že první dodávka dhanghy úspěšně dorazila do Albirea. Jak jen se to již zdálo dávno, kdy zněly jejich kroky po Zlaté promenádě nebo v přístavní čtvrti.

Došlo i na vzpomínky nedávných zážitků a znovu bylo ke zvážení, zdali dobrodruzi vyhoví Mak'nambovi a jeho prosbě o návrat ostatků Nae'anova bratra do srdce pouště. Pár pohledů, několik slov a bylo

rozhodnuto. Jarlebské knížectví neoplývalo zrovna dobrou reputací a ještě méně její správce Traven Jarleb. Ale byl to kus neprobádané země a možná také cesta, jak více pochopit svět pouštních elfů.

Pro každou výpravu je třeba zajistit vhodnou výbavu a na přípravách dobrodruhů již bylo jasné znát, že se nejedná o žádné nováčky. Získané předměty z předchozích tažení byly často velmi výhodně prodány. Protože bylo v této oblasti zvykem nenosit při sobě příliš mnoho hotovosti, bylo třeba, aby Saša ze zdejší banky na nákup vyzvedla na směnce upsané peníze. Ulice však měla oči a Saša svými zbystrčenými smysly docela jistě cítila, že je sledována. Transakce v bance proběhla bez problémů a Saša znovu vyšla na ulici. Z postranní uličky se za ní vydali, teď již méně nenápadně, tři mladíci. Saša se dala do běhu a snažila se zmizet v davu. Měsíce tréninku pod širým nebem byly na její vytrvalosti znát a tak se jí podařilo splynout s davem přelévajícím se v uličkách kolem tržnice. Všichni dobrodruzi se tak zdárně setkali u zlatníka. Zde byla domluvena výroba postroje pro Intawu a také cena a byly prodány některé šperky. Venku se zatím sešla pětice celkem nebezpečně vypadajících chlápků a dav kolem nich se rozestoupil. Bylo zřejmé, že čekají, až dobrodruzi vyjdou ze zlatnictví na volné prostranství. Vzduchem se občas ozvala ostřejší poznámka o přivandrovalcích, určená právě družině. Tom oknem zhodnotil situaci. Nevypadala nijak růžově a podle vzezření i slov si chlápci očividně nechtěli promluvit. Klenotník Marden poprosil dobrodruhy, aby nezatahovali potyčku do obchodu.

Střetnutí bylo nevyhnutelné.

Dobrodruzi s připravenými zbraněmi vyšli před obchod. Chlápci si navzájem dodávali kuráže a vypadalo to, že zřejmě budou mít navrch. Strix však tiše pronesla zaklínadlo a šéf chlápků se najednou začal tvářit, že Strix zná. V davu to zašumělo. I někteří z obyvatel, kteří se shlukli v naději na nějakou vzrušující podívanou, Strix poznávali, ale příliš jim nešlo na rozum, že se Strix stýká s kýmkoliv z Roháčů. Strix se dařilo odvádět pozornost od samotného faktu, že seslala zlamující kouzlo. Ostatní Roháči se nestíhali divit. Kápo však měl jasnou autoritu mezi ostatními a i přes velmi zkoumavé pohledy a hluboké pochybnosti dokázal ostatní Roháče z náměstí odvést. Strix slavila velký triumf. Dav se trochu zklamaně rozešel.

I přes prožité ohrožení se družina dál věnovala obchodování a navštívila vedlejší alchymistický krámk. Zde si Drunkwan opatřil novou vylepšenou alchymistickou truhlu a družina nakoupila další potřebné lektvary. Strix se pokusila rozehrát svou flirtovací hru se seschlým alchymistou, ale velice rychle zjistila, že ženská krása nemusí být v očích všech mužů nutně na prvním místě.

Při návštěvě u trpasličího kováře se Tomovi podařilo získat speciální vylepšené šlpy, vhodné k omračování na dálku. Drunkwan si na kováři vyzkoušel své vypravěčské umění a bylo vidět, že si jím trpaslíkovu pozornost a možná i náklonnost získal. Těžkou ale soudit, zdali společné vypití jedné skleničky pálenky znamená náklonnost nebo ne.

Stíny se opět dloužily, den končil. V ulicích Rilundu bylo již méně shonu, začaly se objevovat více podezřelé postavy a sem tam se rozsvítila v loubí i olejová lampa. V čajovně Diaspory již nikdo nesešel. Družina se zde sešla z An'ariou a požádala ji, zdali by se mohli setkat se S'wayou.

S'waya se se všemi mile přivítala a v očích jí byla znát radost. Ve tvářích všech bylo totiž znát, že příšlí z náruče pouště. Že viděli a zažili cosi, co v okolním světě zažít a vidět nelze. Ráda odpověděla na několik otázek o jak'atlech – tvůrcích živlů, kteří zřejmě vytvořili oázy uvnitř Mar'Nub. Také všem pověděla o tom, že je ráda, že vstoupili na Cestu poznání. Zmínila také to, že je patrné, že se myšlení dobrodruhů mění, že volí správnější otázky a také myšlenky. I přes to, mnoho významu z toho, co S'waya říkala, zůstávalo nepochopeno, odcházeli dobrodruzi s hlubším pocitem jakéhosi porozumění. Jakého si sounáležení. Jakoby kousek cesty šli společně.

Ještě než opustili Diasporu, setkala se Saša s An'ariou. Saša Píseň souznění ovládala již velice dobře a tak se pokusila ji s mizejícím denním světlem okolním střechám zazpívat. An'aria ji chytla za ruku a nechala zpívat. Možná se to jen zdálo, ale Saša měla pocit, že na jedné ze střeš spatřila na malou chvíli intawí obrys a že i na dálku uviděla dva malé uhlíky jejích očí. Družina Saše naslouchala jako ve snách. Málokdo totiž kdy viděl, zpívat kohokoliv z národa barbarů tak procítěným hlasem.

Saša dozpívala a chvíli doufala, že se s Intawou ještě alespoň na malou chvíli uvidí. Střechy však již zůstaly bez pohybu.

Zbytek večera strávili dobrodruzi v hospodě U Sekyry. Jaký rozdíl to však byl v porovnání s ranním shledáním. Nyní seděli všichni zamysleni, v hlavách plno otázek i plánů. A zítřek čekal, až mu večer předá vládu. Zítřek...

(11. května 2013)

Odkaz pouštního elfa

Po návratu z Diaspory dobrodruzi naposledy využili pohostinnosti v hospodě U Sekyry. Bylo jasné, že následujícího dne se družina vydá vstříc svému možná již předem danému osudu. Více než rok na cestách však družině ubral na bezstarostnosti a tak se večer nesl v duchu plánů a příprav na nadcházející cestu. Jen Saša byla dost zamlklá, a debaty se příliš neúčastnila. V hlavě jí stále zněla píseň a v srdci touha po přátelství s intawou. Stále znovu myslela na její koráلكové oči a hnědavou srst, na její mrštné poskakování po střeách elfí Diaspory a i na to, že se možná nepodaří s intawou navázat blízké přátelství.

Do ulic Rilundu se vkradla tma. V Dolíku to hučelo, po ulicích občas přešla stráž a vše se postupně ukládalo ke spánku. Hvězdy se na vysokém nebi chvějivě třepotaly, jsouce možná ozdobami na šatech samotných bohů, nebo snad podobnými světy, jako je Asterion. A nadohled Rilundu zdánlivě držela sama Poušť. Svět zcela jiný a odlišný, svět hlubin a poznání, smrti a minulosti.

-8. ovocna 846-

Saša vstala ráno dříve než všichni ostatní. Tíše se vykradla do chladných uliček Rilundu a nechala se vést touhou a nadějí zpět do kamenného podloubí diaspory. Jakoby ji zde již předem čekala An'aria. Tíše a s vědoucím pohledem dala Saše potravu pro intawu a ohleduplně odešla pryč. Saša, celá rozechvělá, přichystala intawě snídani do misky a celé své srdce a skryvanou bolest z dávných dní vložila do zpěvu. Možná jí v myšlenkách vzpomínky zabloudily až k Iskalldovi a samotě, která po něm zůstala, možná i k Ertanovi s Lidkou a jejich vřelému domovu. Kdo ví. Zpívala tak, jako nikdy v životě. A zpěv působil. Nad střechami se míhl hnědý kožíšek, objevila se koráلكovitá a věčně zvědavá očka. Očka, která uvěřila. Intawa seskákala do dvorku čajovny a bezstarostně se dala do připravené snídani. Saša tajila dech a nechtěla věřit svým očím. Studené ráno se začalo ohřívat vstávajícím sluncem, ale v čajovně se zastavil čas. Saša velice přesně vnímala lehoučké částčky písku vířící v ranním vzduchu, vousky intawí

tlamičky, které se ježily a zase zpět přitahovaly kolem čumáku. I její malíčko přerostlejší pružné tělo podobné lasičce. Pro samé vytržení málem zapomněla na postroj, který měla pro tuto příležitost nachystaný klenotníkem Mardenem. Zhluboka se nadechla a vykročila opatrně směrem k intawě. Intawa na Sašu nijak nereagovala. Občas si ji prohlédla svým třpytivým pohledem, ale dál se bezstarostně zabírala svým žrádlem. Saša přistoupila až k ní. Pomalu vzala postroj a lehounce jej převlékla intawě přes hlavičku. Poprvé se dotkla jejích hebkých chlupů na mrštném tělíčku a pochopila, že pouto, které teď vytváří, bude jedno z nejsilnějších v životě. Pak zapnula tepanou přezku na boku. Intawí chování se nikterak nezměnilo, ale do Sašiny mysli udeřila změň pískotu a šramotu a chrčení, až se jí z toho zatočila hlava. Ale přes veškerý zmatek Saša pochopila, že se právě dotýká intawích myšlenek a že je jen otázkou času a zaostrění vůle, aby jim porozuměla.

Intawa dojedla a opět odskákala po střeách pryč. Ale Saša zřetelně cítila její přítomnost, i když intawu neviděla. Nebyla daleko a také nechtěla být daleko...

Do diasporý dorazil i zbytek družiny. Nikdo nebyl překvapený, že Saša byla již zde. A její oznámení, že se jí podařilo navázat kontakt s intawou ostatní docela potěšilo. Drunkwan však byl zcela rozrušený ze svého vlastního úspěchu – podařilo se mu totiž svým uměním vytvořit pytel beztlíže a nyní se s ním snažil všechny ohromit. Bylo to ale skutečně pozoruhodné. Dokonce i An'aria věnovala Drunkwanovi pár chvil své pozornosti a s úsměvem si vyslechla Drunkwanův popis svého úspěchu.

Ve vzduchu viselo loučení. An'aria všem pověděla o tom, že se vlastně nyní nevydávají na cestu, ale že jsou již na ní velice dlouho.

Dvoukolák byl naložen proviantem, mula byla zapřažena a družina opustila brány Rilundu vstříc jihu. Podél prastaré cesty se nadohled táhlo široké řečiště Durenu, po kterém občas projížděly kupecké lodě naložené zbožím z Rilundu. A za řekou směrem na západ se krajina postupně vpíjela do pouště.

Cesta byla klidná a po téměř půldenním putování dorazili dobrodruzi k majestátním pevnostem nazvaným Dva Bratři. Dva Bratry tvořily dva vysoké kamenné hradní stavby rozkládající se každá na jednom břehu. Mezi nimi zřejmě zajišťoval převoz zboží a lidí místní přivoz. U východního z Bratrů se rozkládalo rozsáhlé skladiště a přístaviště. Zde pod pevností probíhala veškerá vykládka a nakládka zboží do lodí mířících na otevřené moře do Rilondského zálivu nebo naopak dále k jižním knížectvím. Přístavem se nesl hluk posouvavých dřevěných beden, praštění lanoví stožárů lodí, drsná námořnická mluva a vše lemoval pach široké řeky s příměsí písečného prachu. Zřejmě jediným místem, ale zato

s velíkou kapacitou, kde se dalo sehnat jídlo, pití a také střecha nad hlavou byla hospoda Mořský vánek. Sem zamířili Tom se Sašou.

Drunkwana se Strix ale zaujala možnost porozhlédnout se přímo v pevnosti a tak z přístaviště vystoupali k její impozantní bráně. Zdejší stráž se vyptala na důvody jejich návštěvy v pevnosti, a když Drunkwan oznámil, že by rád hovořil s místním kovářem, umožnila jim vstup na nádvoří. I na nádvoří vládl čilý ruch. Odkudsi z cest tryskem dorazil posel se zprávami a zmizel po předání zpaněněného koně štolbům ve zdech vysokého hradu.

Kovářna byla hned vedle stájí. Kovář Leofrik byl statné postavy, vypracované mnohaletým vládnutím těžkým kladivem. Tvář mu lemoval krátký a hustý tmavý plnovous. V kovárně pomáhal také tovaryš Bryce. Mladík s vlasy rozčuchanými jako vrabčí hnízdo. Jeho vzržení a zřejmě i věk Strix zaimponoval a ta se s ním dala do řeči. Chvilí to vypadalo na další elfčin románek, ale poté, co se Bryce začal štourat v nose a vypadalo to, že Strix v něm vzbudila opravdový zájem, vzala Strix své plány zpět. Bryce Strix před odchodem věnoval kovaný přívěšek ve tvaru letícího jestřába, na jehož druhé straně bylo cosi vyryto. Bryce tuto rytinu před věnováním přívěšku Strix pilníkem přebrousil. I tak se ale dalo přechíst vyryté dívčí jméno Vlada. Přes to, že se družina měla vydat odpoledne na další cestu, ponechala Strix v Brycovi naději na večerní setkání.

Drunkwan mezitím požádal kováře o nářadí, aby mohl roztavit zlatou sošku získanou v Tabitských vrších od Urtumby. Kovář zprvu k Drunkwanovi přistupoval nedůvěřivě, ale Drunkwanovi se docela dařilo budít dojem kovářských znalostí a dokonce se mu skutečně podařilo roztavit zlatý přívěšek a odlít jej do válečkové formy. Kováře si však nakonec získal svým vypravěčským uměním. Informace o Jarlebském knížectví, které se Drunkwan od kováře dozvěděl, nezněly nijak povzbudivě. Postavení tamějších obyvatel zřejmě silně hraničilo s nevolnictvím. A Traven Jarleb se spíše snažil o rozšiřování sféry svého vlivu na úkor svých sousedů. Leofrik také zmínil jisté zakázky pro Štítov – hlavní hradiště v Jarlebském knížectví, pro které zde vyráběli kovanou ocelovou pásovinu. K čemu ji však používali ve Štítově nebo v okolí však nevěděl.

Rozloučení se odehrálo ve velice přátelském duchu, a na pichlavé poznámky kováře na účet elfky Strix taktně nijak nereagovala. Myšlenkami se zabývala získanou informací o tom, že v okolí Dvou Bratří je také bezpečnostní problém s občasnými nájezdy Hevrenů. O této rase nikdo z dobrodruhů příliš mnoho nevěděl a poté, co se Drunkwan se Strix dozvěděli, že jeden z Hevrenů je právě vězněm v Bratrském vězení,

zvažovali i jeho návštěvu. Ale nakonec zvítězil plán sejít se zpět s ostatními a po obědě se vydat znovu na cestu k jihu.

Tom se Sašou mezitím zakotvili ve zmíněné hospodě Mořský vánek. Jméno to bylo skutečně pozoruhodné, zejména v kombinaci s nedalekou pouští a zápachem sladkovodní řeky. Celá hospoda však skýtal rozsáhlé zázemí cestujícím i zdejšími dělníkům. Pod její střechu se určitě dokázalo vměstnat na dvě stovky žiznivců. Výčepní pulty byly umístěny po obou stranách velké místnosti protkané želanovými sloupy. Momentálně bylo v hospodě docela prázdné a tak mohla dvojice snadno zapříst hovor s hostinským. Velkou pozornost vzbuzovalo vybavení zařízení, neboť veškeré stoly a lavice byly pevně přišroubovány k podlaze. Hostinský se zmínil o to, že mnohdy zvečera tu bývá více než živo, mimo jiné taky díky trpaslíkům a že je toto jediný způsob, jak udržet zařízení hospody funkční.

Tom se Sašou zjistili o Jarlebském knížectví podobné informace jako dobrodruzi na hradě. Hostinský se také zmínil o hevrenech. Jeho postoj však byl zcela opačný, než kovářův. Domníval se totiž, že hevreň tlačí z východu chamtivost lidí, kteří se snaží zmocnit jejich lovišť a obydlí.

K Tomovi a Saše se po nějaké chvíli přidala Strix s Drunkwanem a nad sklenkou Písečného bílého družina domlouvala další postup.

Dva Bratry nechali dobrodruzi za sebou a po vyježděné cestě se dál vydali na jih. Občas se potkali s povozem se zhořelým, občas po Durenu projela loď s nákladem. Hodiny měly a na krajinu se začal od Želanských vrchů snášet soumrak.

Noc strávila družina v ničím pozoruhodné veničce Rytynov – na obchodní stanici. Saša toho večera usínala s pořádným zmatkem v hlavě a s velkým přáním porozumět chaosu zvířecích myšlenek. Intawa se nevzdávala nikterak daleko. Dokonce občas využila i povoz k uhníždění a pak zase vyrazila do okolí. Cesta všechny zmohla a přítomnost civilizace jim přinesla další z klidných a ničím nerušených nocí.

-9. ovocna 846-

Ráno se beze spěchu družina připravila na další cestu. Saša se posadila v ústraní a podobě jako Strix obnovovala v rozjímání své hraničářské schopnosti. A pak se to stalo. Jakoby mávnutím kouzelné hůlky najednou Saša zřetelně uslyšela v hlavě jednotlivá slova, která nemohla patřit nikomu jinému než intawě! V okolí je klid a noc proběhla bez jakéhokoliv ohrožení, sdělovaly zvířecí myšlenky. Saša pocítila

obrovský nával štěstí. A také zodpovědnosti. Intawě se hlavně snažila sdělit, že může žít dál jakkoliv volně chce a od ní se zase dozvěděla, že se intawa bude ráda držet nablízku své paní.

Toho dne družina projížděla ještě kolem jednoho majestátního hradu, jenž nesl jméno Hlad. Protože ale vpředu ležely ještě spousty mil, neodehrála se zde žádná zastávka. Dál byla ale krajina docela neosídlená a jedinou známkou kolonistů zde byla vyježděná cesta, po které pokračovala družina na jih, a také žalující vyschlé holíny na kopcích, kde dříve musely růst lesy zelanů. Na některých místech to vypadalo, jakoby na úbočích kopců z pustiny náhodně vyrůstaly hloučky mladých stromků, ale nebylo jich moc a vitalitou příliš neoplývaly.

Minulo poledne a odpoledne uplynulo také a ušlí dobrodruzi se rozhodli přenocovat pod širým nebem. Využili místa, kde se kupecká stezka přiblížila až skoro k břehům řeky a zde zastavili. Široká řeka lákala svým příjemným chladem a tak družina po chvíli na jejím břehu začala čile rybařit. Na chvíli se všech zmocnila klidná idylka, která ale byla velice drsně přerušena. Z hlubin řeky na nic netušící dobrodruhy zaútočil říční zbochoobot. Tom zavrával pod náporem zuřivého útoku a zbochooboti zban mu způsobil velmi vážně zranění. Strix si zachovala duchapřítomnost a pohotově na Toma seslala kouzlo neviditelnosti. Dost možná tak Tomovi zachránila život. Zuřivá zvířecí inteligence se bez jakéhokoliv zvažování obrátila na Sašu. Saša se však tváří v tvář náhlému nebezpečí nezalekla a do souboje vložila veškerý svůj um. Strix jí ještě pomohla modrým bleskem a nakonec se společnými silami podařilo zbochoobota zdotat.

Nikdo již netoužil po blízkosti tekoucí řeky a její hlubiny již nevypadaly tak romanticky. Noc družina strávila pořádný kus od řeky. Saša se snažila co nejvíce Tomovi ulevit od bolesti a nakonec Tomovi ustlala na voze.

Dlouho do noci svítil oheň a jedna hlídka střídala druhou.

-10. ovocna 846-

Ráno se všichni vzbudili zafoukaní pískem. Stejně jako na sever od Rilundu při cestě z Útesů však nafoukaný písek ležel jen v okolí družiny a nikde jinde. Zcela určitě se muselo jednat o znamení, jehož význam však nikdo nechápal.

Při ranní meditaci učinila své rozhodnutí i Strix. Po všech svých zážitcích a zkušenostech s bojem, cestováním a hlavně s praktickým užitím magie se rozhodla tohoto rána k velmi obtížnému rituálu přivolání přítele. Strix se při pronášení zaklínadla tajil dech a s veškerou svou mentální silou se snažila udržet myšlenky uvnitř kouzla. Před ní se ve vzduchu objevil opalizující ovál, jehož střed potemněl a pak z něj do přírodní úrovně Asterionu vylétěl havran. Elegantně obkroužil Strix a pak se jí posadil na rameno. Moudrým okem loupnul po elfce a ta v hlavě poprvé ucítila dotek havranových myšlenek. Strix také to ráno použila nově naučené kouzlo hledání astrální bytosti. Nebylo příliš velkým překvapením, když toto kouzlo odhalilo astrální bytost v Drunkwanově nesundatelném náramku. Také jedna z dýk získaných v Tabitských vrších v sobě zřejmě měla zakletého démona a měla tak magické schopnosti.

Někdy po poledni družina dorazila na hranice Jarlebského knížectví. Přivítání zde bylo odpovídající pověsti, která o knížectví kolovala. Skupinka ozbrojenců, nepříliš zdvořilých, požadovala značně vysoké mýto za průjezd zdejší zemí. Drunkwan s Tomem vymysleli lest, která se však později ukázala spíše ke škodě než k užitku. Když stráž slyšela, že družinu pozval Traven, značně znejistěla a původně 20 zlatých mýtného se najednou smrškle na 5 zlatých. Pokus o nenápadné projetí přes hranice se tím však nezdařil. Tom se později na cestě vytáhl se svým uměním padělat dokumenty a vytvořil velice zdařilý padělek pozvánky pro Drunkwana od jeho strýce (jménem Traven). To by snad mohlo případné podezření nebo příliš zvědavé otázky rozptýlit.

Jak se ale hledá mrtvý pouštní elf v rozlehlém knížectví? Jak je možné vystopovat stopu zločinu nebo násilí v takové ploše? Družina se rozhodla pátrat po ohniscích nějakého nepokoje či konfliktu.

Odpoledne kolem dobrodruhů projíždělo několik vozů naložených zelanským dřevem. Družina se představila jako skupina cestujících mířících do Derteonu na jihu. Dozvěděli se však (stejně jako předtím na Dvou Bratrech), že je čeká jen jistá záhuba. Zajímavé na tom všem bylo, že pokaždé byla družině prorokována jiná smrt. Také došlo na dřevo a kácení. Družina se tak dozvěděla, že kolem se začalo intenzivně podnikat v těžbě zelanů a že dál na jihu působí těžařská společnost. Padlo i pár slov o druidech, kteří s kácením tak rozsáhlých ploch nesouhlasí.

Poté co se obchodníci vydali dál na cestu, bylo družině jasné, že se ozbrojenci na hranicích zřejmě mohou dozvědět, že existují již dvě verze, proč se zde dobrodruzi objevili a že to možná vzhledí touhu, udělat si

v tom jasno. Ale možná také může vše proběhnout hladce, vždyť družina může být jen jednou z mnoha projíždějících. Tato verze však příliš důvěry nevzbuzovala.

Navečer se družina dostala do vesnice Plaňky. Její okolí bylo řídce zarostlé mladými zelany, což působilo značně podivuhodně, zvlášť když se nikde nadohled žádná větší skupina stromů v savanovitém terénu nenacházela. V hospodě bylo několik lidí. Všem u zde šéfoval hostinský Kelen. Družina se navečeřela, a protože zde nebyl příliš velký provoz, dala se s hostinským do řeči. Hostinský se rozpovídal o tom, jak se mnohým zdejšími osadníkům nelíbí kácení lesů na východě. Na druhou stranu Plaňkami často projížděly povozy se dřevem na sever a hospoda z toho mívala alespoň mírný zisk. Nejrozsáhlejší těžba nyní probíhá v Lesnici. Traven Jarleb prý těžařskou společnost podporuje. Kelen se však úzkostlivě vyhýbal jakémukoliv rozhovoru o Travenovi. Když se řeč stočila na místní jídlo a pití, zmínil se hostinský o vesnici Pastvina, kde se vaří zdejší (ne příliš povedené) pivo.

Saša se v hospodě příliš nezdržela. Hned po večeři vyšla ven na vzduch. Světla ubývalo a těžké mraky na nebi nabíraly stále více šedi. Občas zavanul vítr od kopců. Hned vedle hospody byl přístřešek pro ustájení koňů a také pro odstavení povozů. Vonělo to zde čerstvou slámou. Saša se ale přišla podívat hlavně na intawu. Zvěci na voze se po Sašině příchodu vyviklál tmavý intawí čumák a její hluboká očka pomrkávala na Sašu. Saša požádala intawu, aby v noci kolem hlídala a popřípadě aby upozornila družinu, kdyby se něco seběhlo. Intawa radostně seskočila z vozu a zmizela za rohem přístřešku. Saše se ještě nechťelo zpět a tak se vydala na okraj Planěk.

Její hraničářský smysl, mající blízko ke krajině, zaujaly mladé shluky zelanů obklopující Plaňky téměř kolem dokola. Dál pokračovala krajina opět jen travnatými plochami občas ozdobenými skupinou keřů nebo ojedinělým nižším stromem. Saša k jednomu ze zelanů poklekla a přiložila na jeho hladký stříbřitý kmen své dlaně. Její mysl se pohroužila do nehybného soustředění a v hlubokém tichu zamyšlení najednou ucítila myšlenky stromu. Saša se vyptala na to, jak se zde stromy objevily.

Kontakt se stromem byl pro Sašu hlubokým zážitkem. Cítila, že svět kolem je odlišný od představ, které ještě před rokem ovládaly její pohled na něj.

Když se Saša vrátila zpět do hospody, pověděla ostatním o záležitosti zdejších zelanů. Vysázeli je před šesti lety druidi, kteří se snažili o znovuzalesnění krajiny. Zmínila i jména Erunis a Arcalimo, která jí prozradil mladý zelan.

Zbytek večera družina plánovala zítřejší den. Drunkwan po incidentu s říčním zombochobotem stále ještě nebyl v pořádku na rozdíl od Toma a tak mu Saša věnovala svou uzdravovací péči. Strix večer navštívil její havran, kterého odpoledne vyslala směrem k lesům s úkolem hledat druidy. Havranovi se však na okrajích dalekého lesa nikoho objevit nepodařilo. Z jeho vlhkého peří dýchal večer. Strix havrana požádala, aby v noci také hlídal.

Zabezpečení dvěma bdělými strážci se pak dobrodruzi uložili ke spánku. V noci začal foukat silnější vítr, který z kopců přinášel chlad a vlhko. Kdesi vysoko ve tmě kroužila dvě bdělá křídla s třepotavým peřím a v okolí hospody se občas zaleskly dvě pronikavé oči a ozvalo se lehké zaškrábání drápků.

-11. ovocna 846-

Po klidné snídani družina opět zopráhla mezka a vydala se směrem ke Švitorce, městečku nacházejícím se na rozcestí jižní a východní cesty. Cesta ubíhala a na cestě se objevilo několik ozbrojenců mířících na sever. Na dotaz, co zde poutníci pohledávají, dobrodruzi uvedli, že si shánějí práci. Hlídka je odkázala na Lesnici, kde v současné době zcela jistě přijmou další pomocné síly pro kácení dřeva.

Tom zatím příliš neznal zdejší informační síť, ani způsob, jak a jestli si hlídky informace mezi sebou předávají, ale stejně se nemohl zbavit dojmu, že třetí verze důvodu jejich pobytu zde už byla příliš.

Zbytek dne se nestalo nic zvláštního. Havran brázdil oblohu nadohled družiny a intawa se pohybovala po vlastních stezkách a cestičkách.

Švitorka bylo menší městečko, které se rozkládalo u zaslého arvedanského amfiteátru. Ze všeho však číselná prostota a nedostatek. Dokonce samotný amfiteátr, jakkoliv honosný dříve mohl být, dnes sloužil jen jako ohrada pro chov vepřů. Kolonizace s sebou na tomto místě přinesla i zcela jiný pohled na hodnoty. Jak velký to byl kontrast při představě, že se zde kdysi rozkládalo honosné arvedanské knížectví se vši úctou k vědění a umění, ale také se vši mocichtivostí a povýšeností, která zčásti přivedila konečný úpadek říše.

Ve Švitorce byla zřízena menší stanice pro zdejší vojenskou hotovost. Té se družina obloukem vyhnula. Kupodivu zde však zcela chyběla hospoda. Družina se ubytovala na kupecké stanici, kde díky Drunkwanově výřečnosti a Tomově rafinovanosti získala informace o Lesnici a společnosti Zelený pramen. Celou společnost vede Marcello, který má velice úzké kontakty s Travenem Jarlebem, což v praxi

znamena, že má dost volné pole působnosti, dokud z jeho činnosti Jarlebovi plyne zisk. Marcelllo má tím pádem podporu i zdejších ozbrojenců a na vyžádání mu pomáhají řešit vzniklé konflikty. Poté co se před šesti měsíci usadil u Lesan a začal se svou těžební činností, se dostal do konfliktu s druidskou odnoží Bratrstva Dlouhých kápí. V poslední době došlo již i k ozbrojeným konfliktům, které dokonce již dvakrát řešila vojenská posádka z hradu Štítov (sídelního hradu Travena Jarleba).

Půda se tedy zdála být horkou. Družina se rozhodla navštívit na druhý den Lesnici a zjistit více informací tam. Kdo ví, třeba právě zde, ve vypjaté situaci mohlo dojít i k vraždě pouštního elfa.

-12. ovocna 846-

Cesta k Lesnici vedla 15 km na severovýchod. Jak se družina blížila ke kopcům, stále více byla zřetelná ohromná spoušť, která vedla od vesnice hluboko k úbočím kopců. Trosky nevyužitelných starých kmenů, ořezané suché větve, mezitím odrbané zbytky mladých stromů, které se nevyplatilo kácet, to všechno vyčítalo světu bezohlednost zdejší těžby.

Lesnice působila mezi pasekami značně ošuntělým a hlavně bezútešným dojmem. Východní cíp vesnice tvořila zjevně ubikace těžařů, probíhaly zde dřevařské práce a také se zde ozývaly zvuky kovářského řemesla. Roztroušené domky byly prosté stavby dřevěné konstrukce, kolem se sem tam nacházely skromné zahrádky na zeleninu. K jihů se za okrajem vesnice rozkládala drobnější pole, u kterých se zrovna páslo stádo ovcí. Pasáček příchozím nijak nevěnoval pozornost.

Uprostřed vesnice byly domky uspořádány do kruhu a vytvářely tak prostor pro náves, na jejíž straně stál větší dům – obydlí starosty.

Družina se zde ohlásila jako zájemci o práci a zdejší až přehnaně vstřícný a vůči Jarlebovi zjevně velice loajální starosta Asmod družině nabídnul možnost práce u Marcellla. Družina se k nabídce sice vyjádřila neutrálně, ale využila nabídku ustájení své muly a povozu v přilehlém přístavku.

Poté co opustili zde starostova obydlí, se družina rozdělila. Strix vyslala na průzkum k vzdálenému lesu havrana s úkolem, aby se v lesích znovu podíval po druidech, Saša zamířila na průzkum na paseky za vesnicí a ostatní se porozhlédli po vesnici. Třeba se zde od někoho dozvědí cokoliv o tom, že by se právě zde objevil War'ean, pouštní elf.

Nedaleko návsí pracovali na zahradce dva staří lidé – Slávek a Duška. Družina se s nimi dala do řeči. Jak se dalo předpokládat, těžba se místním osadníkům ani trochu nelíbila. Okolí jejich vesnice se změnilo v trosky a místní obyvatelé z toho ještě ke všemu neměli žádný přínos. Družina požádala osadníky, zdali by u nich nemohli přenocovat a protože Slávek a Duška bydleli ve svém domě velice skromně, místnost pro ubytování se zde našla. Když se však doslechli, že družina uvažuje o tom, jestli se nenechají zaměstnat u Marcella, bylo vidět ve tvářích starých lidí zklamání a také tichá prosba, aby to nedělali. Pozornost dobrodruhů se nakonec stočila k pasáčkovi ovcí. Od Slavkovy sousedky Grundy se dozvěděli, že to v hlavě příliš nemá v pořádku, ale že je to dobrák.

Pasáček Všebor se zájmem pozdroval blížící se dobrodruhy a s prostou radostí se s nimi přivítal. Protože si povšiml, že u sebe dobrodruzi mají zbraně, chtěl se před nimi také vytáhnout. Z útržkovité mluvy se družina dozvěděla, že zřejmě viděl něčí smrt. Zmínil také, že „někdo tajný“. „Že za ní občas chodí a mluví k němu“. Na otázky o koho se jednalo, jen nesouvisle odpovídal: „Noc, noc!“ a když se Strix pokusila Všeboru přemluvit za pomoci kouzla k tomu, aby jim ukázal, kde se to stalo, odpovídal zase: „Zítřa, ukážu!“ Konverzace se začala točit v kruzích a i přes veškerou snahu se družina už víc nedozvěděla. Všimli si ale, že si Všebor po celou dobu hrál s tmavými hladkými oblázky. Bylo zjevné, že celý rozhovor mohl být skutečně onou hledanou stopou, kvůli které se sem družina vypravila. Dobrodruzi také postřehli, že jejich hovor s Všebozem zaujal někoho z místních. Mezi domky je co možná nejvíc nenápadně sledovala shrbená mužská postava, která poté, co si jej družina všimla, kvapně zmizela za domky.

Drunkwan se s Tomem a Strix ještě jednou vrátili ke Grundě a zde se dozvěděli, že Všebor se rád toulá po okolí, že rád vyřezává ze dřeva a že oblázky mu na hraní přinesla sama Grundy, která se o něj vlastně i stará.

Mezitím se Saša ubírala skrz neutěšenou spoušť dál ke kopcům. Intawa i přes komplikovanost terénu stíhala se Sašou držet krok. Ve výšinách kolem nich proletěl Strixin havran. Paseky byly protkány rozježděnými kolejiemi po kolech těžařských vozů, sem tam zůstala stát rozlámaná houština. Terén to byl značně nepřehledný. Saša na dohled od ještě stojícího lesa objevila planinku, na které našla hromádku tmavých oblázků a dřevěné třísky. Jak se později dozvěděla, jednalo se zřejmě o místo, kam Všebor rád chodil a vyřezával zde. Při svém průzkumu se Saša dostala až do krajní části lesa, který se začínal pozvolna vlnit vstříc kopcům na východě. Les byl protkán řadou zvířecích stop, ale nic dalšího

Sašinu pozornost neupoutalo. Blížící se poďvečer obrátí Sašu zpět na cestu do Lesnice a všichni se znovu setkali u Slavka a Duřky. Také sem přiletěl zpět havran a Strix donesl zprávu, že našel v lese skupinu druidů.

Do vesnice se s počínajícím širáním vrátili dřevorubci z denní šichty a nad jejich budovami se ještě i teď ozývaly zvuky kladiva a kovadliny. V odhalování nitek události v Lesnici bylo třeba zvolit velmi ostražitý postup. Strix proto na Toma seslala kouzlo neviditelnost a ten se vydal na svou noční hlídku. Nejvíce jej zajímal Všebor. Jeho domek stál na dohled od Slavekova. Tom tiše Všeboru sledoval skrz okno. Pasáček zjevně něco horečnatě vyřezával. Od nože mu odletovaly třísky na stůl i po celé podlaze. Pak si zašel s mističkou pro cosi k ohništi a dál se zas věnoval vyřezávání.

Tomovu pozornost posléze zaujalo dění venku. Po cestě k Slavekově domu totiž různě mířilo několik postav. Tom rozeznal člověka a trpaslíka a co jej nejvíce znervózňelo, ve stínech za nimi se ještě přesouvala velice mrštná hobitka. Zřejmě se jednalo o Marcella a jeho pomocníky. Docela různě zabušili u Slaveka na dveře a když jim Duřka otevřela, ptali se po ubytovaných dobrodruzích. Duřka pro ně smutně došla. Strix, Drunkwan a Saša se tak seznámili s Marcellem a jeho osobním strážcem, trpaslíkem Rosignem. Trpaslíkova vizáž vzbuzovala značnou pozornost, neboť mu téměř chyběly vousy. Místo nich měl na bradě přerostlejší strniště, které dodávalo jeho vzržení silně komický nádech. Saša dokonce nevydržela a při pohledu na Rosigna vyprskla smíchy. Rosigno se okamžitě rozzuřil jak býk a sápal se na Sašu s otázkou, co je tu k smíchu. Saša však projevila značnou míru pohotovosti a odvětila, jestli si všimli, jak směšně dnes stará Duřka vypadá. Situace se tak docela uklidnila. Marcello se docela naléhavě vyptával, zdali dobrodruzi stojí o nabízenou práci a jejich neutrální postoj mu začal být podezřelý. Nakonec se dobrodruzi domluvili, že ráno zajdou k dřevorubcům a domluví se.

Když se za Marcellem zavřely dveře, všichni si dost oddechli. Tento rozhovor nepatřil k nejléhcím.

Zatím Tom venku sledoval Marcellův návrat a zaslechl i popichování, kterým Rosigna obdarovala hobitka. Rosigno, zjevně značně labilní, se po hobitce ohnal svou pěstí, ale ta se s ladnou mrštností útoku uhnula a dál si Rosigna se smíchem dobírala.

V Lesnici pak zavládla noční nehybnost. Havran s intawou opět hlídali kolem domu, kde družina spala a Tom si našel u Všeborova příbytku dřevník, do kterého se nasoukal a tam přečkal noc.

Když se ráno družina vypravila ven, Všebor značně okatě pasoucí své ovce v blízkosti hned zamířil ke Strix a podal jí vyřezávanou postavu lidských proporcí natřenou sazemí. „Noc, noc!“, byla jeho slova. Strix se znovu ptala, jestli je dovede na místo, kde tuto postavu viděl. Všebor se ale zasekl a stále opakoval: „Červené, sladké!“ a ukazoval na Strix. Konverzace opět uvízla na mrtvém bodě.

Mezitím se neviditelný Tom a viditelný Drunkwan vydali splnit svou povinnost a také získat více informací o dřevorubeckém ležení. Mezi skladišti se zrovna vše chystalo k další šichtě. Kromě Rosigna a Marcella zde také seděla hobitka Zlatonoska, kolem níž se točil (očividně marně) i další hobit a nedaleko posedával celkem bez pozornosti druhých ještě uhrovitý a zamlklý mladík, jehož vzezření napovídalo, že by se mohlo jednat o kouzelníka. Ze skladů se na chvíli objevil na plácku i vzrostlý barbar, který ale působil dojmem, že sem vůbec nezapadá.

Rozhovor s Marcellem se nevydařil. Drunkwan svými na své poměry nevinnými odpověďmi opět strčil před oči býka Rosignovy prchlivosti červený šátek. Rosigno se už už vrhal na Drunkwana ve snaze zadupat jej do země, když jej silně a pevně uchopil barbar za paže a uzemnil jej. Rosigno s sebou ještě chvíli trhal, ale proti síle barbara nic nezmožil. Drunkwan se s Marcellem nakonec na práci nedohodl a rozhovor skončil dost nejistě. Při odchodu Drunkwana sledoval víc než jeden pár podezřívavých očí.

Strix se po rozhovoru s Všebozem zoufale snažila rozluštit, co vlastně pasáčekovy věty naznačují. Co vlastně chce? Rozhodla se, že se ještě zeptá u Grundy, která Všeboru znala velice dobře. A bylo to správné rozhodnutí. Grundu Strix se smíchem odvětila, že sladké a červené jsou její zavařované brusinky, kterých občas Všeborovi trochu dá. Strix ji požádala, zdali by jí jednu sklenici nedala. Grundu ochotně souhlasila, ale požádala Strix, aby to nenechala Všeboru sníst všechno najednou.

Strix se pak vítězoslavně vrátila za Všebozem a nabídla mu Grundinu pochoutku. Všebor byl bez sebe nadšením a souhlasil s tím, že Strix dovede tam, kde se vše stalo.

Tom (stále ještě neviditelný) s Drunkwanem se přidali ke Strix se Sašou a společně se připravili na cestu s Všebozem. Jejich přípravy značně urychlilo to, že z yesnice náhle vyrazil posel na koni směrem ke Štítovu. Mohlo to znamenat cokoli, ale také se to mohlo týkat nedávného Drunkwanova rozhovoru s Marcellem.

Všebor vyrazil z vesnice zhruba stejným směrem, kterým se předchozího dne toulala Saša. Neviditelný Tom skupinu sledoval a také zjistil, že nebyl jediný. Vše totiž opět sledovaly oči shrbeného muže Urkuse. Místního mastičkáře.

Ale teď nebyl čas na další výzvědy.

Všebor mířil přes paseky stále dál. Drunkwan se Strix si nevěřicně prohlíželi spoušť okolo a na všechny působil tíživě rozsah poničené krajiny. Jak málo stačí, a nejsou potřeba ani draci, ani skřeti, stačí jen touha po penězích.

Pak se Všebor zastavil a posunkem ukázal všem, aby byli potichu. Stáli kousek od pařezu kdysi asi velice vzrostlého zelanu. Najednou bylo hluboké ticho. A pak se jako tenoulinká stříbrná nit ozvala téměř neslyšitelná melodie. Něco, co bylo strašně známé. Něco co mělo neskutečnou hloubku, až se srdce svíralo. Něco, co dobrodruzi již zaslechli. Uprostřed náruče Mar'Nub. Píseň pouště. Trvalo dlouho, než se někdo pohnul poté, co píseň dozněla.

Mezi kořeny pařezu se po opatrném hrabání objevila kostra skrčené postavy. Všebor na ni ukázal a několikrát opakoval „Noc, noc“. A pak se skoro zázrakem rozpovídal. Nebyly to celé věty, ani na sebe příliš nenavazovaly, ale byla to souvislá řeč, na kterou u pasáčka družina nebyla zvyklá. Všebor vyličil dobrodruhům, co se před pěti měsíci stalo. Na tomto místě se střetli druidové a ozbrojenci z Marcellovy společnosti. Došlo k boji a byli i zranění. Druidi se stáhli do lesů a ozbrojenci se chystali k návratu. Do toho všeho se zde objevil neznámý pouštní elf a chtěl se zeptat, proč zde dochází k takové spoušti. Rosigno však tenkrát pevně uchopil krátké kopí a elfa jediným máchnutím probodnul. Aby se zbavil stop, zahrabal Rosigno s ostatními War'eana pod kořeny rozlehlého pařezu. Vraždu však viděl kromě Všebora i Urkus z Lesnice.

Při vyzvednutí kostí pouštního elfa družina zjistila, že kostře chybí tři poslední kůstky na ruce. Všebor všem nakonec vypověděl, že prsty sebral právě Urkus.

Družina se poté rozhodla nalézt druidy v lese. Tom se vydal v patách Všebora zpět do vesnice.

Ve vesnici se zatím osazenstvo dřevorubecké stanice rozrostlo o pět ozbrojenců ze Štitova. Tom si také všimnul, že Urkus s čímsi pod paží zapadnul do jednoho z domků. Po krátkém průzkumu zjistil, že cosi horečnatě vyrábí. Na stole byla rozložená spousta mističek a Urkus něco zuřivě nalistovával ve staré knize. Tom cítil ve vzduchu nějakou nekalost a tak se rozhodl jednat.

V rychlosti sepsal pergamen, který slíboval Urkusovi prokletí pokud nevrátí elfí kosti zpět na místo, odkud je vzal. Pak zaklepal na Urkusovi dveře a pohodil před ně napsaný pergamen. Urkus opatrně vyhlédl a po přečtení pergamentu silně zbledl. Rychle za sebou zabouchl dveře a ve své činnosti ještě zrychlil.

Po chvíli schoval svou knihu pod jednu z lavic a chvatně vyrazil z domu na paseky. Tom jej následoval. Když Urkus náhle vyrazil z vesnice, od dřevorubeckých skladů za ním vyjela hlídka ozbrojenců na koních. Urkus zjistil, že jim neuteče. Zastavil se tedy a počkal, až jej dojedou. Na otázku, kam tolik pospíchá, odpověděl, že potřebuje nutně ingredience na svůj další lektvar uzdravování. Hlídce to očividně stačilo a tak nechal Urkuse být.

Urkus stále nic netušící o neviditelném Tomovi dorazil až k pařezu. Na pařez chvatně položil jakýsi dřevěný kolíček omotaný několika druhy látky a čímsi dalším. Pak se otočil a spěšně se zase ubíral zpět do vesnice. Tom umístěný svazček z kmenu smetl a pak se s pomocí speciálního šípů pokusil vracejícího se Urkuse omráčit. Díky Urkusovu klopýtnutí o jednu z nespočetných suchých větví, však šíp minul. Tom v poslední zoufalé chvíli Urkuse zastavil a tím také zrušil své kouzlo neviditelnosti.

Urkus měl očividně dost a ani se příliš nezdráhal vyjevit Tomovi pravdu. Tři prsty pouštního elfa skutečně sebral on. Vyrobil z nich tři amulety štěstí podle návodu ve své knize lektvarů a kouzel. A pak je prodal. Markusovi, Rosignovi a Asmodovi ve vesnici. Překvapený Tom pak Urkusovi nakázal, že ve vesnici udělá vše, aby se pokusil získat amulety zpět a s tím jej propustil.

Podle domluvy se pak odebral na severovýchodní okraj nedalekého lesa, kde jej netrpělivě vyčkával zbytek družiny. A nebyli zde sami...

(19. října 2013)

Ve stínech stromů se náhle objevilo šest elfů. Jejich oblečení splývalo s okolní krajinou a v pozadí lesa se zdálo téměř nerozeznatelné. Všichni byli ozbrojeni, ale i přes to nikdo neměl své zbraně připravené k boji. Jeden z elfů se družině představil jako Hyando – lesní druid, který skupinu ostatních vedl. Ihned po něm se družině, ale zejména Strix, představil i druhý z elfů – Oitur. Svým neustálým čachrováním s prsty a rozžínáním plamínek ohně v dlaních jasně poukazoval na své kouzelnické schopnosti, a protože vše

používal pouze v přítomnosti Strix, bylo jasné, že se jedná i velkého svůdníka. Jeho přítomnost však měla na Strix pozitivní vliv.

Mezitím, co Oitur zažíval plamínky, se Tom s ostatními dal do řeči s Hyandem. Hyando družině pověděl o tom, že jeho útvar Jalovec tvoří širší celek s Bratrstvem Padajícího listu – spolkem druidů a hraničářů, kteří chtějí uchovat na Aterionu přírodní živé, coby netknutý element, nepoznamenaný činností inteligentních bytostí. Ve své řeči Hyando zmínil i to, že největšími nepřáteli Bratrstva jsou skřeti a temní druidi. Skřeti se do zdejších kopců celkem nepozorovaně dostávali údajně cestami skrz údolí Zelanských vrchů vedoucími od jihu. Druidi se ve zdejší oblasti také snaží obnovovat oblasti poničené bezohlednou těžbou zelanů. Jejich působiště bylo původně v mučanském knížectví, kam přišli ze severu a poté je jejich posláni zavedlo až sem do knížectví jarlebského. Zde se dostali do konfliktu s Marcellovým Zeleným pramenem, který rabuje okolní lesy, a pod jejichž sekýrami mizí prastaré a vzrostlé kmeny zelanů zhršilým tempem. Hyando získává informace z Lesnice přímo od Grundy, se kterou při náhodném setkání v lese navázal přátelství.

V Hyandových slovech zaznívaly nezpochybnitelné tóny pravdy, ale jak zvláště a kontrastně působila Hyandova slova s tím, co družina vyslechla u pouštních elfů. V jak velkém rozdílu ležela slova elfů z pouště, kteří brali události, jako předem danou skutečnost které se nemá čelit, se slovy druidů, kteří stav věci chtěli určovat vlastními činy.

Mezitím, co Hyando rozmlouval s družinou, se Oitur snažil ze všech sil zaujmout Strix svými techtlemi s plamínky. Strix Oitur nezajímal ani tak svými plameny, jako spíš tím, že se jednalo o docela pohledného příslušníka jejího vlastního rodu.

Hyando družině pověděl také o tom, že Jalovec (jak se Hyandova skupina nazývala) o družině docela dost věděl díky pozorování Lesnice. Tom otevřeně vyjevil elfům posláni družiny. Situace v Lesnici se však značně zhoršila, zejména příjezdem štitovské posádky a Hyando Tomovi pověděl i o tom, že ve šlépějích družiny sem míří část ozbrojené posádky. Jeho návrh, aby vyrazili společně s elfy do jejich vzdáleného hradiště Vareboru, družina přijala.

Tiše a téměř neslyšně se elfové propléтали mezi stříbřitými kmeny zelanů a mířili stále více do hlubin kopců směrem na východ. Po nějaké době neviditelná stezka začala klíčkovat vstříc zvedajícím se úbočím kopců a při tom se stáčela stále více na jih. V lese vládlo vlhko a ticho. Jedna noha stříдалa druhou s neúnavnou pravidelností a míle přibývaly.

Cesta nakonec trvala přes čtyři hodiny a vzdálenost od Lesnice se natáhla na více jak dvacet mil. Na jednom z vyšších kopců se v pozdním odpoledni zjevila stará kamenná věž a hradby sestupující ze svahu směrem dolů k širší a nižší věži přiléhající ke vstupní bráně. Hrad Varebor. Vzpomínka na arvedanské doby a časy knížectví.

Družinu ve zdech Vareboru přivítal předák celého Bratrstva Arnarmo, elf s bledou tváří, havraními vlasy vpředu spletenými do dvou copánků obléčený do zelenošedého varkoče a pláště. Družina se od něj dozvěděla, že v této oblasti působí Bratrstvo již čtyři roky. Druidi a hraničáři se zde trénují pro různé situace, mezi které v poslední době začíná stále naléhavěji vstupovat i potřeba bojových dovedností. Při svém vyprávění se Arnarmo opíral o vyřezávanou javorovou hůl. Dobrodruzi, vědomi si svého poslání, se dozvěděli i o konfliktu mezi Bratrstvem a Marcellovou společností. O tom, že došlo k několika střetnutím, která obnášela několik zranění, ale žádnou smrt, i o tom, že pouštního elfa zde nikdo z druidů neviděl, a už vůbec nikdo netušil, co by zde mohl pohledávat. Možná byl zvědavý, možná se cosi snažil pochopit. Così, co se druidům ze Zelanských vrchů zdálo nesrozumitelné, nepochopitelné a cizí, Arnarmo pak družině slíbil, že se ještě setkají a promluví si a také to, že jim vyjeví pravou podstatu zdejšího hradiště.

Družina se rozhodla zabýdlet se ve zdech Vareboru do vytvoření dalších plánů pro příští dny. Při svém rozhlížení se seznámili s kuchařem Fenwickem a také s Helgou – lidskou válečnicí strážící hradby. Helga se i přes svou otažitost nakonec rozpovídala o své předchozí armádní minulosti ve službách Danérie a o své účasti na masakrování hevrenů na východních pláních a také o svém rozhodnutí dezertovat z královských služeb. Pro nesmyslnost a očividnou chamtivost celého útoku na hevrenská teritoria se rozhodla ke zradě a v kopcích se pak seznámila s druidy, do jejichž služeb se dala. Spolu s Helgou držel na hradbách hlídku i člověk hraničář Jaktup. Jeho řeč zněla přátelsky, ale družina zůstávala v rozpacích z toho, že jeho oči v rozporu se slovy všechny probodávaly mrazivým chladem.

Strix se v hradbách Vareboru cítila dobře, zejména v Oitureově přítomnosti a tak se rozhodla neotálet a jednat. Spolu s Oiturem skončili na západních hradbách pod věží s výhledem na zelanské vrchy a mizějící slunce. Zastavení uprostřed událostí, staré stíny a touhy, otázky bez odpovědí, to vše kolem dvojice Strix s Oiturem vířilo a proplévalo se s posledními slunečními paprsky a šuměním listů. Večere, chuť poctivého jídla, podněcovala Strixinu představivost a tak se rozhodla s Oiturem vyrazit na podvečerní procházku kamsi za druidský háj, který se rozkládal pod východní částí hradeb.

Už byli skoro u východní branky, když do hradeb náhle vpadli elfové ze skupiny, která si říkala Hloh. Jejich veliteli byl Arcalimo a elfka Erunis. Jejich tváře nevěstily nic dobrého. Erunis křikla na stráž na hradbách, že jeden z elfů z Hlohu byl zabit a že stopaři z Lesnice zřejmě sledovali stopy družiny až sem k Vareboru. Možná je celé útočiště prozrazeno. Arcalimo s plamenným pohledem chvatně zamířil k severní věži Vareboru informovat Arnarma.

Družina si spolu s Erunis pospíšila na hradby za Helgou. Zde se dozvěděli, že poté, co se Urkus vrátil do Lesnice, se pokusil přesvědčit Marcella o tom, aby mu vydal zpět vyrobený amulet, který obsahoval prstní kůstku War'eana. Marcella ale Urkuse uvěznil a pokusil se ho vyslýchat. Možná by vše skončilo jen nějakou slovní roztržkou, ale v Lesnici již v tuto chvíli dleli krollové z Travenovy štítovské posádky, kteří se do celé věci vložili. Urkus skončil na mučidlech a v bolestech popsal Marcellovi a krollům vše, co zažil, co mluvil a komu to říkal. Krollové se však nespokojili ani s tímto a Urkuse nakonec umučili k smrti.

Marcello se rozhodl poslat do lesů průzkumný oddíl, v němž vyrazila Zlatonoska, Borrielo, a skřet, který celou výpravu vedl. Skřet! Podle Erunisinych slov to vypadalo, že se stopařům podařilo odhalit Varebor a přístup k němu.

Večer se pomalu plížil spleťtými větvemi zelanů, na hradbách zahořely louče. Tom, vidouce přímé osvětlení hradeb, strážným doporučil ohně zhasnout. Nebylo lepšího cíle, než osvětlených hradeb uprostřed temných siluet stromů. Pod hradbami však nadále svítil druidský hájek – stromy v jejichž korunách byly rozsvícené lampičky. Jeho světla druidové odmítali zhasnout. Alespoň že se hájek nacházel opodál hradebních zdí.

Družina se rozhodla k návštěvě severní věže a rozhovoru s Arnarmem. Arnarmo družině pověděl, že při případném útoku se zdejší posádka může rozptýlit do okolních kopců, ale po chvílce tuto skutečnost odmítl a rozhodl se Varebor bránit. V silách druidů je více než jen počet bojovníků, řekl a také je zde více, za co stojí Varebor uchránit. Po těchto slovech vyzval dobrodruhy, aby s ním zašli do podzemí severní věže. Venkovní schodiště klesalo podél skalnatého vrcholu a vpůli cesty se od něj odpojoval vchod přímo do hlubin kopce. Široká chodba mířila do jeho středu. Po stranách chodby byly vyhloubené dva velké sály, v nichž dávní sochaři vytvořili z kamene překrásné podobizny dvou postav. Jedna ze soch měla podobu ženy s dlouhým hávem, kolem něhož se stáčela kočka. Druhá, mužská postava, měla kolem krku vytvořený náhrdelník, jehož středem byl kdysi asi celistvý ametyst. Dávne události, neznámé dnešnímu

světu, však způsobily, že ametyst byl z větší části rozdrčen. Hlavní chodba ústila do kruhového sálu se třemi prostými podstavci. Již v prostoru mezi dvěma sály se sochami byly do podlahy zapuštěné linie z jakéhosi hnědočerveného kamene (možná jaspisu), jejichž účel druidi nedokázali odhalit. V sále s oltáři byla na podlaze podobná kresba. Vprostřed sálu bylo vytesané kruhové schodiště sestupující do hlubin kopce.

Schody se stáčely stále hlouběji a hlouběji, až se prostor znovu rozšířil do velkého kruhového sálu. I zde byly na podlaze vykládané čáry a oblouky z hnědočerveného kamene, ale to hlavní družině vyrazilo dech. V podzemním sále ležela na zemi stočená kostra obrovského draka. Ihned poté, co jej družina spatřila, se všichni podívali zpět ke schodům a bylo nanejvýš jasné, že takové mohutné stvoření se sem otvorem schodiště protáhnout nemohlo. Jak se sem tedy vůbec mohlo dostat? Při pohledu na obratle, žebra a lebku mohutného draka se družině vybavil již velice starý snový výjev, který spatřili při nechtěném blouznění u čarodějky v Tabitských vřesovištích. Nekonečné zástupy skřetů valících se pustinou a nad nimi několik draků šlehajících plameny vstříc zamračenému nebi.

Ararmo družině řekl, že existovali a snad i existují tzv. drakolidé. Výsledek asterionské tvárnosti. Drakolidé mohli být dobří i špatní a svět si podmaňovali po svém. Zdejší kostra zřejmě některému z nich patřila. Zda dobrému či zlému však Ararmo nevěděl. Prastaré legendy jakoby ožily. To co se vypravovalo v bezpečí dřevěných krovů městských domů za tmavých večerů, najednou před družinou leželo zcela nevyvratitelně na podlaze. Skřeti, draci, poušť, jih – jakoby svět získával podobu zcela odlišnou od toho, v jaký svět dobrodruzi věřili. Tady se jedná o něco daleko důležitějšího, než o pár pokácených stromů. Jakoby zde na povrch vyvřely principy samotného světa, jeho podstata. Zde, před skupinkou dobrodruhů v zapomenutém hradisti z pradávných dob. Ararmo se také svěřil se svými obavami, že v Jarlebském knížectví jde skutečně o víc, než o pouhou těžbu dřeva. Marcello prý spolu s Travenovými ozbrojenci občas odváží vyrobená dřevěná ramena kamsi na jih k Sinwarskému knížectví. To, co se v Lesnici vyrábí, docela nápadně připomíná ramena balist. Ale kdo staví armádu a s kým se Traven ve skutečnosti dal dohromady, se dalo pouze dohadovat. Velice znepokojivá byla přítomnost někoho ze skřetů, která naznačovala stranu, na kterou se Traven ve své vysoké hře přiklonil.

Družina se vrátila zpět do vareborských hradeb. Klidný podvečer se změnil v nervózní noc. Strix vyslala do okolí svého havrana s úkolem, aby se vrátil v případě, že se ke hradbám bude blížit někdo cizí, nepatřící ke zdejším druidům. Z hradeb narychlo vyrazily skupiny Hloh i Jalovec vstříc

předpokládanému příchodu ozbrojenců. V jejich čele s planoucím pohledem vyrazil Arcalimo spolu s elfkou Erunis. Asi dvě nejprudší srdce celého Vareboru.

Na hradbách vládla temnota, uvnitř, kam nebylo možné z vnějšího prostoru pohlédnout, hořely louče svými čadivými mihotavými plameny. Saše se stále na mysl vracel Jaktupův pohled. Tak cizí a nezúčastněný, tak falešně působící. Po chvíli váhání se rozhodla k tajnému použití svých schopností, a rozhodla se Jaktupovi nahlédnout do mysli. Nenápadně proto usedla pod hradby a zaostřila svou mysl. Ve šlahounech různých myslí vyhledala tu Jaktupovu a vstoupila. Přes počáteční zmatek se najednou vše pročistilo a Saša v Jaktupově mysli cítila rezonovat myšlenku na pomoc všem ostatním druidům, bratrům. Saša spojení ukočila a sama se chvíli vyrovnávala s rozporem, který tak vznikl, protože Jaktupovy myšlenky vypovídaly zcela odlišně na rozdíl od jeho pohledu. Saša po chvíli sama sebe přesvědčila, že byla příliš podezřívavá a trochu se v duchu zastyděla.

Večer se měnil v noc. Saša s Drunkwanem pomáhala Fenwickovi v kuchyni, když za Sašou shora sestoupil Jaktup a poprosil ji o pomoc s úkolem, který mu zadala Helga. Bylo potřeba rozsvítit ještě další lampičky v druidském hájku za hradbami. Saša téměř násilím zatlačila myšlenky na to, že se jedná o past a souhlasila s pomocí Jaktupovi. Pod stoly ve věži vybrali několik láhví s olejem a Jaktup Saše dal nést několik hlíněných lampiček. Saša se Jaktupa vyptávala na jeho profesi a on jí naznačil, že se hodlá stát druidem podobě jako Arnarmo. Když Tom ze svého strážného místa u severní věže spatřil, že Saša přechází s Jaktupem přes nádvoří k východní brance, ihned se přesunul ve stínech směrem k nim a sledoval je. Strix a Drunkwan, přebývající v tu chvíli na jižních hradbách spolu s Helgou, se kterou si Drunkwan začínal rozumět stále více, jim věnovali zvýšenou pozornost plnou obav.

Jaktup Saše vysvětloval důvody, proč se mají v háji rozsvěcovat lampičky, jak to pomáhá druidům komunikovat se stromy a hvozdem. Saša, zaujatá vypravováním o záležitostech své vlastní profese, bedlivě poslouchala. Společně sestoupili pod hradby a po chvíli vstoupili mezi stromy háje.

V jejich hladkých stříbřitých větvích byly zavěšeny podobné hlíněné lampičky, jako s Jaktupem přinášeli. Jaktup došel k od hradeb vzdálenější části hájku a poprosil, aby Saša několik lampiček naplnila z lahvi olejem a pověsila do korun mladých stromů. Kolem se všude mihotalo světlo rozsvícených lampiček, a také byla po stromech rozpuštěná spousta stínů větví a kmenů okolních stromů. Háj dokonce lehce začal šumět svými lístky i přes to, že pod zamračenou oblohou nefoukal žádný vítr. Saša byla jako u vytržení.

Přišlo to jako z čistého nebe. Jaktup zničehonic uchopil svůj meč a prudce se vrhnul na Sašu se slovy, že jí hodlá zaplatit za její čtení myšlenek. Celé to byla past – Jaktup o čtení věděl a zřejmě se mu podařilo podstrčit Saše falešnou myšlenku. Co však překazilo Jaktupovy plány, byla Tomova nenápadná přítomnost a jeho kuše. Hájem a jeho klidným šuměním listů se najednou jako blesk rozlehló třesnutí mečů a pak Jaktupův první výkřik. Ze zad mu čněla šipka kuše. I přes Tomovu rychlost a přesnost se Jaktupovi podařilo mírně stočit a pokusil se dostat mezi Toma a sebe Sašu. Saša jej však se svým mečem zaměstnávala na nejvyšší míru. Jaktupa chlad v očích neopustil ani v posledních chvílích souboje, kdy už bylo celkem jasné, že se vyhrát nedá. Možná si uvědomoval, že cesta zpět stejně neexistuje. Několik zásahů šipkami a také Sašiny mečem rychle ukončilo jeho život. Protože na hradbách nebylo do hájku vidět, rozhodla se Strix rychle teleportovat pod koruny stromů. Právě ve chvíli, kdy se objevila vedle Saši a Toma se Jaktup svezl bez života k zemi.

Na hradišti zavládl zmatek. Tom všem vysvětlil situaci a snažil se vyvědomit, jak se zde Jaktup ocitl a jak jej viděli ostatní. Bylo jasné, že se Jaktupovo spojení s kýmsi venku přede všemi podařilo utajit. I když se s ním ostatní příliš nepřátelili (s elfy se Jaktup nebažil téměř vůbec), nikdo jej vážně nepodezříval. Kdo však měl zájem o zvěda v druidských řadách? Souvisel Jaktupův pokus o Sašinu vraždu s přicházejícím bojem?

V kopcích mírně foukalo a zprvu viditelné hvězdy se už dávno zakryly přicházející oblačností. Na mysl dobrodruhům opět přicházely mnohé myšlenky a vzpomínky na uplynulý čas zde na Taře. Na poušť a její nepochopitelnost, na druidy a jejich zvláštní myšlení, na komplikovanost současného světa. Zde, na prastarém hradě Varebor, nad kostmi kohosi z drakolidů. Myšlenka stíhala myšlenku, hlídka začala a skončila, spánek pohlcoval. Oproti tmavému nebi se na hradbách hrdě tyčily dvě malé postavy trpaslíka Drunkwana a hobita Toma.

-14. ovocna 846-

Ráno se celý Varebor utopil v mlhách. Podzimní dech sáknul do oblečení a do tváří všech hlídek. Strixin havran se stále ještě nevrátil a alespoň díky tomuto družina zůstávala docela klidná a dala se do plánování. Před dobrodruhy stály dvě možnosti. Buď zůstanou ve zdech Vareboru a pokusí se pomoci druidům při jeho obraně nebo se vydají do Lesnice, zatímco je tamní posádka na tažení k Vareboru a

pokusí se získat talismany těch, kteří tam pravděpodobně zůstali, tedy Marcella a Asmoda. Jenže nebyli to třeba dobrodruzi, kteří způsobili, že se o Vareboru dozvěděla posádka v Lesnici? Nebyla to družina, která svým jednáním upoutala pozornost a přivolała do Lesnice zesílenou posádku? Nebo se jednalo o odplatu druidům za věčné maření těžařské činnosti a družina se do události jen připlétla ve špatný čas? Kdo tohle kdy dokáže rozhodnout?

Zoblohy začalo mrholit. Na hradbách se ve svých pláštích choulili lidé spolu s elfy.

Ještě několikrát se dobrodruzi otočili ke hradbám, když chvatně mířili do lesů směrem zpět k Lesnici.

Které rozhodnutí by bylo správné?

Družina se rozhodla sejít z cesty více na jih, aby minula případné ozbrojené muže z Lesnice. Asi ve třetině cesty náhle Strix na rameni přistál havran. Přicházejí. Něco kolem třiceti. Skupinu vede skřet, spolu s ním je tam i Zlatonoska, Rosigno a Oighrig od Marcella. S lučištníky a zbrojnoši také na Varebor míří čtyři krollové. Družině při těchto slovech zatrnulo. Dokáže Varebor odolat? Nebo snad Arnarmo vydá příkaz k ústupu? Pokud ale nemají události neodvratitelně se valící na Varebor přijít vniveč, musí i družina uspět ve svém poslání a získat pro pouštní elfy amulety s War'eanovými kostmi.

Na pasekách dál pokračovaly dřevorubecké práce. I přes tažení na Varebor se zde o bezpečnost dělníků starala hlídka, kterou zjišťovali kouzelník Tores s hobitem Borrielem. Saša vypustila do okolí svou Intawu a Strix poslala havrana obhlédnout situaci. Co dál? Družinu na chvíli zaujal nápad, vyvolat mezi dělníky vzpouru, ale při vzpomínkách na poslušné a smířené tváře zdejších obyvatel, při pohledu na zručnost dřevorubců, kteří svou práci vykonávali velice svědomitě, se této myšlenky družina vzdala. Strix seslala na Toma kouzlo neviditelnosti a všichni ostatní obešli velkým jižním obloukem paseky. Před družinou se teď rozkládala v šíři tři mil travnatá savana bez větších členitostí. Protože žádný speciální plán nikoho nenapadal, spolehla se družina prostě na štěstí a pokračmu, ale v podstatě nekrytá se dostala až k dřevorubeckým stodolám. Tom se bez problému přesunul do Lesnice a prozkoumal zdejší situaci. Na návsi se pohybovalo několik ozbrojenců, dva stáli u dřevorubeckých stodol. Práce byla v plném proudu. Zevnitř se ozývalo téměř nepřetržité řezání a také zvuk kovářské práce.

Za stodolami se dřevem byla vyhloubená velká jáma, do které se vyvážely piliny a odštěpky. Družině se naskytl děsivý pohled na lidskou nohu, která z jámy plné pilin vyčuhovala. Podle všeho se jednalo o Urkuse. Kolik však hrůzných výjevů již družina zažila?

Drunkwan vyrobil ohnivou hlinu a Strix vyčarovala hruškám podobné ovoce, které mělo při prudší manipulaci explodovat. Saša nahlédla do bočního okna stodoly a uviděla několik mužů s dlouhými pilami, jak řezou kmeny stromů na čtvercová trámovitá ramena. U okna v zadní části stodoly seděl Marcello u stolku a cosi psal. Po neúspěšném pokusu Saši o vniknutí do Marcellovy mysli se družina rozhodla k riskantnímu plánu.

Saša se se Strix a Drunkwanem přesunuli pod zadní okno a rozhodli se, že vyhláskají Marcellova zatukáním. Vše bylo otázkou správného načasování. Saša zatukala na okno a poté co se Marcello vyklonil ven, jej bleskurychle omráčila. Marcello měl amulet s elfovou kůstkou skutečně na krku. Saša jej hbitým pohybem strhla a vrhla Marcelloa zpět. Strix dovnitř stodoly vhodila své vyčarované ovoce. Ozvala se ohlušující rána, ale to již družina ze stodolou a po východní straně lesnice mířila k Urkusovu domu. Po výbuchu se dva ozbrojenci z plácku před stodolami vrhli dovnitř, což družině poskytlo trochu času proběhnout nepozgrovaně kolem několika stavení.

Tom mezitím prozkoumal Urkusův dům, odkud si odnesl jeho chabě schovanou knihu zaříkadel a poté navštívil neviděn náves a starostův dům. Starosta zrovna na něčem pracoval ve své pracovně v přízemí. Když se ozvala rána od dřevařských stodol, stál již Tom u vchodových dveří a sledoval situaci na návsi. I on byl zvukem překvapen, neboť mohl znamenat cokoliv. Ozbrojenci se z návsi rozběhli směrem ke stodolám a starosta po chvíli vykoukl ze dveří ven, aby zjistil, co se vlastně děje. Poskytl tak docela snadný cíl Tomovu útoku. Omráčené tělo starosty vpadlo zpět do chodby jeho domu a Tom za sebou spěšně zavřel dveře a naslouchal. V domě se nikde nic nehnulo. Na konci chodby se nacházela padací dvířka vedoucí zřejmě do sklepa. Tom neváhal ani chvíli a Asmoda poté, co mu odtrhnul amulet visící na krku, vhodil po schodech do sklepa.

Strix s Drunkwanem a Sašou úspěšně dorazili do Urkusova domku a poté za domy až k radnici. Zde se setkali u zadního okna s Tomem. Co dál? Kolem Lesnice byly jen holé louky, které neposkytovaly žádnou možnost krytí. Ještě dříve, než mohl kdokoliv družinu odhalit, se ze zadního domu za radnicí ozvalo Grundino tiché zavolání, aby se družina ukryla u ní. Všichni si najednou připomněli její spojitost s druidy na Vareboru a také si všichni se zamrazením uvědomili, že nyní se asi na Vareboru rozhoduje o životě a smrti.

Grunda chtěla družině nabídnout sklep jako útočiště, ale protože se z něj nedalo nijak utéci, zvolila si družina jako své útočiště půdu. Jakoby se čas zastavil. Otvorem ve štítu bylo vidět na náves, kde vládl

chaos. Ozbrojenci se snažili projít celou vesnicí ve snaze nalézt pachatele útoku ve stodolách. Všem zatrnulo, když se dole ozvalo bouchání na dveře a pak tlumený hovor mezi Grundou a kýmisi z ozbrojenců. Pak už jen viděli, jak Grunda spolu s dvěma ozbrojenci míří přes náves směrem ke stodolám. Snad se jednalo jen o žádost o pomoc při ošetřování zranění Marcella a dělníků. Drunkwan mezitím identifikoval lahvičky, které družina získala u Urkuse a k všeobecné radosti zjistil, že se jedná o léčivou mast.

Celou věčnost trvalo, než se Grunda vrátila. Družina si oddechla, když jim Grunda vyprávěla, že byla skutečně přivolaná jako ošetřovatelka k Marcellovi. Marcell byl útokem notně otřesený a Strixino ovoce jej docela vážně poznamenalo v obličejí.

Pomalů se stmívalo. Byl čas. Družina chtěla z lesnice co nejdříve zmizet. Grunda jim popřála štěstí a požádala družinu, aby, pokud to jen trochu bude možné, dala vědět, jak dopadlo tažení na Varebor. Kéž by se jednalo o dobré zprávy.

Noc byla chladná a družina mířila k severovýchodnímu cípu pasek, aby se skryla mezi zelany. I tento přesun unikl pozornosti lesnických ozbrojenců a dobrodruzi tak své nocoviště rozhlíli hluboko v Zelanských vrších. Co ale přinese zítřek? Jak získají amulet od Rossigna? Přežijí na Vareboru někdo? Třeba se podařilo útok odrazit...

-15. ovocna 846-

Ráno v chladném a vlhkém lese proběhla snídaně v chvatu. Nebylo sice kam spěchat, ale otázky, které byt nevyřčené vířily dobrodruhům v hlavě, byly neodbytné. Zůstal někdo na Vareboru? Družina se na starou stezku k Vareboru napojila po několika mílích od severu. Saša ihned zkušeným hraničářským citem identifikovala větší množství stop mířících od Vareboru k Lesnici. Předzvěst toho, co zřejmě na Vareboru čeká. Jedinou útěchou bylo snad jen to, že počty stop zdaleka nedosahovaly původních počtů. Zpět mířilo něco kolem sedmera lidských stop, jedny stopy krolla a zřejmě jedny skřetí. Po trpasličích či hobitích nebylo kolem ani vidu ani slychu.

Strix vypustila do ranního mlžného oparu havrana Brčka a Saša svou intawu opatrně vyslala po lesní půdě. Po dvou hodinách dalšího pochodu družina uviděla známý tyčící se vrch. Nyní se však kolem něj omotávaly cáry šedivého dýmu a všude se do uší tlačilo ticho. Brčko se vrátil se zprávou, že v hradbách se

stále ještě nachází trpaslík se třemi ozbrojenci a ohledává padlé. Zřejmě se jednalo o Rossigna. Strix opět začarovala na Toma kouzlo neviditelnosti, a ten se ztajeným dechem vyrazil obhlédnout situaci.

Před vareborskou branou Tom uviděl ohořelé zbytky stromů. Stromů, které zde zcela jistě předchozího rána nestály. Při pohledu směrem k hájku druidů pod hradbami Tom zjistil, že na tom místě již žádný hájek nestojí. Hradby Vareboru byly na několika místech notně ošlehnuté jakýmsi výbuchem. Z jižní věže stoupal dým. Mezi ohořelými pahýly hájku u vstupní brány spatřil Tom první padlé. Některé znal od vidění ze stráže na hradbách, našel mezi nimi i Oituru z Lesnice a dva krolly. Pod hradbami leželo několik elfů a mezi nimi našel také Arcalima a krásnou Erunis. Zřejmě se obě skupiny stáhly z lesa zpět a zde bránily Varebor do posledního dechu. Na nádvoří se zcela bezstarostně procházel Rossigno sledován nervózními zbrojnoši, kteří se zde již očividně necítili bezpečně. Rossigno prošacovával mrtvé. Zřejmě však již svou práci dokončoval a chystal se k odchodu.

Tom se přitisknutý k hradní zdi nechal obejít (jak mrtvá a chladná se teď zdá) a následoval Rossignovy lidi. Dobrodruzi si na Rossigna vyčkali v krytu stromů a poté co se přiblížil na bezpečnou vzdálenost, zahájili útok. Rossigno nebyl nenadálým útokem ani příliš vyveden z míry. Jakoby mu jakýkoliv boj přinášel uspokojení nezávisle na předpokládaném výsledku. Strix se povedl skvělý kousek s hypnózou, kdy pod jejím vlivem začal jeden z ozbrojenců útočit na samotného Rossigna. Zmatek, který nenadálý útok vyvolal, umožnil družině několik cenných útoků. Tom ze své neviditelné podoby zaútočil kuší a jeho nenadálé objevení vneslo do řad ozbrojenců další zmatek. Rossigno se však rychle zorientoval a začal účelně manévrovat mezi zbrojnoši ve snaze dostat se na dosah některého z dobrodruhů. Do toho všeho se podařilo Drunkwanovi zasáhnout dva ozbrojence ohnivou hlinou a způsobit jim nemalá zranění. Třetí hlína však nevybuchla. Saša se nakonec dostala nablízko jednoho ze zbrojnošů a podařilo se jí zvítězit. Mezitím se Tomovým střelám podařilo sprovodit ze světa chladnokrevného Rossigna. Do bojů se po Sašině boku zapojila také její intawa. Svými zoubky úspěšně rozptylovala zbrojnošovu pozornost, ale i přes to schytila zásah a v kůže se jí objevily krupěje krve. Saša dokázala na ozbrojence vyvinout takový nátlak, že se nakonec vzdal dalšího boje.

Kolem znovu zavládla tísnivá a tichá atmosféra. Nikde se nic dalšího nepohnulo. Stromy stály mlčky, jako přihlížející svědkové krveprolití a utrpení.

Družina se rozhodla zbrojnoše vyslechnout. Zbrojnoš o sobě uvedl, že je ve službách Travena Jarleba ve stálé hradní posádce na Štítově a že pouze vykonává svou práci. Družině potvrdil, že se do Lesnice vrátilo

jen sedm lidí, skřet Flagt a jeden kroll. Více zřejmě nevěděl. Dobrodruzi mu přikázali, aby se vyslékl ze zbroje a vyrazil do Lesnice se zprávou pro Flagta a ostatní, že zde na něj bude čekat ozbrojená družina a vyzývá ho ke střetnutí. Zbrojnoš se s úlevou rozběhl do útrob západního lesa a zmizel mezi kmeny starých zelanů. Tom prohlédl Rossignovu mrtvolu a z krku mu strhnul poslední chybějící článek War'eanových ostatků. Poslání bylo splněno. Zbývalo ostatky donést do srdce pouště. Jaká byla cena za získání tří amuletů? Kdo dokáže říci, jak by vše dopadlo, kdyby se dobrodruzi zdrželi ve zdech Vareboru a bránili by jeho hradby? Další otázky bez odpovědí.

Prohlídka hradu byla velice bolestná. V severní věži družina našla mrtvou Zlatonosku – krásnou hobitku v Marcellových službách, opodál ležel mrtvý Arcalimo se zničenou druidskou holí. V podzemí byly kosti draka roztržskány na padrt. Podle počtu mrtvých v hradbách bylo jasné, že druidi bránili své sídlo do posledního dechu. Nikdo zřejmě nechyběl. V troskách se družině podařilo získat několik lektvarů, které zřejmě někdo z druidů vyrobil. Smrt byla všudy přítomná. V kuchyni zahynul i Fenwick, nahoře na hradbách ležela mrtvá Helga. Drunkwan na její bezvládné tělo chvíli hleděl a pak se beze slova otočil a z hradeb odešel. Kdo ví, co se mu za jeho zdánlivě bezstarostnou tvář honilo za myšlenky?

Družina se na hradišti mnoho nezdržela. Zabalila vše potřebné a s těžkým srdcem se z ruin Vareboru vydala na sever vstříc Zelanským vrchům, dalším dnům, dalším výjevům a událostem, dalším významům a kouskům skládačky asterionského světa. Na hrad Varebor přešlo.